ALIAŢA VRĂCIULUI 7

Eu sunt Grimalkin

JOSEPH DELANEY

JOSEPH DELANEY

ALIATA VRACIULUI: EU SUNT GRIMALKIN

Cronicile Wardstone 09

CEL MAI ÎNALT DEAL DIN COMITAT
ESTE ÎNVĂLUIT ÎN MISTER.
SE ZICE CĂ UN OM A MURIT AICI ÎNTR-O
APRIGA BĂTĂLIE, ÎN TIMP CE ÎNCERCA
SĂ SUPUNĂ UN DEMON
CARE AMENINŢA ÎNTREAGA LUME.
APOI GHEȚURILE AU VENIT DIN NOU PESTE PĂMÂNT,
IAR CÂND S-AU RETRAS, PÂNĂ ŞI FORMA DEALURILOR,
PÂNĂ ŞI NUMELE TÂRGURILOR DIN VALE
SE SCHIMBASERĂ.
ASTFEL, PE VÂRFUL CEL MAI ÎNALT
DIN LANŢUL DEALURILOR, N-A RĂMAS NICIUN SEMN
DIN CE S-A ÎNTÂMPLAT ODINIOARĂ.
DOAR NUMELE I S-A PĂSTRAT.
I SE SPUNE
WARDSTONE
LESPEDEA CARE PECETLUIEȘTE RĂUL.

CAPITOLUL 01

UN MĂR MARE, VERDE ȘI AMAR

Priveşte îndeaproape vrăjmaşul din faţa ta.
Îi vezi ochii ieşiţi din orbite şi furia fanatică?
Îi vezi pieptul păros? Îi simţi mirosul corpului nespălat?
Păstrează-ţi calmul.
De ce să-ţi fie teamă? Poţi birui. La urma urmei, nu-i decât un bărbat. Învaţă să crezi în spusele mele.
Eu sunt Grimalkin.

De îndată ce am ajuns în mijlocul pădurii, mi-am săltat de pe umăr sacul greu din piele şi l-am pus jos, pe pământ, în faţa mea. Apoi, am îngenuncheat şi am dezlegat şnurul care-l ţinea închis: m-a întâmpinat duhoarea râncedă a ceea ce se afla înăuntru. M-am strâmbat şi am smuls conţinutul, ţinându-i înaintea ochilor de părul unsuros şi năclăit de noroi.

Era foarte întunecat pe sub copaci, şi luna nu avea să răsară decât peste o oră. Însă ochii mei de vrăjitoare pot să vadă limpede, în ciuda întunericului, aşa că am privit îndelung capul retezat al Diavolului, Necuratul în persoană.

Era o privelişte cumplită. Îi cususem pleoapele, ca să nu poată vedea nimic; îi umplusem gura cu un măr mare, verde şi amar, înfăşurat într-un ghem de ţepi de trandafir, ca să nu poată vorbi. Vrăjmaşul meu fusese bine tratat, exact aşa cum merita. Cu toată duhoarea, nici capul, nici mărul nu putreziseră: cel dintâi, din cauza puterii sale, iar al doilea, ca rezultat al magiei mele.

Am întins sacul pe pământ şi am lăsat capul tăiat pe el. Apoi, m-am aşezat turceşte în faţa lui, cercetându-l cu atenţie pe vrăjmaşul meu.

Într-un fel, părea mai mic decât atunci când îl retezasem, însă tot era de două ori mai mare decât un cap omenesc. *Oare să se fi micşorat, ca urmare a faptului că fusese despărţit de trup?* M-am întrebat. Coamele proeminente de pe frunte erau răsucite şi curbate, ca de berbec; nasul semăna cu un plisc de vultur. Avea o expresie plină de cruzime şi merita sălbăticia cu care mă purtasem, în replică, cu el.

Pe tot trupul meu, o serie de cureluşe din piele susţin teci în

care-mi ţin armele şi uneltele. Din cea mai mică dintre ele, am extras un cârlig subţire şi ascuţit, cu mâner lung. L-am îndesat în gura deschisă a Diavolului, l-am înfipt adânc în mărul verde, am răsucit şi-am tras. În prima clipă, am întâmpinat rezistenţă, dar pe urmă am reuşit să scot afară fructul, cu ţepii de trandafiri cu tot.

Eliberată, gura s-a închis încet. Am putut să văd dinţii sparţi dinăuntru: îi zdrobisem cu barosul atunci când, împreună cu Vraciul şi cu Tom Ward, îl legasem pe Diavol. Amintirea întâmplării era încă vie şi am derulat faptele din nou în minte.

Multă vreme aşteptasem ocazia de a-l lega sau de a-l nimici pe Diavol, cel mai mare duşman al meu. Încă din copilărie, îl detestam cu ardoare. Observam felul discret în care controla din ce în ce mai mult clanul din care făceam parte; vedeam cum toţi cei dragi se gudurau pe lângă el. Vrăjitoarele din clanul meu aşteptau aproape cu nerăbdare tot anul sabatul de Halloween, când era cel mai probabil ca el să vină în vizită. Câteodată, îşi făcea apariţia drept în mijlocul focului lor, iar ele se întindeau, disperate să-i atingă pielea păroasă, fără să le pese de flăcările care le pârjoleau braţele goale.

Repulsia mea crescândă era ceva instinctiv – o ură înnăscută – şi ştiam că, dacă nu făceam ceva, el avea să devină pacostea vieţii mele, care ar fi umbrit tot ce aş fi făcut. Era isteţ, subtil şi prefăcut, adesea atingându-şi scopurile cu tenacitate şi răbdare. Mai presus de toate, mă temeam că, într-o zi, la fel ca multe alte vrăjitoare care i s-au împotrivit, voi ajunge până la urmă în robia lui. Una ca asta nu puteam îndura şi simţeam nevoia să fac ceva, astfel încât să nu-i dau această posibilitate.

Şi ştiam precis ce am de făcut: există numai o cale sigură prin intermediul căreia o vrăjitoare se poate încredinţa că el păstrează distanţa. E foarte drastică, dar în acest fel ea va scăpa de el pentru totdeauna. Vrăjitoarea trebuie să se culce cu el doar o dată, după care să-i poarte copilul în pântec. Ulterior – după ce-şi examinează vlăstarul – el nu se mai poate apropia de ea, decât în cazul în care ea însăşi vrea asta.

Cei mai mulţi dintre copiii Diavolului s-au dovedit a fi neoameni, creaturi diforme ale Întunericului, cu forţe teribile; unele vlăstare devin vrăjitoare puternice. Însă puţini, foarte

puţini dintre aceşti copii, se nasc cu desăvârşire umani, neîntinaţi de rău. Ştiam că risc dând naştere unei vietăţi a Întunericului, dar mi se părea că merită, dacă astfel mă descotoroseam de Diavol.

Am fost, într-adevăr, norocoasă. Am născut un băieţel frumos, fragil, perfect din toate punctele de vedere.

N-am mai simţit niciodată o dragoste atât de intensă faţă de vreo altă vietate. Să simt pe trup căldura delicată a fiului meu, atât de încrezător, atât de dependent, mi se părea minunat: o fericire mai presus de orice visasem vreodată; ceva niciodată închipuit sau anticipat. Copilaşul acela mă iubea, iar eu îl iubeam, la rândul meu; viaţa lui depindea de mine şi pentru prima dată eram cu adevărat fericită. Dar pe lumea asta o fericire ca a mea rareori e de durată.

Îmi amintesc bine momentul în care s-a sfârşit. Soarele tocmai apusese şi era o seară caldă de vară, aşa că am ieşit în grădina înconjurată de ziduri a căsuţei mele, legănându-mi pruncul în braţe şi murmurându-i încetişor un cântec, ca să-l adorm. Deodată, fulgere au spintecat cerul şi am simţit cum pământul se mişcă sub tălpile mele; aerul a devenit tăios de rece. Cu toate că anticipasem de ceva timp o vizită a Diavolului, mi-am dat brusc seama că sosirea lui era acum iminentă, iar inima mi-a tresăltat de teamă. În acelaşi timp, m-am bucurat, pentru că, de îndată ce avea să-şi vadă fiul, ştiam că va pleca şi nu mă va mai putea vizita niciodată. Aveam să scap de el pentru tot restul vieţii.

Până acum, Diavolul îmi apăruse totdeauna sub înfăţişarea unui tânăr cu părul negru şi cârlionţat, ochii albaştri şi o gură care deseori se arcuia la colţuri într-un zâmbet cald, cordial. Numai că el poate să ia multe înfăţişări, iar de data asta mi-a apărut sub cea pe care vrăjitoarele din Pendle o numesc „Temuta Sa Maiestate”: e chipul folosit ca să intimideze şi să îngrozească.

S-a întrupat atât de aproape de locul în care stăteam eu, încât am simţit în faţă răsuflarea lui fetidă şi m-am luptat să nu vărs. Era mare – de trei ori mai înalt ca mine – cu coame răsucite de berbec şi un uriaş trup gol, acoperit de un păr negru, încâlcit. Nici n-a apărut bine, că, scoţând un răget turbat, mi-a înşfăcat nevinovatul bebeluş şi l-a ridicat sus de tot, pregătindu-se să-l trântească de pământ.

— Te rog! L-am implorat eu. Nu-l vătăma. Fac orice, dar, te rog, lasă-l să trăiască. Ia viaţa mea în schimb!

Diavolul nici nu m-a privit. Era plin de mânie şi cruzime. I-a zdrobit copilului meu căpşorul fragil de o piatră. Apoi a dispărut.

Mult timp, am fost înnebunită de durere. Iar apoi, pe măsură ce zilele lungi şi nopţile fără somn treceau cu încetineală, gândurile răzbunătoare au început să mi se învolbureze prin minte. *O fi posibil?* Mă întrebam. *Pot eu să-l nimicesc pe Diavol?*

Imposibil sau nu, acesta a devenit ţelul şi unica mea raţiune de a exista.

Abia acum o lună am reuşit să fac nişte paşi în această direcţie. Diavolul n-a fost nimicit, dar măcar e legat pentru o vreme. Legarea a fost săvârşită cu ajutorul bătrânului Vraci, John Gregory, şi a tânărului său ucenic, Thomas Ward. L-am ţintuit pe Diavol cu suliţe din argint, după care i-am bătut mâinile şi picioarele în piroane de fundul stâncos al unui puţ adânc din Kenmare, în sud-vestul Irlandei, unde-i este acum îngropat trupul.

Încă simt încântare când îmi amintesc momentul izbânzii noastre. Diavolul era în patru labe, smucind din cap în toate părţile ca un taur turbat şi urlând de durere. I-am înfipt primul piron în mâna stângă, după care am izbit de trei ori cu barosul în floarea lui lată, străpungându-i carnea şi ţintuindu-i zdravăn de stâncă imensa labă păroasă. Cu toate astea, în nerăbdarea mea de a-l lega, am devenit neglijentă, iar acela a fost momentul în care puteam să mor.

El şi-a întors capul, a căscat larg gura şi s-a aruncat spre mine, parcă vrând să-mi smulgă capul de pe trunchi dintr-o muşcătură. Totuşi eu m-am ferit de fălcile lui ucigătoare, apoi am ridicat barosul şi l-am lovit cu putere în faţă, făcându-i bucăţele dinţii din faţă şi lăsându-i doar cioturi sparte şi însângerate. Puţine lucruri mi-au dăruit vreodată o satisfacţie mai mare decât asta!

Pe urmă, Tom Ward a început să mânuiască Lama Destinului, pe care i-o dăruise Cuchulain, cel mai mare dintre eroii răposaţi ai Irlandei. Din două lovituri mortale, ucenicul Vraciului i-a tăiat Diavolului gâtul, iar eu am luat cu mine capul retezat.

Cât timp capul rămâne despărţit de trup, Diavolul e legat. Însă întunecaţii lui slujitori mă urmăresc. Ei vor să-l readucă la trup şi să smulgă piroanele şi suliţele din argint, astfel încât el să fie din nou liber.

Ca să-i contracarez, mă mişc într-una. Procedând aşa, câştig timp pentru ca Vraciul şi ucenicul lui să poată descoperi mijloacele prin care Diavolul să poată fi, în sfârşit, nimicit, sau trimis înapoi în Întuneric. Dar eu nu pot fugi mereu, iar puterile mele nu sunt nesfârşite. În plus, în firea mea e să mă lupt, nu să fug. Aici e un conflict pe care nu-l pot câştiga; ei sunt prea mulţi… prea mulţi slujitori ai Întunericului, şi prea puternici, ca să poată fi biruiţi chiar şi de vrăjitoarea asasină a clanului Malkin.

— Cât de bine mă simt, să te am în puterea mea, i-am zis Diavolului, cum stăteam aşa faţă-n faţă cu el.

Pentru moment, capul retezat n-a răspuns, dar apoi gura s-a deschis încet şi o dâră de salivă amestecată cu sânge s-a scurs pe bărbie.

— Descoase-mi pleoapele! A zbierat, cu o voce ca un mârâit gros. Buzele i s-au mişcat, însă cuvintele păreau să se înalţe din pământul de sub el.

— De ce-aş face una ca asta? Am replicat, pe un ton sever. Dac-ai putea să vezi, le-ai spune slujitorilor tăi unde mă aflu. În afară de asta, e plăcerea mea să te privesc cum suferi.

— Nu vei putea triumfa niciodată, vrăjitoareo! A mârâit el, arătându-şi din nou dinţii sparţi. Eu sunt nemuritor, pot să trăiesc mai mult decât însuşi timpul! Într-o zi, tu vei muri, iar eu voi aştepta. Tot ce mi-ai făcut, îţi voi plăti înmiit. Nici pe departe nu ţi-ai putea închipui torturile care te-aşteaptă.

— Ascultă, neghiobule! I-am zis. Ascultă cu atenţie! Eu nu zăbovesc asupra eşecurilor trecute, nici nu-mi azvârl gândurile în viitor mai mult decât mi-e necesar. Sunt creaţia lui „acum” şi trăiesc în prezent. Iar tu eşti aici, în prezent, captivul meu. Tu eşti cel care suferă acum. Tu eşti în puterea *mea*!

— Eşti puternică, vrăjitoareo, a replicat încet Diavolul, însă ceva mult mai puternic şi mult mai ucigător te vânează. Zilele îţi sunt numărate.

Dintr-odată, totul a încremenit. Faptul că vorbisem despre „timp” îl îmboldise să încerce din nou ceea ce nu izbutise să

facă ultima dată când îl scosesem din sac. Avea capacitatea de a încetini, sau chiar de a opri, timpul; cu toate că, fiind despărţit de trup, puterile lui obişnuite erau acum limitate. Cu toate astea, nevrând să-mi asum riscuri, i-am vârât mărul înfăşurat în ţepi înapoi în gură, după care am răsucit cârligul şi l-am tras afară.

Chipul Diavolului a tresărit, iar pe sub pleoapele cusute i-am putut vedea ochii rostogolindu-se în spasme. Dar în acelaşi timp puteam să aud şi şuierul vântului printre frunzele de deasupra mea. Timpul mergea înainte. Primejdia trecuse.

Am pus la loc capul în sacul din piele, am fixat cu privirea frunzişul întunecat şi m-am concentrat. Am adulmecat şi mi-am dat imediat seama că eram într-un loc încă sigur. Nimic periculos nu pândea prin crângul acesta care umbrea vârful dealului şi-mi oferea un excelent ascunziş. Vrăjmaşii mei nu se puteau apropia neobservaţi.

Numărul urmăritorilor mei sporise treptat, dar îi pierdusem în urmă spre sfârşitul serii, iar la scurt timp după aceea îmi întrebuinţasem preţioasele puteri magice pe care le mai aveam, înveşmântându-mă într-o mantie care mă făcea nevăzută. Eram nevoită să mi le folosesc cu zgârcenie, deoarece erau pe cale să se epuizeze. Acum era aproape miezul nopţii şi aveam de gând să mă odihnesc aici şi să-mi refac forţele, dormind până în zori.

Ceva mai târziu, m-am trezit brusc, simţind o primejdie. Urmăritorii mei urcau dealul şi se răspândiseră ca să încercuiască pădurea.

Cum de a fost posibil? Doar mă camuflasem bine: n-ar fi trebuit să mă poată găsi. Am sărit în picioare şi am săltat sacul din piele pe umeri.

Fugeam de prea mult timp. Acum, în sfârşit, venise vremea să şi lupt. Gândul la ce urma mi-a ridicat moralul: aşteptarea dinaintea luptei avea întotdeauna acest efect asupra mea. Pentru asta trăiam: să-mi încerc puterea cu vrăjmaşii mei; să lupt şi să ucid.

Câţi să fi fost acolo? Am pipăit falangele degetelor mari de pe salba pe care-o purtam la gât, absorbindu-le puterile magice înainte de a sonda întunericul cu mintea.

Creaturile care se apropiau erau în număr de nouă. Am

adulmecat de trei ori, ca să strâng mai multe informaţii. Mai erau şi altele, în urmă – la aproape o milă depărtare – poate douăzeci, sau mai multe, înaintând în direcţia mea. Ceva m-a nedumerit, făcându-mă să adulmec încă o dată. Apăruse un element nou în grupul mai numeros; era cineva, sau ceva, cu neputinţă de identificat, alături de ceilalţi. Ceva ciudat. Ce să fi fost?

Ceva mai puternic şi mult mai ucigător te vânează.

Asta îmi spusese Diavolul. La ce s-o fi referit?

Poate să fi fost aşa, dar deocamdată grupul mai mare, în întregimea lui, putea fi dat uitării. Mai întâi trebuia să mă ocup de ameninţarea imediată, aşa că am început să cântăresc cât de mare era primejdia reprezentată de grupul celor nouă.

Şapte dintre cei nouă urmăritori erau vrăjitoare. Cel puţin una dintre ele era de rangul întâi şi folosea magia familiarilor. Poate că aşa şi reuşiseră să mă găsească. Familiarul unei vrăjitoare putea fi orice, de la o broască râioasă, până la un vultur. Uneori, era câte o creatură puternică a Întunericului, deşi acestea erau greu de controlat. Aşa că familiarul putea să mă găsească, în pofida mantiei care mă făcea nevăzută.

De asemenea, puteam să-mi dau seama că un alt membru al grupului care urca dealul era un neom… şi că al nouălea era un bărbat, practicant al magiei negre.

Mi-ar fi fost uşor să scap, alegând calea minimei rezistenţe. Două dintre vrăjitoare erau tinere: abia trecuseră de stadiul de novice. Puteam pur şi simplu să străpung încercuirea în punctul acela şi să fug, pierzându-mă în întuneric. Dar nu aşa e felul meu. Trebuia să le aduc aminte cine sunt. Să le trimit un mesaj limpede tuturor celor care mă urmăreau că eu sunt Grimalkin, vrăjitoarea asasină a clanului Malkin. Fugeam de atât de multă vreme, încât nu mă mai respectau. Trebuia să-i fac din nou să-mi ştie de frică. Aşa că am strigat spre vrăjmaşii mei din vale.

— Eu sunt Grimalkin şi aş putea să vă omor pe toţi! Dar voi ucide numai trei, pe cei mai puternici dintre voi!

N-am primit vreun răspuns, dar totul a încremenit. Aceasta era liniştea. Eu eram furtuna.

Acum, scot două arme din teci. În mâna stângă strâng lama cea lungă pe care o folosesc în lupta corp la corp; în dreapta,

un pumnal pe care să-l arunc. Vrăjmaşii mei pătrund printre copaci, aşa că încep să cobor panta, înaintând în întâmpinarea lor. Mai întâi, îl voi ucide pe mag; pe urmă, pe neom: la sfârşit, pe vrăjitoarea cu familiar, cea mai puternică dintre toţi.

Merg încet, având grijă să nu fac niciun zgomot. Unii dintre vrăjmaşii mei ori duc lipsă de asemenea deprinderi, ori sunt neglijenţi. Auzul meu e ascuţit şi reuşesc să detectez trosnetele întâmplătoare ale câte unui vreasc, sau slabul foşnet al lungilor fuste târându-se prin tufişuri.

Mă opresc imediat cum ajung deasupra magului. Nu e decât un bărbat, aşa că va fi cel mai uşor de biruit dintre cei trei. Dar, chiar şi-aşa, e fără îndoială mai puternic decât cele şase vrăjitoare care înaintează spre mine. O vrăjitoare asasină nu trebuie să-şi subestimeze niciodată vrăjmaşul. Îl voi omorî repede, după care voi trece la următorul.

Mă încolăcesc ca un arc metalic tăios şi mă concentrez asupra atacului, căutându-l pe mag, tatonând bezna cu ochii mei ageri. E un bărbat tânăr, dar cu toate că magia lui e puternică, nu stă prea bine din punct de vedere fizic, dovadă că răsuflă greu din cauza urcuşului.

Mă pun în mişcare ca un vârtej. Trei paşi iuţi la vale şi azvârl pumnalul fără să-mi încetinesc înaintarea. Îl nimeresc pe mag drept în inimă, iar el cade pe spate, mort înainte de a apuca să ţipe. Mijloacele lui magice de apărare s-au dovedit inadecvate.

Neomul e următoarea mea ţintă. E un bărbat masiv, cu ochii depărtaţi şi colţi galbeni ascuţiţi ieşindu-i peste buza de sus. Astfel de creaturi-vlăstare ale Diavolului cu câte o vrăjitoare – au o putere imensă şi trebuie să fie ţinute la distanţă şi puse jos de la o lungime de braţ. Dacă le cazi în mâini, rişti să fii sfâşiat bucată cu bucată. Sunt, invariabil, brutali şi decăzuţi moral, cei mai răi dintre ei fiind capabili de orice. Dacă fiul meu ar fi fost o asemenea creatură malefică, l-aş fi înecat imediat după naştere.

Mă reped spre el ca o ghiulea, culegând un alt pumnal din teaca lui din piele. Aruncarea mea e precisă şi ar trebui să-l nimerească în gât, numai că el parează. Vrăjitoarele l-au impregnat cu puterea lor, creând paveze menite să-mi abată lama. Pumnalul meu ricoşează, inutil, iar el se năpusteşte spre mine, mugind de furie, agitând o bâtă mare într-o mână şi o

suliţă cu ţepi în cealaltă. Ridică bâta şi împunge cu suliţa. Numai că eu mă mişc înainte ca vreuna dintre ele să mă atingă.

Sacul greoi îmi ţopăie pe spate când schimb iar direcţia. Deodată, cu lama mea cea lungă, îi tai beregata neomului, iar el cade sufocat, un jet de sânge ţâşnindu-i din gât. Tot fără să încetinesc, alerg mai departe.

Acum, trebuie să mă ocup de cel de-ai treilea vrăjmaş: de vrăjitoarea cu familiarul.

Alerg în direcţia opusă acelor de ceasornic, astfel încât braţul stâng, cel mai ucigător, să fie îndreptat spre pantă şi spre vrăjitoarele rămase, care încă înaintează spre mine. O vrăjitoare mă atacă, dar nu e cea pe care o caut. O plesnesc cu mânerul pumnalului peste faţă şi ea se prăbuşeşte pe spate. Va scăpa cu viaţă, dar fără dinţii din faţă.

Între timp, puternica vrăjitoare cu familiar mi-a simţit atacul, iar acum se întoarce cu faţa spre mine, trimiţându-mi descântece de magie neagră şi tot atâtea suliţe otrăvite, spre inimă. Le dau deoparte şi mă îndrept direct spre ea. Aud bătăi de aripi şi ceva plonjează spre faţa mea, cu ghearele întinse. E un şoim mai mic: un vânturel. Îmi rotesc lama în sus, descriind un arc, iar şoimul ţipă, penele căzându-i peste mine ca o ninsoare pătată de sânge.

Vrăjitoarea scoate un ţipăt ascuţit în clipa în care-i moare familiarul şi mai ţipă o dată la prima tăietură. Următoarea mea lovitură îi pune capăt vieţii, iar singurul sunet care se mai aude acum este acel lipa-lipa al tălpilor mele în contact cu pământul, şi acel vâj-vâj al respiraţiei mele, în timp ce gonesc tot mai tare la vale şi părăsesc adăpostul copacilor.

Mă năpustesc spre răsărit şi ies din pădure, lăsându-mi vrăjmaşele să-şi caute morţii. Din fugă, derulez în minte ce s-a întâmplat. O asasină trebuie să-şi evalueze atât izbânzile, cât şi eşecurile; ea trebuie să înveţe totdeauna din greşeli.

Încerc să mă gândesc din nou la căile prin care ar fi putut să mă găsească. Vrăjitoarea era puternică, dar familiarul ei nu fusese decât un şoim mititel. Puterile lor magice la un loc n-ar fi fost suficiente ca să vadă dincolo de mantia invizibilă cu care mă înfăşurasem. Nu, trebuie să fi fost altceva.

Dar acea stranie prezenţă care înainta, împreună cu grupul mai numeros, din depărtare? Ce să fie? Oare ea să fi fost cea

care m-a descoperit? Dacă da, înseamnă că e puternică. Şi e ceva neîntâlnit de mine până acum. Ceva nou.

E o dovadă de înţelepciune să arăţi prudenţă faţă de necunoscut. Faptul că nu ştii nimic despre el îl face să devină periculos. Dar, foarte curând, va muri. Cum ar putea spera să mă înfrângă pe mine?

Eu sunt Grimalkin.

CAPITOLUL 02

O AMENINŢARE NECUNOSCUTĂ

În fiecare zi, repetă-ţi ţie însăţi că eşti cea mai bună, cea mai puternică şi mai ucigătoare. Până la urmă, vei începe s-o crezi.
Până la urmă, se va adeveri.
În cazul meu, s-a adeverit.
Eu sunt Grimalkin.

Imediat înaintea zorilor, m-am odihnit timp de o oră, am băut apă rece dintr-un râu şi am mestecat ultimele câteva fâşii de carne uscată.

Proviziile mele erau aproape epuizate şi aş fi avut nevoie de carne proaspătă ca să-mi menţin forţele. Iepurii ar fi fost uşor de prins în cursă, dar eram încă urmărită şi nu-mi puteam permite să mă odihnesc mai mult de câteva clipe. Ştiam că majoritatea vrăjmaşilor mei se aflau la aproape două mile depărtare, dar unul dintre ei ieşise înaintea grupului şi se apropia de mine. Era acea creatură necunoscută pe care o adulmecasem când eram în pădure.

Se mişca mai repede decât mine. Indiferent ce primejdie ar fi reprezentat, foarte curând aveam să fiu nevoită să mă întorc şi s-o înfrunt. Dar mai întâi trebuia să aflu mai multe. Aşa că am scos o oglindă mică din teaca ei, prinsă de cureaua de pe umăr, am murmurat un descântec şi apoi am suflat peste ea.

După câteva clipe, a apărut un chip omenesc. Al lui Agnes Sowerbutts. Cu toate că e o Deane, nu se omoară de dragul propriului clan. Trăieşte departe de ce se întâmplă în Pendle şi m-a mai ajutat şi altădată. Între noi există o legătură: avem un interes comun. Ea e mătuşa lui Alice Deane şi prietenă apropiată cu Tom Ward, ucenicul Vraciului.

Agnes e pricepută la folosirea oglinzii. Puţini îi sunt pe potrivă

când e să dai de urma oamenilor, a obiectelor şi a creaturilor Întunericului. Dar îşi ţine talentele pentru ea şi puţini ştiu că e neîntrecută şi în cristalomanţie: mult mai bună decât Martha Ribstalk, cea mai mare clarvăzătoare care a existat vreodată în clanul Malkin, acum însă moartă.

Era prea întuneric pentru ca Agnes să-mi citească pe buze, aşa că am suflat iar peste oglindă şi mi-am exprimat dorinţa scriind pe suprafaţa ei. Voiam să aflu ce era creatura care mă urmărea.

Ce anume mă urmăreşte?
Ce mi se va întâmpla când o voi înfrunta?
Poţi să mă ajuţi?

Am şters apoi oglinda. Agnes doar a zâmbit şi a clătinat afirmativ din cap. Ea va face tot posibilul ca să mă ajute.

Aşa că am fugit mai departe, străduindu-mă să menţin aceeaşi distanţă între mine şi ceea ce mă urmărea. La fiecare doi paşi, sacul din piele mă izbea în spate. Capul Diavolului părea să devină tot mai greu, de la o oră la alta. Neîndoios că mă încetinea. Urmărirea era necontenită şi, treptat, am început să pierd teren. Ceea ce nu mi-a displăcut. Să tot alerg aşa n-a fost nicicând cea mai mare dorinţă a mea. Abia aşteptam momentul când aveam să mă întorc şi să lupt.

S-au ivit zorii şi, odată cu ei, cenuşiul cerului şi o burniţă îngheţată care îmi cădea peste faţă. Cam după o oră, am simţit cum oglinda începe să se mişte în teaca ei.

Agnes încerca să ia legătura cu mine, aşa că am poposit la adăpostul unui copac gros, am scos oglinda şi m-am pomenit cu chipul vrăjitoarei privindu-mă. Are o faţă cumsecade, cu obrajii rotunzi şi o bărbie dolofană, dar e suficient să te uiţi o singură dată în ochii ei şi ai înţeles că e curajoasă şi o femeie cu care nu-i de glumit.

Se numeşte Sowerbutts pentru că s-a măritat cu un om din Whalley. Apoi a plecat din Roughlee, satul clanului Deane. După zece ani, el a murit, iar ea s-a întors acasă, dar de data asta ca să trăiască într-o cocioabă la marginea satului. Cu toate că-i plăcea să se ţină la distanţă de clan, chiar şi-aşa îi ştia toate secretele. Nu se petreceau prea multe prin Pendle care să-i scape lui Agnes şi oglinzii ei.

Mi-a adresat un scurt zâmbet de întâmpinare, dar i-am zărit în ochi avertismentul încă dinainte să deschidă gura. Nu aveau să fie veşti bune. M-am concentrat, privindu-i cu mare atenţie buzele, ca să citesc ce-mi transmitea ea fără glas.

Ceea ce te urmăreşte e un kretch. A fost creat printr-o alianţă între vrăjitoare, neoameni şi magi, special ca să te hăituiască şi să te omoare. Ca mamă a avut o lupoaică, dar tată i-a fost un demon.

— Poţi să numeşti demonul? Am întrebat-o.

Informaţia asta era vitală, trebuia să ştiu ce puteri deţine. Arăta probabil ca un lup, dar multe ar fi trebuit să ţină de darurile moştenite de la tată. Şi clanul meu, Malkin, a creat mai mulţi *kretch.* Pe ultimul l-am numit Tibb. L-am folosit în încercarea de a contracara crescânda putere a unei clarvăzătoare din clanul Mouldheel. Un *kretch* e creat, de obicei, cu un scop anume. Iar ăsta fusese creat ca să mă omoare.

Agnes a scuturat din cap. *Îmi pare rău,* a zis, mişcându-şi buzele. O *puternică magie îmi ascunde informaţia asta. Dar o să încerc în continuare.*

— Da, ţi-aş fi recunoscătoare pentru asta. Ai căutat cumva în cristale? Ai văzut deznodământul luptei dintre mine şi *kretch*?

Dacă te vei lupta curând cu el, vei suferi o rană mortală. De atât sunt sigură, mi-a răspuns Agnes, cu o faţă neîndurătoare.

— Şi dacă amân lupta asta?

Deznodământul e mai puţin limpede. Dar şansele tale de supravieţuire cresc, pe măsură ce trece timpul.

I-am mulţumit, am vârât oglinda la loc ei şi am început din nou să alerg, străduindu-mă să-mi menţin avansul faţă de *kretch.* În timp ce fugeam, mă gândeam la ce mi-a spus Agnes. Faptul că era un *kretch* însemna că trebuia să mă feresc de el cât mai mult timp posibil. Astfel de creaturi au o viaţă scurtă. Avea să îmbătrânească repede, prin urmare, de ce s-o fi înfruntat cât era în plină forţă? Ceea ce trebuia să fac era să ţin capul Diavolului departe de ghearele slujitorilor lui. Era mai important decât crescânda mea dorinţă de a mă întoarce ca să mă lupt cu vrăjmaşul.

Eu chiar cred în puterea cititului în cristale, dar nu totdeauna dă rezultate exacte. De fapt, câteodată – deşi rareori – pot fi chiar inexacte.

Îmi amintesc prima dată când am consultat-o pe Martha Ribstalk. În loc să folosească o oglindă, metoda de prezicere aleasă de ea a fost să privească într-un cazan pătat de sânge, aburind, în care fierbea degete, ca să scoată carnea moartă de pe ele. Pe acea vreme, era cea mai de seamă practicantă a magiei negre.

După cum ne-am înţeles, am vizitat-o la o oră după miezul nopţii. Ea deja băuse sângele unui vrăjmaş şi începuse ritualurile cuvenite.

— Banii mei îi primeşti? Am întrebat-o.

M-a privit cu dispreţ, dar a încuviinţat, aşa că i-am azvârlit trei monede în cazan.

— Stai jos! Mi-a poruncit cu asprime, arătând spre lespezile reci din piatră aflate în faţa cazanului mare, clocotind. Aerul era încărcat de mirosul sângelui, şi de fiecare dată când inspiram, gustul metalic pe care îl simţeam în gură devenea tot mai pronunţat.

M-am supus, aşezându-mă turceşte şi privind în sus spre ea, printre aburi. Ea rămăsese în picioare, de cealaltă parte a cazanului, deasupra mea, tactică frecvent întrebuinţată de cei dornici să-i domine pe ceilalţi.

Totuşi pe mine nu m-a înfricoşat şi i-am susţinut privirea, liniştită.

— Ce vezi? Am întrebat-o, fără să-mi tremure vocea. Ce e în viitorul meu?

A tăcut multă vreme. Îi făcea plăcere să mă ţină în aşteptare. Cred că Martha era iritată de faptul că-i pusesem o întrebare, în loc să aştept să-mi comunice prezicerea ei.

— Tu ţi-ai ales un vrăjmaş, mi-a zis, până la urmă. Diavolul e cel mai puternic duşman de înfruntat pentru orice muritor. Deznodământul ar trebui să fie simplu. În afară de cazul în care i-ai permite, Diavolul nu se va putea apropia de tine cât timp vei fi în viaţă, dar îţi va aştepta moartea, după care va pune stăpânire pe sufletul tău şi-l va supune la chinuri veşnice. Totuşi mai e un lucru pe care nu pot să-l văd limpede. Există nesiguranţă… o altă forţă care poate să intervină; una care prezintă un vag licăr de speranţă…

S-a oprit, a făcut un pas în faţă şi a privit cu atenţie în aburi. Încă o dată, a urmat o lungă tăcere.

— Există cineva... un copil abia născut...

— Cine e copilul ăla? Am cerut eu să-mi spună.

— Nu pot să-l văd limpede, a recunoscut Martha Ribstalk. Ceva mi-l ascunde vederii. Cât despre tine, chiar cu intervenţia lui, numai dacă ai fi extrem de îndemânatică în folosirea armelor poţi spera să scapi cu viaţă... numai cineva cu iuţeala şi necruţarea unei vrăjitoare asasine, numai cea mai grozavă dintre vrăjitoarele asasine... una chiar mai cumplită decât Kernolde... ar putea să facă una ca asta. Cineva mai puţin înzestrat n-ar reuşi. Aşadar, ce speranţe ai? A glumit Martha.

Pe acea vreme, Kernolde era vrăjitoarea asasină a clanului Malkin, o femeie înspăimântătoare, cu o forţă şi o iuţeală neobişnuite, care ucisese douăzeci şi şapte de pretendente la postul ei: câte trei pe an, atunci fiind al zecelea ei an de domnie.

M-am ridicat în picioare şi am zâmbit de sus spre Marta.

— O voi ucide pe Kernolde şi-apoi îi voi lua locul. Eu voi deveni vrăjitoarea asasină a clanului Malkin, cea mai tare dintre toate.

Martha a izbucnit într-un râs batjocoritor în timp ce mă îndepărtam, dar eu vorbisem cât se poate de serios. Ca să-l înfrâng pe Diavol, ştiam că voi fi nevoită să-mi dezvolt aptitudinile de luptătoare şi să devin asasina clanului Malkin. Şi trebuia să mă aliez cu copilul acela necunoscut.

Până la urmă, i-am aflat numele.

Tom Ward.

M-am grăbit mai departe, străduindu-mă să iuţesc ritmul. Burniţa se prefăcuse între timp într-o ploaie torenţială, plesnindu-mi faţa şi udându-mă până la piele.

În timp ce alergam, am meditat la arta prezicerii. În general, vrăjitoarele folosesc oglinda, însă unele intră în transe profunde şi zăresc viitorul prin intermediul viselor. Altele aruncă oase în bătaia vântului dinspre miazănoapte şi le studiază pe urmă cum cad. Mai e posibil să spinteci un animal mort şi să-i examinezi măruntaiele. Însă vederea viitorului e nesigură, indiferent de ce ne-ar face să credem unele prezicătoare. Totdeauna există elementul noroc. Nu orice poate fi prevestit... şi o vrăjitoare nu-şi poate prevesti

niciodată propria moarte; altcineva trebuie să i-o prezică.
Îmi displăcea Martha Ribstalk, însă ştiam că e bună în meşteşugul ei, aşa că am consultat-o de mai multe ori, după acea primă şedinţă. În timpul ultimei noastre întâlniri, mi-a prezis momentul şi felul morţii mele: a insistat asupra faptului că se va petrece peste mulţi ani, în viitor, dar că nu mă puteam bizui pe asta. Timpul cunoaşte multe căi: poate că eu deja pornisem pe cea care-i anula profeţia. Dacă era aşa, atunci ştiam deja care fusese acel pas.
Mă aliasem cu John Gregory şi cu Thomas Ward. Alesesem să-mi folosesc puterile întunecate în lupta împotriva Întunericului şi pentru nimicirea Diavolului. Asta putea schimba totul.
Acum urcam, aşa că am încetinit. Ajungând pe o coamă, m-am întors şi am privit în direcţia urmăritorului meu. M-am ghemuit, astfel încât acel *kretch* să nu-mi poată vedea silueta profilată pe fundalul orizontului, şi am aşteptat, nerăbdătoare să-l zăresc pentru prima dată.
N-am avut mult de aşteptat. Am văzut cum bestia creată de vrăjmaşii mei răsare dintr-un pâlc de sicomori şi sare peste un şanţ, înainte de a dispărea pe după nişte arbuşti. L-am văzut doar pentru o clipă, dar mi-a fost de ajuns ca să-mi dau seama că aveam de-a face cu ceva primejdios şi înfricoşător.
De la distanţă arăta, aşa cum bănuisem, ca un lup enorm. Dar cât anume de mare, era greu de estimat. Părea să înainteze în salturi şi era acoperit de o blană neagră cu pete argintii pe spinare. Dar apoi mi-am dat seama că labele din faţă erau de fapt două braţe cu adevărat puternice şi musculoase. Vietatea fusese creată pentru luptă şi pentru a mă omorî. Totul corpul ei fusese meşteşugit pentru îndeplinirea unui singur obiectiv: moartea mea.
Probabil că era iute în luptă şi foarte puternic. Braţele acelea erau ca ale unui neom, capabile să-mi zdrobească oasele şi să-mi smulgă mădularele. Nu mă îndoiam că avea colţii şi ghearele veninoase. O singură muşcătură, sau chiar o zgârietură, puteau fi de-ajuns ca să-mi aducă o moarte lentă, agonizantă. Poate că la asta s-o fi referit Agnes Sowerbutts, când a vorbit despre ameninţarea unei „răni mortale”.
Instinctul îmi cerea imperios să mă întorc şi să mă lupt acum, ca să termin cu asta şi să-l ucid pe *kretch.* Mândria mă

împingea spre acelaşi lucru: voiam să ne încercăm puterile în luptă. I-aş fi dovedit că sunt mai puternică şi mai tare decât orice ar fi putut ei să-mi trimită împotrivă.

O, *domnule Lup! Eşti pregătit să mori?*

Însă clici erau în joc mai multe decât viaţa şi mândria mea. Într-o bătălie, norocul joacă adesea un rol important. Poţi să-ţi suceşti o gleznă din cauza unei pietre ascunse în iarbă; un vrăjmaş mai puţin îndemânatic ca mine poate fi favorizat de o lovitură norocoasă. Asasinele clanului Malkin mai avuseseră parte de astfel de morţi: înfrânte de potrivnici inferiori lor. Mi se părea foarte greu de închipuit că puteam fi înfrântă, în orice condiţii, dar dacă *într-adevăr* aş fi pierdut, capul Diavolului ar fi căzut în mâinile vrăjmaşilor mei, şi nu peste mult timp el ar fi umblat din nou pe Pământ.

Făgăduisem să ţin capul Diavolului departe de ghearele slujitorilor săi, aşa că, în ciuda dorinţei mele de a lupta, aveam să-mi continui fuga, cât mă ţineau puterile.

CAPITOLUL 03

SÂNGEREZI

Ia uite: sângerezi! Poate că te apropii de moarte.
Durerea e cumplită.
Acum, vrăjmaşul tău se apropie, pregătit să-ţi ia viaţa.
Acesta să fie sfârşitul? În fine, eşti înfrântă?
Nu! De-abia ai început să lupţi.
Crede-mă, pentru că eu ştiu.
Eu sunt Grimalkin.

În timp ce alergam mai departe, am trecut încă o dată în revistă opţiunile.

În care direcţie să o iau? Până acum, călătoria mea nu urmase vreun plan.

După ce am parcurs un drum lung şi plin de cotituri prin Irlanda, am traversat în siguranţă apele care despărţeau ţărmul ei răsăritean de Comitat, ameninţând un pescar singuratic. După o călătorie ca asta, majoritatea vrăjitoarelor din Pendle l-ar fi ucis pe om şi i-ar fi luat barca sau falangele degetelor mari. Eu, în schimb, cea mai periculoasă dintre

toate, i-am cruţat viaţa.

— Niciodată n-o să mai fii atât de aproape de o moarte violentă ca în ultimele ore, i-am zis, când am pus piciorul pe ţărmul Comitatului. Întoarce-te la familia ta. Să ai o viaţă lungă şi fericită.

De ce m-am purtat aşa? Vrăjmaşii mei ar fi văzut asta ca pe un semn de slăbiciune, o dovadă că încep să mă înmoi şi că sunt numai bună de prins; că nu mai sunt în stare să fiu vrăjitoarea asasină a clanului Malkin. Cât de râu s-ar fi înşelat? El nu însemna o ameninţare pentru mine. Când omori atât de des, pe cât mi se cere mie, începi să te saturi să tot iei vieţi… mai ales când e prea uşor. În plus, omul m-a implorat. Mi-a spus că are nevastă şi copii mici şi că se luptă zi de zi ca să nu-i lase să moară de foame. Fără el, mi-a zis, sigur ar muri. Aşa că l-am lăsat şi mi-am văzut de drum.

Acum, încotro ar trebui să merg? Puteam să înaintez spre nord, unde e sălaşul duşmănoaselor vrăjitoare-de-apă, şi să-mi croiesc drum printre dealuri şi lacuri, numai că hoardele alea slinoase îl sprijineau credincioase pe Diavol. Sudul era o altă variantă, însă acolo mă aştepta o cu totul altă primejdie. Oştile care invadaseră Comitatul fuseseră abia de curând împinse spre sud. Ar fi fost o nesăbuinţă să mă îndrept tocmai spre liniile lor.

Da, să fiu mereu în mişcare era cea mai bună cale de a mă asigura că ţeasta Diavolului nu va cădea în ghearele slujitorilor săi, dar aveam nevoie şi de odihnă. Exista un singur loc în care m-aş fi putut duce, un loc în care vrăjmaşii mei nu s-ar fi aşteptat să merg. Puteam să mă întorc în Pendle, căminul clanului meu. Acolo aveam atât prieteni, cât şi duşmani. Unele dintre vrăjitoare erau bucuroase să-l ştie pe Diavol umblând liber prin lume; altora le-ar fi plăcut să-l nimicească sau să-l trimită înapoi în Întuneric. Da, aveam să mă îndrept spre Pendle: spre un loc special în care mă puteam refugia cât timp mă odihneam, îmi refăceam puterile şi-mi spoream resursele magice. Turnul Malkin, odinioară fortăreaţa clanului meu, era în posesia a două vrăjitoare lamia sălbatice: „surori” ale mamei lui Tom Ward, moartă acum.

M-am întrebat dacă mi-ar fi permis să stau acolo. Erau vrăjmaşe ale Diavolului, poate că aş fi reuşit să le conving să mă lase să împart cu ele refugiul.

Merita încercat, aşa că am schimbat direcţia şi am continuat să alerg spre Pendle.

Cu toate astea, cu mult înainte să ajung acolo, mi-am dat seama că voi fi nevoită să mă lupt întâi cu acel *kretch* care mă urmărea. N-aveam de ales. Mai bine mă întorceam şi înfruntam vrăjmaşul, decât să fiu doborâtă pe la spate. Să-mi continui fuga nu mai era o variantă de luat în seamă: creatura era acum la mai puţin de o sută de metri în urma mea şi se apropia cu iuţeală.

Inima a început să-mi bată mai repede la gândul luptei. Doar pentru asta trăiam.

M-am oprit în vârful unei mici ridicături şi am privit înapoi. L-am văzut pe *kretch,* care tocmai traversase vâlceaua îngustă de dedesubt şi începuse să urce dealul, cu blana lui neagră, lucioasă de la ploaie. Privirile noastre s-au întâlnit şi i-am citit în ochi mai mult decât nerăbdare. Era disperat să-şi înfigă colţii în mine, să-mi sfâşie carnea şi să-mi roadă oasele. Era singurul lui rost în viaţă, iar acea nevoie disperată de biruinţă ar fi adăugat sare şi piper confruntării noastre.

Mi-am aşezat sacul pe pământ. Nu-mi plăcea gândul de a-l lăsa nesupravegheat chiar şi pentru o clipă, dar aveam să fiu mai eficientă în luptă dacă nu duceam poveri. Acum, trebuia să fac totul fără greşeală: absolut totul, să-mi folosesc la maxim capacităţile. Atacul meu trebuia să fie perfect. Aveam nevoie şi de magie, în afară de aptitudinile războinice.

Am dus mâna la salba de la gât şi am început să pipăi fiecare falangă de deget mare, pe rând, pornind de la stânga spre dreapta. Un călugăr îşi pipăie mătăniile, mărgea după mărgea, folosindu-le ca ajutor pentru memorie, ca să ţină şirul rugăciunilor. Ritualul meu e altfel: murmur fiecare descântec în timp ce absorb puterea înmagazinată înăuntrul oaselor. Fiecare e o relicvă, retezată din trupul unui vrăjmaş ucis în luptă. Fiecare a fost fiert temeinic în clocot, până când s-a desprins toată carnea, lăsând oasele curate.

Descântecele de început – cele de „facere” – trebuie să fie intonate corect şi cu o cadenţă precisă. Dacă totul se face cum trebuie, oasele plutesc la suprafaţa apei din cazan şi dănţuiesc printre bulbuci, încercând parcă să sară afară. Toate sunt culese cu mâna, în ciuda durerii, şi nu trebuie lăsate să cadă pe pământ. Apoi, în fiecare se face câte o gaură şi se

adaugă la salbă.

Cu cât vrăjmaşul e mai puternic, cu atât mai mare e puterea înmagazinată înăuntrul fiecărui os. Dar această energie nu e nesfârşită. De îndată ce un os e secătuit de putere, el trebuie înlocuit.

Mai întâi, am atins oasele lui Janet Fox; ea fusese puternică şi ne luptaserăm timp de două ore, sub soarele după-amiezii. Am absorbit din ele toată puterea rămasă; acum, oasele ei trebuiau înlocuite. Oasele luate de la Lydia Colţ-Galben nu le-am secătuit de tot. Ea avea o anumită subtilitate în luptă: aveam nevoie acum de această calitate, dar am preferat să păstrez ceva pentru mai târziu. Aşa că am continuat să răsucesc salba, pipăind oasele. Măcar aveam ce-mi trebuia.

Eram pregătită.

M-am repezit cu toată viteza spre *kretch.* Cu fiecare pas, partea raţională din mine, mintea mea calculată, mă avertiza cât de greu îmi va fi să înving de data asta. Creatura era cu mult mai mare decât crezusem iniţial. Cu toate că avea înfăţişarea unui lup, dimensiunile lui te duceau cu gândul la un cal mai mic. În afară de braţele alea musculoase, cu degete lungi şi gheare tăioase, pe trupul păros se vedeau tot felul de pungi. Nu erau cureluşe şi teci din piele: erau făcute din carnea lui şi adăposteau arme.

Însă instinctele mele de războinic sunt foarte puternice şi am o mare încredere în forţele mele. Indiferent ce şanse am, voi birui. Eu sunt Grimalkin!

Fără să încetinesc, mi-am oprit bătăile inimii. E o deprindere pe care am exersat-o de-a lungul multor ani. Sângele mi se linişteşte: fluxului sanguin nu mai cunoaşte modificări ce m-ar împiedica să nimeresc ţinta. Arunc un cuţit direct din teaca lui, repezindu-i în capul creaturii.

Aruncarea mea e precisă şi-şi nimereşte ţinta. Cu toate astea, spre iritarea şi enervarea mea, lama nu pătrunde prin pielea groasă, ci alunecă pe capul păros şi cade, inofensivă, pe iarba înaltă. Un coif metalic nu i-ar fi oferit o protecţie mai bună.

Deodată, zăresc un licăr de sânge în blana închisă la culoare. I-am crestat carnea, însă ţeasta de dedesubt e puternică şi groasă, o pavăză osoasă în calea lamelor mele.

Oare n-o avea şi restul corpului paveze ca asta? Mişcările

lucioasei şi suplei creaturi care aleargă spre mine atât de graţios afirmă contrariul. Sigur are şi puncte slabe. Eu o să le găsesc, iar creatura o să moară.

Aşa că-i pun la încercare trupul, azvârlind a doua lamă spre coaste. Reacţia lui e rapidă: se răsuceşte, iar lama trece pe lângă el. Îmi las inima să-şi reia bătăile.

Acum îl văd pe *kretch* venind spre mine din altă direcţie. Eu mă reped înainte, iar în mâna stângă am lama cea lungă: cu ea obişnuiesc să mă lupt de aproape.

Copiindu-mi mişcările, părosul *kretch* scoate şi el o lamă lungă dintr-o pungă de pe umăr. O manevrează cu mâna stângă. Ghearele de la mâna dreaptă sunt pregătite să mă primească. Însă m-am hotărât ce să fac. Acum ştiu cum pot să câştig repede bătălia asta şi să-mi continui fuga.

Ne ciocnim cu putere: îl aud pe *kretch* mârâind, arătându-şi colţii ascuţiţi pe care vrea să şi-i înfigă în capul meu. Duhoarea răsuflării lui râncede îmi umple nările în timp ce mă las în jos şi alunec printre picioarele lui. Lunecând pe iarba umedă a pantei pe sub trupul lui păros, îmi legăn lama în dreapta şi-n stânga, crestându-i labele din spate şi retezându-i tendoanele de la genunchi.

Creatura scoate un ţipăt şi se prăbuşeşte pe spate, în timp ce sângele ei împroaşcă iarba. Eu, însă, mă rostogolesc deja într-o parte, iar apoi o rup la fugă spre creasta dealului, spre sacul din piele, pe care mi-l arunc cu un gest hotărât pe umăr. Privesc din nou în jos şi zâmbesc, triumfătoare. Creatura urlă de durere şi se zbate disperată să se târască până la mine, cu ajutorul puternicelor labe din faţă.

O, domnule Lup! Ce faceţi, şchiopătaţi?

Târăşte după el labele din spate, nefolositoare. Cu tendoanele retezate, n-ar mai putea acum să mă ajungă vreodată. Fără îndoială, cine a creat bestia o va găsi şi-i va pune capăt chinurilor. Sunt încântată de reuşita mea, dar m-aş fi aşteptat la o luptă mai grea. Cu toate astea, mă simt bine când triumf în faţa vrăjmaşilor mei.

Cu inima acum uşoară, alerg spre Pendle. Exaltarea adusă de izbândă pune stăpânire pe mine. Până şi ploaia a încetat. Se văd spărturi printre nori şi curând soarele va străluci. Cât despre ceilalţi urmăritori ai mei, i-am lăsat mult în urmă.

M-am aşezat turceşte pe iarbă şi m-am făcut comodă. Pe urmă, am scos capul Diavolului din sac şi, ţinându-i de coame, l-am aşezat pe malul cu iarbă, astfel încât să fie aproape la acelaşi nivel cu mine.

I-am scos mărul verde şi ţepii şi am aşteptat, răbdătoare, să vorbim. Totdeauna începea la fel.

— Descoase-mi pleoapele! A strigat vocea lui profundă. Cuvintele au dat impresia că vibrează prin malul acoperit de iarbă.

— De ce tot spui asta? N-o să înveţi niciodată să-ţi accepţi soarta? Pleoapele îţi vor rămâne cusute. Fii recunoscător pentru că te las să vorbeşti pentru puţin timp. Nu ţi-l irosi. Ai ceva să-mi spui? Ceva care să merite ascultat?

Diavolul n-a răspuns, dar pe sub pleoape globii oculari i se mişcau frenetic. Apoi, gura i s-a deschis, ca şi cum ar fi vorbit cu cineva, numai că eu n-am putut auzi nimic.

— Eşti în legătură cu cineva? L-am întrebat. Discuţi cu vreunul dintre slujitorii tăi? Dacă da, atunci o să te bag la loc în sac!

— Slujitorii mei vorbesc tot timpul cu mine, fie că pot sa le răspund, fie că nu. Îmi spun tot felul de lucruri; tocmai am aflat ceva foarte interesant.

Gura i s-a strâmbat într-un rânjet de superioritate, ca şi cum ar fi savurat vestea primită, şi dâre de sânge şi salivă i s-au scurs pe bărbie. Nu i-am dat Diavolului satisfacţia de a-l întreba ce ştie. Oricum avea să-mi spună. Nu trebuia decât să am răbdare.

— S-a făcut, a zis, în cele din urmă. Eşti terminată: ca şi moartă! Curând, voi fi liber.

— L-am mutilat pe acel *kretch* creat de slujitorii tăi. Aşa că nu-ţi mai pune speranţele în el.

— Foarte curând, vei vedea adevărul, vrăjitoareo… foarte, foarte curând, de fapt!

— Poftim? Adevărul, de la Părintele Minciunii? Am replicat, râzând dispreţuitor.

Mereu grijulie faţă de confortul Diavolului, am cules o mână zdravănă de urzici pişcătoare şi le-am pus în sac, ca să-i întind un pat pentru odihnă. Pe urmă, i-am îndesat în gură mărul verde înfăşurat în ţepii de trandafir.

— Somn uşor! Vise plăcute! Am strigat, legând şnurul sacului.

Cu o oră înaintea apusului, m-am oprit şi am întins curse pentru iepuri. Era o seară plăcută şi caldă, şi iarba se uscase. Eram deja la marginea districtului Pendle, iar dealul se vedea clar la nord-est.

M-am hotărât să-mi folosesc oglinda ca să iau legătura cu Alice Deane şi să văd dacă ea, Tom Ward şi Vraciul au ajuns în siguranţă în Comitat. Trecuse o săptămână de când vorbisem ultima oară cu ea. Pe atunci, se pregăteau să părăsească sud-vestul Irlandei şi să călătorească prin ţară cu trăsura până la Dublin, de unde să ia o barcă până acasă. Eram cu mult înaintea lor: deja acostasem la sud de Liverpool şi-mi începusem drumul spre nord, ţinându-mă aproape de coastă, înainte de a intra pentru prima oară în contact cu slujitorii Diavolului, la vest de Ormskirk.

Scoţând oglinda din teaca ei, am rostit cuvintele magice ca să intru în legătură şi am aşteptat, răbdătoare, să apară Alice.

Oglinda s-a luminat şi, din ea, mi-a zâmbit Alice.

— Să înţeleg că totul e bine? Am întrebat.

Alice a făcut semn din cap că da.

Am ajuns de trei zile acasă, şi Moş Gregory deja a pus oameni să trudească din greu la reconstruirea casei. Deocamdată, dormim sub cerul liber. Tu ce faci? Capul tot la loc sigur e? M-a întrebat mişcându-şi buzelor.

— Da, fetiţo, i-am zis. Am fost în primejdie, dar am scăpat cu viaţă. Capul tot la loc sigur e, în mâinile mele… numai că nu pot să fug la nesfârşit. Spune-i lui Thomas Ward să-şi pună scufia pentru gândit! E timpul să-l nimicim pe Diavol: trebuie să-l distrugem pentru totdeauna!

I-am zâmbit lui Alice şi am lăsat deoparte oglinda, fixând cu privirea dealul Pendle care se contura la orizont.

Eram foarte aproape de casă. Dar odată ajunsă la Turnul Malkin, aveau să mă lase vrăjitoarele lamia să mă refugiez înăuntru? Şi, dacă nu, puteam să-l cuceresc de la ele prin forţă? Două dintr-odată ar fi fost greu de biruit, dar dacă intram prin tunel, poate reuşeam s-o ademenesc pe una dintre ele în temniţe. Teoretic, ele îmi erau aliate, dar dacă era necesar, aveam să le omor pe amândouă.

Am simţit din nou oglinda mişcându-se în teaca ei. Când am scos-o, Agnes Sowerbutts mă privea din ea. Părea preocupată.

— L-am ologit pe *kretch,* i-am zis. Primejdia a trecut.

Aş fi vrut eu să fie aşa, mi-a răspuns Agnes, din buze. *Am descoperit creatura reflectată de suprafaţa unui mic lac, unde s-a oprit să-şi astâmpere setea. Acum te urmăreşte iar şi abia dacă mai şchiopătează. Curând, va fi în stare să alerge din nou.*

Am izbutit până la urmă să citesc numele celui care i-a fost tată. Acel kretch a fost zămislit de Tanaki, unul dintre demonii ascunşi, care foarte rar e invocat şi numai cu mare greutate. Puţine se ştiu despre el, în afară de faptul că dă dovadă de o foarte mare perseverenţă. Dacă a pornit pe un drum, nu se abate niciodată până când nu i se îndeplineşte voinţa. Şi nu numai atât: orice înfrângere îl face mai puternic. De fiecare dată când se luptă, devine mai de temut. Astfel de trăsături sigur le-a moştenit şi kretch. I s-au dat mari puteri de tămăduire.

Am încuviinţat, încruntându-mă. Ologirea trebuia să fie definitivă. Însemna că avea să-mi fie foarte greu să biruiesc o astfel de creatură. Nu-mi mai puteam permite răgazul unei nopţi de somn.

Mai e ceva, şi mai rău, mi-a zis Agnes, privindu-mă drept în ochi şi mişcându-şi buzele fără să scoată un sunet. *Eşti tăiată pe frunte…*

Mi-am dus un deget la frunte şi, spre supărarea mea, am simţit linia unei tăieturi. Degetul mi s-a mânjit puţin de roşu. Era ceva mai mult decât o zgârietură, fără îndoială provocată de una dintre ghearele acelui *kretch.* În fierbinţeala luptei, nu simţisem nimic. Mi-am adus aminte ce-mi prezisese Agnes, că voi suferi „o rană mortală”.

— Dar o mică rană ca asta nu înseamnă nimic, nu? Am întrebat.

Rana e uşoară. Dar e posibil ca otrava să-ţi fi pătruns în sânge. Vrei să citesc încă o dată şi să văd deznodământul?

Mă simţeam destul de bine şi nu prea credeam că era nevoie, dar ca să-i fac pe plac lui Agnes, am clătinat din cap că da, şi imaginea din oglindă s-a şters. Următoarea oră mi-am petrecut-o gătind şi mâncând doi iepuri dolofani, gândindu-mă la *kretch.* Oare cu câtă iscusinţă să fi meşteşugit vrăjmaşii mei creatura aceea? Poate că glandele de la baza labelor secretau o substanţă care le împiedica pe victime să simtă durerea?

E un truc întrebuinţat de unele animale de pradă, astfel încât victima lor să nu dea atenţie rănii otrăvite… până când e prea târziu. Dar eu nu eram deocamdată prea îngrijorată din cauza asta. Plină de energie, am alergat toată noaptea spre Pendle. Mă simţeam puternică. Nu aveam absolut deloc simptome de otrăvire.

Nu încă.

Ele au început să se facă simţite exact când Pendle şi-a iţit umbra adormită în lumina ceţoasă de dinaintea răsăritului.

A început cu o tulburare a vederii. Mici fulgere luminoase mi-au apărut pe la colţurile ochilor. Niciodată nu mai păţisem aşa ceva, iar la început le-am acordat prea puţină atenţie. Numai că, treptat, fulgerele s-au înteţit; pe urmă, mi-am pierdut suflul, iar bătăile inimii mi s-au accelerat. Am încercat să nu iau în seamă simptomele astea… şi nici sacul, care părea tot mai greu cu fiecare pas. Apoi picioarele au început să-mi fie nesigure.

Dintr-odată, m-am trezit în genunchi, scuturată de un val de greaţă. Mi-am vomitat cina în iarbă şi m-am ghemuit acolo, icnind şi gâfâind după aer. După câteva minute, am început să respir aproape normal şi m-am străduit să mă ridic. Dar când am vrut să fug, mi-am simţit picioarele ca de plumb şi n-am izbutit să fac decât doi, trei paşi împleticiţi.

După câteva minute, starea mea s-a deteriorat şi mai mult. De fiecare dată când trăgeam aer în piept, hârâind, plămânii îmi erau săgetaţi de o durere ascuţită. Dar nu-mi permiteam să mă opresc. Mi-l imaginam pe *kretch* ţopăind grăbit după mine. Chiar dacă nu înaintam prea rapid, cu fiecare pas chinuit mă apropiam mai mult de Pendle. Din punct de vedere fizic, sunt excepţional de viguroasă şi de rezistentă. Şi credinţa în mine rămăsese puternică: eram convinsă că puteam să mă lupt cu efectele otrăvii şi să le alung.

Oglinda s-a mişcat. Am scos-o şi am privit încă o dată chipul lui Agnes Sowerbutts. Era posomorâtă şi a clătinat încet din cap.

Otrava acţionează lent, dar e mortală, mi-a transmis ea prin mişcările buzelor. *Dacă nu primeşti ajutor, probabil că vei muri. Nu pot să-ţi spun însă ce anume te va doborî: când am încercat să citesc, oglinda s-a întunecat.*

Pot încă să sper, mi-am zis. O *oglindă care se întunecă nu înseamnă decât că lucrurile sunt nesigure.*

— Stă în puterea ta să mă ajuţi? Am întrebat-o.

Sunt bătrână şi nu pot să-ţi ies în întâmpinare. Dar dacă reuşeşti să ajungi la mine, o să fac tot ce pot ca să te ajut.

Agnes e o tămăduitoare foarte puternică. Dacă aş reuşi să ajung la căsuţa ei…

I-am mulţumit, după care am pus oglinda în teacă. Tremuram din tot corpul acum. Am încercat să ignor acest lucru, dar n-am putut să fug de adevăr. Mi-am dat seama că nu mai aveam forţă să ajung de una singură la marginea satului Deane.

Mereu mă bizuisem doar pe puterile mele; de cele mai multe ori, mergeam singură. Acum, mândria îşi scotea capul, punându-se ca o barieră între mine şi ajutorul de care aveam nevoie. Şi, în definitiv, la cine-aş fi putut să apelez? În cine să am încredere? Mai presus de orice, cineva trebuia să care capul Diavolului şi să nu-l lase pe *kretch* să se atingă de el.

Nu aveam „prietene” adevărate în interiorul clanurilor, doar cele pe care le ajutasem sau cu care încheiasem alianţe temporare: vrăjitoare ca Alice Deane. Din nefericire, Alice era prea departe ca să mă poată ajuta. Se întorsese la Chipenden, împreună cu John Gregory şi cu Tom Ward.

Am luat la rând toate persoanele în care aş fi putut avea încredere, dar le-am eliminat repede, una câte una. Clanurile din Pendle se despărţiseră în trei grupări atunci când îl chemaseră pe Diavol să umble pe faţa Pământului: erau acelea care-l slujeau, cele care i se împotriveau şi, în sfârşit, cele care se mulţumeau să privească şi să aştepte, urmărind poate să se alieze cu învingătorul acestui conflict.

Plecasem de atâtea luni din Pendle, încât nu aveam cum să mai fiu sigură că vor să mă ajute. Am privit conturul cenuşiu al dealului Pendle, în timp ce gândurile mi se învârteau în minte, ca o molie în jurul lumânării aprinse, încercând să ajung oriunde, în afara inevitabilei flăcări.

Unei singure persoane puteam să-i cer ajutorul, însă era prea tânără şi nu voiam s-o pun în primejdie. Deşi era puternică şi foarte capabilă.

Vrăjitoarele asasine nu sunt precum vracii: prin tradiţie, ele nu-şi iau ucenici. Numai că eu nu sunt ca predecesoarele

mele. Eu am pregătit în secret o fată. Numele ei?
Thorne.

CAPITOLUL 04

OMOARĂ URSUL!

Fiara asta are braţe suficient de puternice încât să-ţi smulgă mădularele pe rând, şi o gură plină de colţi, atât de mare încât ar putea să-ţi desprindă capul de trup dintr-o muşcătură.
Ce şanse ai împotriva unui astfel de vrăjmaş?
Absolut niciuna; eşti ca şi moartă.
Cunosc răspunsul; e simplu:
Omoar-o de la distanţă!

Thorne m-a căutat acum cinci ani, când ea nu avea decât zece. Stăteam turceşte sub un stejar, aproape de satul Bareleigh, şi meditam ce aveam să fac mai departe: să caut şi să omor ceva care nu era omenesc. În pădurea de la nord-est de Pendle, un urs o luase razna şi omorâse trei oameni în ultima lună. Rămăseseră puţini urşi în Comitat, însă acela trebuia să moară.

Nu mi-am dat seama că sunt în primejdie, pentru că nu recunoşteam pericolul în persoana cuiva atât de tânăr.

Fetiţa a venit foarte aproape de mine şi m-a lovit în coapsă cu călcâiul pantofului ei ascuţit la vârf. Într-o clipă, am fost în picioare. Am înşfăcat-o de păr şi am tras în sus până a ajuns cu faţa aproape de a mea.

— Dacă mai faci asta vreodată, am prevenit-o, îţi despic piciorul!

— Eu sunt vitează, mi-a răspuns. Nu eşti de acord? Cine altcineva ar mai îndrăzni să lovească o vrăjitoare asasină?

Am privit-o mai îndeaproape. Nu era decât o bucăţică de om şi abia dacă avea carne pe oase, dar în ochi i se citea o hotărâre neobişnuită pentru un copil. Ca şi cum ar fi fost cineva mult mai matur şi mai puternic care privea din spatele acelui chip tânăr. Dar eu nu aveam de gând să înghit gogoşi din partea ei.

— Eşti mai degrabă neghioabă decât vitează! I-am întors-o. Hai, ia-ţi tălpăşiţa. Întoarce-te la mama ta: o să-ţi dea ea de lucru.

— N-am nici mamă, nici tată. Locuiesc cu urâtul de unchi-meu. Mă bate în fiecare zi.
— Pe el îl loveşti cu piciorul?
— Da… după asta mă bate şi mai rău.
Am privit-o din nou pe fată, remarcând vânătăile de pe braţe şi urma întunecată de sub ochiul stâng.
— Şi ce vrei de la mine, fetiţo?
— Vreau să-l omori pe unchi-meu.
Am râs şi am lăsat-o jos, după care am îngenuncheat, ca să fim iar ochi în ochi.
— Dacă-ţi omor unchiul, atunci cine-o să te mai hrănească şi să te îmbrace?
— O să muncesc. O să mă hrănesc singură. O să mă fac vrăjitoare asasină, ca tine.
— Ca să ajungi vrăjitoarea asasină a clanului tău, trebuie să mă omori pe mine. Crezi că eşti capabilă de aşa ceva? Nu eşti decât un copil.
Potrivit tradiţiei, în fiecare an sunt pregătite trei vrăjitoare ca s-o provoace pe asasina clanului. Însă pe mine de mulţi ani nu mă mai înfruntase nimeni. După ce-o ucisesem pe cea de-a cincisprezecea pretendentă, descurajasem continuarea acestei practici, fiindcă mă săturasem şi mă plictisisem să le tot omor pe cele care voiau să-mi ia locul. Era o risipă prostească de vieţi, care slăbea puţin câte puţin puterea clanului Malkin.
— În curând, o să fiu la fel de mare ca tine, dar n-o să te omor, mi-a răspuns fata. Tu o să mori într-o zi şi atunci eu o să fiu pregătită să-ţi iau locul. Clanul va avea nevoie de o asasină puternică. Pregăteşte-mă!
— Du-te acasă, fetiţo. Du-te acasă şi loveşte-l cu piciorul şi mai puternic pe unchiul tău. Eu n-o să te pregătesc.
— Atunci, o să vin şi mâine şi-o să te lovesc şi mai tare!
După asta, a plecat şi nu m-am mai gândit la ea, dar s-a întors a doua zi şi s-a oprit lângă mine. Eu eram în fierăria mea, ascuţind o lamă nou făurită.
— L-ai mai lovit cu piciorul pe unchiul tău? Am întrebat-o, neputând să împiedic un zâmbet să mi se strecoare pe faţă, în timp ce puneam arma pe nicovală.
Fetiţa nu mi-a răspuns. A făcut un pas înainte şi a încercat să mă lovească iar, însă eu eram pregătită. Am plesnit-o tare cu

palma şi am aruncat-o cât colo în ţărână. Nu eram supărată, deşi mă cam săturasem de nesăbuinţa ei şi voiam să-i arăt că nu sunt o persoană cu care să se poată juca. Însă fata era încăpăţânată şi – într-adevăr – vitează. A încercat încă o dată să mă lovească.

De data asta, am înhăţat lama şi am îndreptat-o spre gâtlejul ei.

— Până la sfârşitul zilei, fetiţo, lama asta nouă va simţi gustul sângelui! Ai grijă să nu fie al tău!

După care am luat-o, am azvârlit-o pe umăr şi am plecat cu ea în direcţia pădurii.

Era spre sfârşitul după-amiezii când am reuşit să dau de urmele ursului; abia la amurg am ajuns la bârlogul lui, o grotă de pe versantul împădurit al unui deal. Înăuntru am dat peste oase împrăştiate pe pământul argilos. Unele dintre ele aparţinuseră unor oameni.

L-am auzit pe animal târşâindu-şi labele prin vizuină. Foarte curând, ne-a simţit mirosul şi, după câteva clipe, şi-a făcut apariţia. Era mare, brun şi fioros; pe bot şi pe labe era mânjit de sânge. Mâncase, dar părea flămând. Ne-a privit furios pentru o clipă, iar eu i-am întors privirea cu hotărâre şi am şuierat spre el, ca să-l provoc. Atunci, s-a ridicat pe labele dinapoi şi a scos un cumplit răget de mânie.

Am lăsat-o jos lângă mine pe fată.

— Cum te cheamă? Am întrebat-o.

— Thorne Malkin.

I-am întins lama făurită şi ascuţită în dimineaţa aceea.

— Bine, Thorne, du-te şi omoară ursul! I-am ordonat.

Fata a privit ţintă ursul, care se îndrepta acum clătinându-se greoi în direcţia noastră, cu gura căscată, gata de atac. Pentru prima oară, i-am zărit frica în ochi.

— E prea mare, mi-a zis.

— Nimic nu e prea mare ca să fie ucis de o vrăjitoare asasină. Omoară ursul şi te voi pregăti. Şi mai târziu, într-o bună zi, îmi vei lua locul.

— Dar dacă mă omoară?

Am zâmbit. Ursul ajunsese între timp foarte aproape.

— În cazul ăsta, o să aştept până când începe să te mănânce. Când atenţia o să-i fie distrasă, o să-l omor.

Atunci, s-a petrecut ceva cu totul neaşteptat. Până în acel

moment, fetiţa tremura de spaimă şi părea gata s-o rupă la fugă dintr-o clipă în alta. Era exact ceea ce voisem. Intenţia mea era s-o lecuiesc de dorinţa nesăbuită de a deveni vrăjitoare asasină.

Şi ea *chiar* a fugit, dar nu în direcţia în care m-aş fi aşteptat.

Thorne a ridicat arma, a scos un răcnet şi s-a repezit drept spre urs.

Până să scot şi să azvârl un pumnal, ea era la doar câteva secunde de moarte. Eu rareori dau greş, iar acum ţintisem perfect, aşa că pumnalul s-a împlântat până la mâner în ochiul stâng al ursului. Animalul s-a clătinat nesigur… dar Thorne încă gonea spre el. Când l-a înjunghiat în laba stângă din spate, fiara s-a prăbuşit fără suflare peste ea.

Fata a avut mare noroc că n-a fost omorâtă sau cel puţin grav rănită, după ce a fost prinsă sub o greutate atât de mare. Când am tras-o afară, era plină de sângele ursului, dar altfel nevătămată. M-a impresionat curajul arătat de cineva atât de tânăr: merita să scape neatinsă.

— L-am omorât! A exclamat ea, triumfătoare. Acum, eşti obligată să mă pregăteşti.

Am ridicat capul ursului şi i-am arătat pumnalul înfipt în ochiul lui stâng.

— Eu l-am omorât, i-am zis. Tu i-ai oferit doar masa de seară. Dar a venit vremea să luăm şi noi cina. Ursul de colo s-a tot ospătat cu carne omenească destulă vreme; acum, noi o să-i mâncăm inima.

Şi m-am ţinut de cuvânt. În timp ce Thorne a adunat lemne, eu am luat ce-mi trebuia de la urs: inima şi două hălci fragede de la crupă. Foarte curând, focul era aprins, iar eu frigeam carnea pe o ţepuşă. Când a fost gata, am tăiat inima în două şi i-am întins o jumătate fetei.

— E bună, mi-a zis ea. N-am mai gustat carne de urs până acum.

— Au mai rămas destul de puţini urşi, dar pentru eventualitatea în care te-ai mai întâlni vreodată cu unul, sunt câteva lucruri pe care trebuie să le ştii. Niciodată nu-l înjunghia în picior: asta nu face decât să-l înfurie şi mai tare. Şi niciodată nu sta aproape de el. Un astfel de animal trebuie omorât de la distanţă. Are o putere imensă: dacă te-a prins un

urs, poţi să-ţi iei adio de la viaţă. E în stare să-ţi smulgă mădularele şi să-ţi zdrobească ţeasta dintr-o muşcătură.

Thorne mesteca, gânditoare.

— O să ţin minte asta, pentru data viitoare când o să mai mergem la vânătoare de urşi, mi-a răspuns.

Mi-a venit să râd în gura mare auzind-o că se referea la „noi" şi i-am zâmbit.

— Ţi-a fost frică, fetiţo; şi totuşi te-ai supus cererii mele şi l-ai atacat pe urs. Aşa că, da, voi începe să te pregătesc. Îţi voi da o lună ca să-ţi dovedeşti calităţile.

Am luat de jos pumnalul cel nou, pe care-l folosise Thorne ca să înjunghie ursul.

— Uite, i-am zis, întinzându-i-l. Acum e al tău. L-ai câştigat. E prima ta armă.

Şi aşa am început s-o pregătesc pe Thorne, dar am ţinut totul secret. Aveam trei motive pentru asta. Mai întâi, pentru că, dacă unul dintre vrăjmaşii mei ar fi aflat, fata ar fi devenit o ţintă. Prin capturarea sau prin vătămarea lui Thorne, ei ar fi putut încerca să mă strângă pe mine cu uşa.

În al doilea rând, ţineam cu dinţii de reputaţia mea şi doream să inspir în continuare frică prin neîndurarea şi independenţa mea. Era şi motivul pentru care tot ciopleam în scoarţa copacilor semnul foarfecii.

Şi, în al treilea, pentru că succesoarea vrăjitoarei asasine a clanului Malkin se alegea în mod tradiţional prin luptă. Eu consideram că era mai bine ca, după moartea mea, această practică să se mai repete o singură dată: vrăjitoarele să se întreacă pentru obţinerea titlului; nu voiam să pară că o alesesem pe protejata mea ca să-mi fie succesoare. Dacă Thorne voia să devină următoarea asasină, trebuia să-şi cucerească titlu în modul consacrat. Şi ştiam cu siguranţă că va reuşi.

Luna a trecut repede şi totul a fost de natură să mă mulţumească. Fata era curajoasă, dar şi ascultătoare: cea din urmă era o calitate foarte importantă. Eu prefer să lucrez singură, dar dacă am o parteneră, atunci trebuie să deţin conducerea şi nu e loc pentru purtări răzvrătite.

* * *

Mi-aduc aminte de prima dată când şi-a demonstrat Thorne adevărata valoare şi mi-am dat seama cât de bună avea să

ajungă, într-o zi, ca asasină.

Vrăjitoarele-de-apă sălăşluiau în nordul îndepărtat al Comitatului. Ele nu erau în relaţii de prietenie cu grupările din Pendle şi recent omorâseră o vrăjitoare din clanul Malkin, care se îndrepta spre sud trecând pe teritoriul lor. Eu fusesem trimisă de clanul meu să omor trei dintre ele, ca răzbunare.

Thorne n-a avut niciun rol în omorârea vrăjitoarelor-de-apă. Ea era acolo ca să privească şi să înveţe. Am omorât trei vrăjitoare, aşa cum mi se ceruse, după care, alegând un luminiş din pădure, le-am înfipt capetele în pari, cioplind semnul foarfecii în scoarţa copacilor din jur. Aşa, nu se putea face vreo confuzie. Nu era doar o răzbunare: era şi un avertisment.

Privind în urmă, îmi dau seama că ar fi trebuit să plec imediat după ce mi-am terminat treaba şi să mă grăbesc spre Pendle. În schimb, eu şi Thorne ne-am petrecut cu folos o zi pe malurile lacului numit de unii Coniston. Era o zi de pregătire, aşa că am forţat-o destul de mult pe fată. Soarele tocmai coborâse dincolo de copaci când am început pregătirea pentru aruncarea cuţitelor. Încercam s-o învăţ să fie calmă şi să-şi controleze furia. Ea avea armele: eu mi-am folosit mâinile.

— Taie-mă! Am strigat, plesnind-o peste faţă şi dându-mă înapoi, cât să nu ajungă la mine.

Thorne s-a răsucit, mânuind două pumnale, aruncându-le spre mine, cu o expresie extrem de furioasă pe faţă. M-am strecurat pe sub mâinile ei şi am plesnit-o şi mai tare, de data asta de două ori, provocându-i usturime în obraji şi lacrimi în ochi.

— Calmează-te, fetiţo! E doar puţină durere! I-am zis, în bătaie de joc. Gândeşte! Concentrează-te! Taie-mă!

Din nou, nu m-a nimerit, iar eu i-am mai tras cu putere o palmă. Eram aproape de malul apei şi între timp se lăsase amurgul; fuioare de ceaţă şerpuiau dinspre apă în direcţia noastră.

Thorne a tras adânc aer în piept şi am văzut cum faţa i se destinde. De data asta, a fentat, iar arcul descris de primul ei pumnal a trecut atât de aproape de mine, încât i-am simţit şuieratul pe pielea umărului. I-am zâmbit aprobator şi am făcut un pas înapoi ca să evit următoarea lovitură. Mă aflam la

câţiva centimetri de marginea apei, iar lacul era adânc.

Atacul a survenit brusc, luându-ne pe amândouă prin surprindere. Eu eram cu spatele la apă, aşa că Thorne a zărit prima creatura. A făcut ochii mari de groază, şi eu am întors capul şi am privit peste umăr, văzând cu ochii moartea care năvălea spre mine.

Fiara avea braţe şi degete lungi cu gheare tăioase, dar era mai degrabă peşte decât om, cu o faţă de coşmar şi ochi reci, o gură plină de dinţi ascuţiţi şi un trup lung, unduitor, ca de ţipar, şi cu o aripioară îngustă pe spate.

Am încercat să mă dau într-o parte, însă arătarea a ieşit din apă, sprijinindu-se pe coadă, m-a înşfăcat de umăr şi m-a smucit spre lac. Până a ajunge cu capul sub apa rece, mi-am dat seama că nu aveam la dispoziţie nicio armă. Mă luptasem cu Thorne dezarmată, iar harnaşamentul meu din piele, cu teci şi cuţite cu tot, era întins pe iarbă, la ceva distanţă de marginea apei.

Dar nu eram încă pierdută: cu unghiile de la mâna stângă i-am scos creaturii ochiul drept; apoi, i-am muşcat degetele până la os. Cu toate astea, era extraordinar de puternică şi mă trăgea în continuare tot mai adânc în apa întunecată. N-avusesem timp să-mi umplu plămânii cu aer şi am realizat că intrasem într-o mare încurcătură.

Deodată, însă, am văzut o altă siluetă în apă, lângă mine, şi am simţit cum mi se îndeasă în mână un cuţit. L-am folosit degrabă... şi cu bune rezultate. Nu mai eram singură. O aveam pe Thorne alături de mine şi împreună am tăiat creatura în bucăţi.

În zori, am pus cap la cap aceste bucăţi, lângă lac. Nu mai văzusem niciodată aşa ceva, însă era, fără îndoială, un neom. Aceştia pot să ia multe forme bizare, cea de faţă fiind adaptată pentru viaţa în apă. Diavolul se foloseşte uneori de astfel de creaturi, ca să-şi nimicească vrăjmaşii. El nu se poate apropia de mine, aşa că şi-a trimis una dintre odraslele sale.

Fără îndoială, Thorne mi-a salvat viaţa în ziua aia; dăduse dovadă de un mare curaj, ca să vină după mine în apă, într-o astfel de situaţie. Ca răsplată, am tăiat falangele degetelor mari ale creaturii, le-am fiert şi i-am dat ei oasele. Au fost primele oase pe care şi le-a atârnat în salbă.

După ce am ajuns înapoi în Pendle, mi-am făcut un obicei din a o pregăti pe Thorne de câteva ori pe săptămână, luând-o din când în când cu mine când plecam în călătorii mai lungi, în căutarea celor sortiţi morţii de clanul meu.

I-am urmărit evoluţia de la o tânără nerăbdătoare la o vrăjitoare care într-o zi putea să-mi ia locul. Din cauza războiului şi a plecării mele în Irlanda, trecuseră mai multe luni de când nu ne mai văzuserăm, dar ştiam că era gata să răspundă la chemarea mea.

Aşa că acum am stat să privesc concentrată oglinda şi am rostit incantaţia. În câteva clipe, mi-a apărut chipul lui Thorne. Nu mai era fetiţa care se repezise la urs. Avea ochii blânzi, ca două safire însufleţite, dar faţa ei suplă era cea a unei războinice, cu gura mare şi nasul ascuţit. Îşi tunsese scurt părul negru, iar pe obrazul stâng avea un mic tatuaj: efigia unui urs. Şi-l făcuse ca să-i amintească de ziua în care acceptasem s-o pregătesc.

Eşti rănită! Mi-a zis mişcându-şi buzele şi arătându-şi dinţii. *Ce s-a întâmplat?*

Îi interzisesem să-şi pilească dinţii până când nu i se va fi încheiat complet pregătirea, aşa că rarele ei zâmbete nu erau încă înspăimântătoare pentru alţii.

I-am povestit despre *kretch* şi despre otravă, însă capul retezat al Diavolului era cel care mă îngrijora mai mult, aşa că i-am spus ce aveam în sacul din piele. Acesta era adevăratul motiv pentru care şovăiam s-o atrag pe Thorne într-o primejdie atât de mare.

— Orice s-ar întâmpla, nu trebuie să ajungă pe mâinile slujitorilor Diavolului, am continuat. Dacă eu mor, tu trebuie să iei povara asta asupra ta.

Sigur că da, dar n-o să mori. Unde eşti?

— La sud-vest de Pendle, cam la cinci mile de poalele dealului.

Atunci stai pe loc: vin cât pot de repede. Cât de departe e acel kretch de tine?

— Mi-e imposibil să ştiu sigur, i-am răspuns, dar probabil că e la doar câteva ore în spatele meu.

Atunci, încearcă să mergi mai departe. Adu-ţi aminte ce mi-ai zis odată: Abia ai început lupta.”

După asta, oglinda s-a întunecat, iar Thorne a dispărut.

Luptându-mă cu durerea, m-am străduit să mă pun pe picioare şi am început să merg iar, cu răsuflarea întretăiată şi clătinându-mă, spre est. Înaintarea îmi era extrem de înceată şi începuse deja să mi se pară că-l aud pe *kretch* cum lipăie printre copaci în spatele meu, apropiindu-se tot mai mult, gata să se repeadă asupra mea.

La un moment dat, chiar m-am răsucit, pregătită să-l întâmpin, dar nu era nimic în urma mea. Iar în clipa următoare zăceam pe spate în timp ce ploaia mă bătea peste faţă. Am deschis ochii, cuprinsă de panică.

Unde o fi sacul? M-am întrebat şi am întins mâna după el, dar n-am găsit nimic.

— E la loc sigur: îl am lângă mine, mi-a zis o voce cunoscută.

Thorne îngenunchease lângă mine şi părea îngrijorată. Am încercat să mă ridic în capul oaselor, însă ea m-a împins cu blândeţe înapoi.

— Odihneşte-te, m-a îndemnat, cu glas hotărât. Lasă-i timp poţiunii să-şi facă efectul. Am trecut pe la Agnes în drum spre tine. Ce ţi-a trimis nu e un leac, dar ar trebui să ne ajute să câştigăm ceva timp. După ce-ai scuipat prima înghiţitură, am reuşit să-ţi tom pe gât cea mai mare parte din poţiune.

— Ştii ceva despre *kretch*? O fi aproape? M-am interesat.

Thorne a scuturat din cap.

— Am adulmecat, dar nu-l simt aproape.

— Dacă am putea să ajungem în Pendle, am fi la adăpost pentru o vreme. Vrăjitoarele care au făcut creatura asta sunt din sud-vestul Comitatului. Nu vor îndrăzni să se aventureze pe teritoriul nostru.

— Sper să ai dreptate, mi-a zis Thorne. Însă clanurile sunt dezbinate. Unele ar putea să le permită trecerea. Şi-acum, încearcă să te ridici.

M-a ajutat să mă pun pe picioare, dar nu eram sigură pe ele, aşa că a fost nevoită să mă sprijine. Cu toate că nu avea decât cincisprezece ani şi era încă în creştere, aproape că mă ajungea în înălţime şi arăta din cap până-n picioare ca o vrăjitoare asasină. Era îmbrăcată ca şi mine: cureluşe din piele îi încingeau trupul în toate direcţiile, ţinând teci cu arme în ele.

I-am zâmbit.

— Încă n-am destulă forţă ca să merg. Lasă-mă aici şi ia tu

sacul. Asta e tot ce contează.

— Mergem împreună, m-a contrazis Thorne, cu fermitate. Ţi-aduci aminte cum m-ai cărat tu odată?

— Când am vânat ursul? Da, mi-aduc aminte foarte bine. Chiar mă gândeam la asta mai devreme.

— Ei bine, acum o să te car eu pe tine.

După asta, Thorne m-a săltat pe umărul ei şi, ţinând sacul în mâna stângă, a început să alerge uşor spre est. Ne îndreptam spre coliba lui Agnes Sowerbutts, de la marginea satului Deane, din Roughlee.

Mă simţeam ciudat să fiu cărată aşa. Eram în război cu mine însămi: o parte din mine era furioasă pe propria slăbiciune şi-i purta pică lui Thorne fiindcă mă trata astfel; cealaltă îi era recunoscătoare pentru ajutor şi deplin conştientă că, odată ajunsă pe mâinile pricepute ale lui Agnes Sowerbutts, aveam mari şanse de a scăpa cu viaţă.

După o vreme, junghiurile din plămâni au revenit, pentru că efectele poţiunii începuseră să se risipească. Agonia a pus încetul cu încetul stăpânire pe mine, până când abia mai puteam să respir. Simţeam că-mi voi pierde din nou cunoştinţa.

Următorul lucru de care-mi amintesc e un sunet care semăna cu ţipătul rău-prevestitor al unui caprimulg, venit de foarte aproape. Apoi, totul a părut să încremenească brusc, iar temperatura s-a schimbat. Nu mai eram cărată: stăteam undeva la adăpost de ploaie. Zăceam întinsă pe un pat, şi cineva se aplecase deasupra mea; deodată, chipul îngrijorat al lui Agnes Sowerbutts mi-a apărut, tremurător, în faţa ochilor.

Am simţit cum îmi e ridicat capul şi, dintr-odată, gura mi-a fost umplută cu un lichid al cărui gust era oribil. Am înghiţit un pic şi mi-a venit să vomit. Am vrut să scuip restul, dar am luptat împotriva acestei porniri. Agnes încerca să mă ajute. Era singura mea speranţă de a scăpa cu viaţă. Ea m-a forţat să înghit, o dată, şi încă o dată. După o vreme, o căldură neobişnuită mi-a cuprins încet tot corpul, începând din stomac, până la extremităţi. Mă simţeam bine. Cred că am şi dormit un timp.

Dar apoi m-am trezit din nou, cu trupul torturat de dureri. Simţeam junghiuri ascuţite în piept şi fiecare respiraţie era ca un pumnal înfipt în inimă. Mâinile şi picioarele îmi zvâcneau de

durere şi erau grele ca plumbul.
Indiferent ce poţiune îmi dăduse Agnes, era clar că nu ţinuse prea mult. Am deschis ochii, dar n-am putut să văd nimic. Totul era întunecat. Otrava să-mi fi răpit oare vederea?
Atunci, i-am auzit vocea lui Agnes.
— Otrava e prea puternică. Moare. Îmi pare rău, dar mai mult de-atât n-am ce să-i fac.

CAPITOLUL 05

TURNUL MALKIN

Magia sângelui, a oaselor şi a familiarilor merge la majoritatea vrăjitoarelor, dar vechile metode nu sunt singurele căi spre putere.
Nu e nimic rău în tradiţie, dar eu sunt deschisă la minte şi flexibilă.
Eu sunt Grimalkin.

Te rog, te rog, mai încearcă, am auzit-o pe Thorne. Ea încă se luptă, încă mai are putere. Grimalkin mai merită o şansă.
M-am străduit să rămân trează, dar până la urmă mi-am pierdut din nou simţirea, cufundându-mă lent într-un somn mai adânc şi mai întunecat decât cunoscusem vreodată.
Să fi fost asta moartea? Dacă da, atunci Thorne rămânea singură. Cât timp putea ea să ţină capul Diavolului departe de mâinile adepţilor săi? Îi povestisem câte ceva despre alianţa mea cu Alice Deane, Tom Ward şi John Gregory. Avea să-şi dea ea seama că trebuia să-i abordeze direct şi să le ceară ajutorul?
Am încercat s-o strig pe Thorne şi să-i spun ce trebuie să facă, dar n-am fost în stare să vorbesc. Eram prizonieră în adâncul trupului meu, silită să îndur suferinţa care sporea într-una.
Nu aveam de gând să rămân acolo şi să zac în agonie până când trupul meu avea să-şi piardă, încetul cu încetul, ultimul strop de viaţă. Mai era o cale de a scăpa. Puteam să plutesc afară din corp şi să ies în întâmpinarea morţii. Eram destul de pricepută în arta magică a şamanilor.
Cele mai multe dintre vrăjitoarele din Pendle sunt profund conservatoare în obiceiurile lor: de la o vârstă fragedă sunt

puse la încercare de clan, ca să se afle pentru ce tip de magie neagră – a sângelui, a oaselor sau a familiarilor – au aptitudini. Ele nu se gândesc niciodată să treacă dincolo de aceste graniţe. Numai că eu sunt altfel. Mintea mea e flexibilă şi deschisă în faţa altor posibilităţi. Sunt dispusă şi dornică să învăţ lucruri noi.

Asta poate fi şi datorită faptului că, în viaţa mea de vrăjitoare asasină, am călătorit în lung şi-n lat, cunoscând şi alte civilizaţii, alte moduri de a întrebuinţa Întunericul. O astfel de întâlnire a fost cea cu o vrăjitoare din România, care trăia în nord-estul Comitatului. Ea m-a învăţat câte ceva despre şamanism.

Sigur, poţi să-ţi petreci o viaţă întreagă încercând să-i înveţi secretele şi să-i exersezi meşteşugul. Eu avusesem la dispoziţie doar câteva luni, aşa că m-am concentrat asupra unui singur aspect: capacitatea de a-ţi desprinde sufletul de trup.

O procedură ca asta nu e lipsită de riscuri. Un practicant, mag de felul lui, şi-a proiectat sufletul pe Tărâmul Întunericului, unde i-a fost devorat de un demon. De asemenea, e posibil să nu-ţi mai găseşti calea de întoarcere în propriul corp. Din aceste motive am folosit-o rareori şi cu mare precauţie.

Dar acum ce importanţă mai avea? Oricum muream. Ceţurile din Limb aveau să se închidă în jurul meu foarte curând, fie că-mi părăseam corpul, fie că nu. Măcar aş fi fost în stare să văd din nou… într-un fel.

Procedura implică de obicei murmurarea câtorva cuvinte-cheie într-o anumită cadenţă, dar la fel de importantă e şi *voinţa* de a evada.

Îmi pierdusem controlul asupra corpului şi nici măcar nu-mi mai puteam mişca buzele pentru a rosti cuvintele descântecului. Dar s-a dovedit că voinţa, susţinută de disperare, e suficientă. După doar câteva clipe, pluteam la câteva zeci de centimetri deasupra patului pe care-mi era aşezat trupul. Thorne stătea pe un scaun, cu capul în mâini şi sacul din piele la îndemână. O lumânare pâlpâia pe măsuţa de lângă ea.

Mi-am coborât privirea spre chipul meu istovit, cu gura deschisă, respirând des şi superficial. N-aş fi crezut niciodată

c-o să sfârşesc aşa. Nu mi se părea corect. Grimalkin nu trebuia să moară nicidecum într-un pat călduţ: ea trebuia să-şi găsească sfârşitul în luptă, ca o războinică. Dar, după ce m-am gândit mai bine, mi-am dat seama că de fapt aşa se şi întâmplase. Fusesem omorâtă de *kretch.* Zgârietura făcută cu gheara otrăvită fusese momentul înfrângerii mele: începutul sfârşitului meu.

Plutind mai departe, am trecut prin uşa închisă. Acum nu eram decât un mic glob luminos, strălucitor, dar invizibil pentru majoritatea oamenilor. Cele mai puternice vrăjitoare şi cei mai pricepuţi vraci poate că ar fi reuşit să mă zărească în treacăt, dar numai într-un loc foarte întunecos. Până şi lumina lumânărilor mă făcea aproape cu desăvârşire invizibilă.

Cu toate astea, eu vedeam limpede, chiar şi pe întuneric... deşi nu puteam distinge decât o culoare. Totul era în nuanţe de verde, iar ce era viu strălucea, luminat de forţa vitală din interior. Camera din faţă a cocioabei lui Agnes era exact cum mi-o aminteam: plăcută, curată, dar ticsită. Pe pereţi se aliniau şiruri de borcane cu alifii, plante uscate sau rădăcini veştede şi rafturi de cărţi. Mai întâi şi-nainte de toate, Agnes e tămăduitoare.

Ea stătea pe un scăunel fără spătar, lângă foc, în cămăruţa din faţă, citind o carte. M-am apropiat plutind de ea şi am descifrat titlul de pe cotor: *Antidoturi la otrăvurile mortale.*

Aşadar, ea îi dăduse ascultare lui Thorne şi încă nu renunţase la gândul că poate să mă salveze. Chiar dacă vrăjmaşii mei creaseră un *kretch* special ca să mă ucidă, asta nu însemna neapărat că născociseră o otravă complet *nouă.* Creatura însăşi le-ar fi consumat o mare parte din forţe şi din resurse, un preţ foarte mare de plătit pentru ei. Fusese înzestrată cu numeroase mijloace cu care să mă ucidă, iar otrava nu era decât una dintre ele; puteau, pur şi simplu, s-o aleagă pe una dintre cele mai puternice. Iar dacă Agnes reuşea să afle care anume fusese, era posibil ca eu să mai am o şansă.

Am plutit mai departe, trecând cu uşurinţă prin peretele colibei. În faţa mea se înălţa enorma siluetă lunguiaţă a dealului Pendle. Am înaintat cu iuţeală. Puteam să mor dintr-o clipă într-alta, dar trebuia să-mi păstrez speranţa. Era ceva ce îmi stătea în puteri să fac, iar dacă scăpăm, acel lucru mă putea ajuta să păstrez capul Diavolului la loc sigur.

M-am hotărât să vizitez Turnul Malkin şi să văd care era situaţia acolo: unde locuiau, mai precis, cele două vrăjitoare lamia. Am zburat spre Codrul Corbilor şi în scurt timp mă avântam la mică distanţă de vârfurile copacilor, invizibilă pentru ciorile care cârâiau dedesubt, pe crengile lor înfrunzite.

O semilună de un verde strălucitor îşi lăsa lumina bolnăvicioasă asupra turnului. Era o fortificaţie sinistră, înconjurată de un şanţ cu apă, cu creneluri în vârf, fiind apărată de o uriaşă uşă bătută în piroane din fier. Fusese odinioară sălaşul grupării Malkin, însă acum locuiau acolo cele două vrăjitoare lamia sălbatice. Înainte de război şi de ocupaţia duşmană, primisem indicaţii de la sabatul meu să le ucid şi să pun din nou stăpânire asupra turnului. Atunci, refuzasem, spunându-le că vrăjitoarele lamia erau prea puternice şi că orice încercare ar fi dus la moartea mea sigură.

Una dintre vrăjitoarele din sabatul meu îşi strâmbase gura într-un rânjet de superioritate.

— N-aş fi crezut c-o să apuc ziua în care Grimalkin va considera că un vrăjmaş e prea puternic pentru ea! A rostit batjocoritoare.

Că răspuns, i-am rupt un braţ şi le-am privit chiorâş pe celelalte vrăjitoare, pe rând. Le era frică de mine, aşa că au lăsat repede privirea în jos.

Numai că eu minţisem. Bine înarmată şi pregătită, eram convinsă că le-aş fi înfrânt pe cele două lamia; cu atât mai mult dacă reuşeam să mă lupt cu ele pe rând şi într-un loc ales de mine. Cu toate astea, deocamdată, faptul că ele locuiau în turn slujea intereselor mele. Fiindcă înăuntru se aflau cuferele aliatului meu, Thomas Ward, unul dintre ele conţinând cunoştinţe şi artefacte care-i aparţinuseră mamei lui; toate astea ar fi putut să ne fie de folos într-o zi, în lupta noastră împotriva Diavolului şi a slujitorilor săi. Cu cele două lamia pe post de păzitoare, cuferele şi conţinutul lor erau în siguranţă.

Dacă aş fi venit în carne şi oase, aş fi folosit tunelul care ducea spre temniţele aflate mult dedesubtul turnului, şi apoi aş fi mers pe acolo. Întâlnirea cu o lamia ostilă într-un spaţiu închis ar fi fost în avantajul meu. Cele două lamia puteau să zboare şi n-ar fi fost înţelept să le înfrunt în câmp deschis.

La scurt timp după ce sabatul îşi încheiase ritualul pentru

înălţarea Diavolului, participasem la bătălia purtată pe creasta dealului Pendle. Atunci ne atacase o şleahtă din satul Downham şi am fi isprăvit repede cu ei… însă intervenţia vrăjitoarelor lamia fusese decisivă. Cu toată precizia lamelor mele, ele continuaseră să ne atace. Cuţitele mele îşi găsiseră ţintele de vreo şase ori, însă solzii vrăjitoarelor lamia erau nişte scuturi mult mai bune decât cele mai rezistente armuri. Multe vrăjitoare muriseră în noaptea aia.

În timp ce mă apropiam de şanţul cu apă, am simţit o smucitură, ca şi cum m-ar fi tras cineva înapoi, spre corpul meu. Niciodată nu mă îndepărtasem atât de mult de el. Acel fir subţire, invizibil, care ne lega, putea să se rupă şi să-mi aducă moartea imediat. Asta fusese întotdeauna temerea mea. Poate de-asta nu mai reuşiseră unii şamani să-şi găsească drumul de întoarcere şi muriseră: pentru că ajunseseră prea departe, iar firul se rupsese. Dar mai avea asta vreo importanţă acum? Eram oricum în pragul morţii. Dacă Agnes nu găsea un leac, îmi mai rămânea foarte puţin timp.

Am trecut de şanţul cu apă şi apoi prin zidul gros din piatră al turnului, găsind încăperile de locuit în dezordine, exact aşa cum erau atunci când soldaţii încercaseră, cu ajutorul tunului lor, să spargă zidurile.

Clanul meu se salvase atunci fugind prin tuneluri, lăsându-şi mâncarea neterminată. De atunci, pe durata unei scurte ocupaţii a unor vrăjitoare din clanul Mouldheel, spărtura fusese reparată… dar după puţin timp, cele două lamia le alungaseră şi pe ele. Podeaua era presărată cu moloz, iar în cămările alăturate zăceau saci cu morcovi mucegăiţi sau cartofi putreziţi, aşa că aveam noroc, fiindcă spiritul meu nu putea să le simtă mirosul. Pânze de păianjen pline de muşte uscate atârnau în toate colţişoarele. Gândaci şi cărăbuşi mişunau pe lespezi.

Şi iată, acolo, prin moloz, am văzut şi cufărul mare, ferecat, care-i aparţinuse odinioară mamei lui Tom. Era neatins.

Dintr-odată, am observat un lucru care m-a făcut să-mi pun întrebări. Pe cufăr nu se vedeau pânze de păianjen. Nu avea nici măcar praf pe el. Iar alături se afla un mic teanc de cărţi. Au fost oare scoase din cufăr? Dacă da, atunci cine le citea?

Fiindcă ştia că e păzit de vrăjitoarele lamia, Tom Ward lăsase

cufărul descuiat. Însă cineva fusese aici foarte recent şi în mod clar scotocise prin el. Am simţit cum mă inundă un val de mânie. Unde fuseseră cele două lamia? Cum de permiseseră să se-ntâmple aşa ceva?

Am luat-o în sus, pe scară, până pe creneluri, unde am văzut alte două cufere; odinioară, ele adăpostiseră trupurile adormite ale celor două lamia. Acum erau deschise şi părăsite în aer liber, fiind acoperite de muşchi, la fel ca lespezile din piatră de sub ele. Pentru că vedeam totul în nuanţe de verde, îmi era greu să-mi dau seama dacă lemnul lăzilor putrezise sau nu.

Mi-am rotit privirea peste peisajul din faţa mea. Turnul era înconjurat din toate părţile de copacii din Codrul Corbilor. Totul era nemişcat şi tăcut. Dar deodată am auzit un ţipăt îndepărtat, care părea să fie de caprimulg, dar ceva mai gros... ca şi cum ar fi ieşit din gâtlejul unei vietăţi mult mai mari. Apoi, o siluetă întunecată a zburat prin faţa semilunii verzi. Era o lamia, întorcându-se la turn.

S-a prăvălit spre mine: patru aripi acoperite de pene, partea inferioară a trupului învelită în solzi negri, ghearele ţinând ceva. A dat de două ori roată turnului, după care a dat drumul prăzii pe creneluri, aproape de locul pe unde mă învârteam eu. S-a auzit un sunet surd, iar lespezile au fost împroşcate cu sânge. Era o oaie moartă.

Lamia fusese la vânătoare. *Dar pe unde o fi sora ei?* M-am întrebat.

Creatura s-a repezit din nou spre turn şi din instinct mi-am căutat pumnalele. Abia după aceea mi-am amintit sub ce formă ajunsesem aici. Dar chiar dacă aş fi fost în carne şi oase, tot nu era locul potrivit ca să înfrunt o lamia.

Vrăjitoarea a aterizat pe un cufăr, apucând cu ghearele ei încovoiate de lemn... care clar nu era putred. Creatura era teribilă şi ar fi fost greu de înfrânt chiar şi dacă nu ar fi putut să zboare. Era mai mare decât mine: să fi tot avut vreo trei metri, măsurată pe verticală. Labele din spate erau puternice şi se terminau cu gheare, capabile să ducă o greutate mare, ca de exemplu o oaie sau chiar o vacă, pe când cele din faţă erau mai omeneşti, cu mâini delicate capabile să ţină o armă şi ghearele doar cu puţin mai lungi decât unghiile unei femei, dar extrem de ascuţite: puteau să despice o faţă sau să

spintece un gât.

Lamia a privit drept spre mine şi brusc mi-am dat seama că putea să mă vadă. Era noapte, dar lumina lunii sigur mă făcea invizibilă. Ori avea un văz excepţional, ori se folosea de o magie neagră extrem de puternică.

A deschis gura, scoţând la iveală nişte colţi ascuţiţi, şi mi s-a adresat cu o voce răguşită, gâjâită.

— Cine eşti tu, vrăjitoareo? Ce cauţi aici?

N-am fost în stare să-i răspund. Poate că exista o cale de comunicare şi pentru spiritele desprinse de trup, însă asta era o abilitate a şamanilor pe care eu nu mi-o însuşisem. Şi mă nedumerea faptul că o lamia sălbatică putea să vorbească. Asta îmi dădea de înţeles că ea începea să revină cu încetul la forma ei „domestică”, aproape omenească; în forma aceea, doar un şir de solzi verzi şi galbeni de-a lungul coloanei vertebrale i-ar mai fi trădat adevărata natură.

— Soră, cred că avem o spioană aici. Trimite-o să-şi vadă de drum!

Lamia sălbatică nu mă mai privea; îşi înclinase capul, cu ochii umbriţi de pleoapele ei grele, spre cadrul uşii.

M-am întors să-i urmăresc privirea. Acolo stătea o femeie, privind drept spre mine. M-am uitat cu mai multă atenţie la ea şi mi-am dat seama că, în realitate, era mai degrabă fiară, decât femeie. Cealaltă lamia se schimbase deja considerabil: avea braţe şi picioare şi stătea pe verticală. Cu toate astea, rămânea încă o vietate monstruoasă şi mai avea destul până să-şi desăvârşească transformarea. Răsufla greoi, ca un animal de pradă pregătit să ţâşnească şi avea braţele prea lungi: mâinile îi atârnau mai jos de genunchi. Chipul ei avea trăsături sălbatice, însă i se putea citi o anume inteligenţă în ochi, iar pometţii proeminenţi arătau semnele incipiente ale frumuseţii.

A strigat un singur cuvânt: *Avaunt!* Azvârlindu-i spre mine cu o forţă palpabilă.

Era o vorbă din Graiul Vechi: un descântec. O altă modalitate de a spune descântecul acela de magie neagră ar fi: *Pleacă!* Ea mă alunga, iar eu, pentru că eram doar spirit, n-aveam putere să-i rezist.

Am simţit cum firul acela nevăzut care mă lega de trupul muribund se întinde şi am simţit cum sunt trasă înapoi de pe

creneluri. Dar nu înainte de a vedea şi un alt lucru.

Cealaltă lamia ţinea în mâna stângă o carte legată în piele. Să fi fost cumva scoasă din cufărul mamei lui Tom?

Dintr-odată, m-am pomenit plutind peste copacii din Codrul Corbilor. Totul s-a înceţoşat şi, cu o bufnitură, am revenit în corpul meu, simţind din nou durerea. Am încercat să deschid ochii, dar eram prea istovită. Pe urmă, am mai auzit nişte bufnituri şi mi-am dat seama că erau bătăile inimii mele. Era un puls rar, greoi; mi se părea că dă să se oprească, obosit să tot aibă grijă ca sângele să curgă prin trupul meu muribund.

Viaţa mea de vrăjitoare asasină s-a terminat. Dar o pregătisem bine pe Thorne. Avea cine să-mi ia locul.

Am închis ochii şi m-am cufundat într-un întuneric adânc, acceptându-mi moartea. Se terminase, iar eu nu mai aveam ce să fac.

CAPITOLUL 06

SPÂNZURĂTOAREA LAMIA

Turnul Malkin e întunecatul cămin spiritual al clanului meu.
Multe îi deplâng pierderea, dar pe mine mă doare-n cot,
pentru că orice loc în care mă lupt îmi e cămin.
Şi lamele mele îşi au căminul lor:
Inimile vrăjmaşilor mei.

Dar nu era acesta momentul stabilit pentru moartea mea. M-am trezit şi am văzut-o pe Agnes spălându-mi fruntea.

Zâmbindu-mi, ea m-a ajutat să mă ridic în capul oaselor şi mi-a îndesat mai multe perne la spate.

— Am avut un somn adânc de tot, am zis.

— Da… o comă care a ţinut aproape trei zile.

— Sunt lecuită? Am întrebat-o.

Mă simţeam slăbită şi uşor ameţită, dar nu mai aveam febră şi respiram normal. Mintea îmi era ascuţită şi limpede: mă simţeam vie.

Zâmbetul i-a pierit de pe faţă.

— Nu sunt sigură că „lecuită” ar fi cuvântul potrivit, mi-a răspuns. După multe încercări şi nereuşite, am găsit în sfârşit un antidot şi te-am salvat de la moarte. Dar nu sunt sigură dacă îţi vei reveni *pe deplin.*

— Ce vrei să spui cu asta? Am întrebat-o. Dar abia pe urmă am devenit conştientă de mânia şi de ostilitatea din tonul meu. Iartă-mă, i-am zis. Îţi mulţumesc pentru că mi-ai salvat viaţa.

Agnes a clătinat din cap a încuviinţare.

— Am făcut tot ce-am putut, a continuat ea, dar câteodată, chiar dacă o otravă e eliminată din organism, stricăciunile rămân. Plămânii, inima sau alte organe interne ar putea fi afectate. Uneori, vătămările rămân pentru totdeauna, cu perioade de boală, dar alteori, victima e perfect sănătoasă.

Am inspirat adânc, străduindu-mă să absorb ce-mi spunea Agnes. Implicaţiile erau evidente. Rolul meu de vrăjitoare asasină se baza pe forța şi pe forma mea fizică. Dacă ele nu mai erau o certitudine, deveneam vulnerabilă la atacuri cărora înainte nu le-aş fi dat niciun fel de importanţă.

— Aşadar, tu crezi că vătămările sunt permanente?

Agnes a oftat. O vedeam încercând să-şi aleagă cuvintele cu foarte mare grijă.

— Cred că e foarte probabil. N-am mai văzut niciodată pe cineva care să sufere o otrăvire atât de puternică, cum fost a ta, şi să se refacă pe deplin.

Am încuviinţat.

— Îţi mulţumesc pentru sinceritate. Nu pot decât să sper că voi fi prima care va reuşi. În mod sigur o să încerc să redevin ce-am fost înainte. Şi acum, spune-mi: unde e Thorne? Capul Diavolului e la ea, nu?

— E în siguranţă. Thorne e în camera ei acum, doarme cu mâna stângă ţinând strâns sacul, ca de obicei. Dar există primejdii care ameninţă dincolo de aceşti patru pereţi. Nu veţi fi în siguranţă dacă veţi mai rămâne aici. Vrăjitoarele care-l ţin sub puterea lor pe *kretch* au cerut să li se permită intrarea în Pendle, dar au fost refuzate. Cu toate astea, unele din vrăjitoarele de-aici le-au oferit sprijinul şi s-a iscat deja gâlceavă între grupările rivale. O încăierare e iminentă: dacă vrăjitoarele care i se împotrivesc Diavolului sunt înfrânte, atunci acel *kretch* nu va avea oprelişti ca să te hăituiască până aici.

Am încuviinţat.

— În cazul ăsta, e mai bine dacă plec cât mai curând cu putinţă.

— Şi unde-o să te duci?

— Mă gândeam la Turnul Malkin, unde nu pot fi ajunsă nici măcar de *kretch.* De îndată ce voi ajunge în spatele fortificaţiilor, capul Diavolului nu le va mai fi la îndemână vrăjmaşilor noştri.

— Dar cum o să te descurci cu cele care-l păzesc?

— Ne ocupăm şi de ele, dac-o să fie nevoie.

— O s-o iei cu tine pe Thorne?

— Da. E încă tânără şi nu-mi place că o vâr într-o primejdie ca asta, dar, am de ales? Conţinutul sacului e mai important decât orice altceva. În plus, cele două lamia ar putea să mă lase să intru. În definitiv, le sunt aliată.

— S-ar putea să-ţi trebuiască şi ceva muncă de convingere pentru asta. Vrăjitoarele lamia sălbatice au legea lor şi nu gândesc întotdeauna logic.

— Situaţia s-a mai schimbat. Una dintre ele e acum mai aproape de stadiul omenesc, decât de cel sălbatic. Cealaltă, deşi poate încă să zboare, vorbeşte deja. Amândouă sunt în plină transformare.

— De unde ştii toate astea? S-a mirat Agnes. Eu am văzut o lamia dând roată turnului, dar n-am putut să-i sondez mijloacele de apărare. Şi-au ridicat bariere magice foarte puternice.

Nu i-am răspuns. O vrăjitoare îşi păstrează astfel de secrete numai pentru ea şi nu le divulgă celorlalte mai mult decât e nevoie. Nu mă îndoiam că şi Agnes avea secretele ei.

Mi-am săltat picioarele dincolo de marginea patului, iar Agnes m-a ajutat să mă ridic. Mă simţeam nesigură, dar tot am reuşit să merg, nesprijinită, până în camera din faţă. M-am aşezat pe un scăunel fără spătar lângă foc, iar Agnes a gătit nişte supă. După câteva minute, a venit şi Thorne din dormitor, aducând cu ea sacul. A deschis gura, surprinsă, după care a zâmbit şi s-a aşezat pe podea, la picioarele mele.

— Îmi pare foarte bine să văd că ai coborât din pat şi că eşti teafără, mi-a zis.

— Nu prea, fetiţo. În clipa asta, am avut putere doar cât să mă aşez pe scăunel. Dar, aşa e, moartea va trebui să vină altădată după mine.

— O să te simţi mai în putere după ce-o să înghiţi asta, mi-a zis Agnes, întinzându-mi un castron cu supă.

Cred c-o să fie nevoie să mai stai aici măcar o zi, până să fii în stare să pleci undeva.
Am încuviinţat. Avea dreptate. Oricât de disperată aş fi fost să-mi găsesc refugiul în Turnul Malkin, tot ar fi fost o nesăbuinţă dac-aş fi încercat aşa ceva, în starea în care mă aflam acum.

În noaptea următoare, după ce i-am mulţumit încă o dată lui Agnes, am plecat, luând-o spre Turnul Malkin. Am mers încet, pentru că încă mă simţeam slăbită, dar îmi era destul de uşor să respir şi scăpasem şi de dureri.
Curând, satul Roughlee a rămas mult în urma noastră şi am putut vedea în depărtare Codrul Corbilor. Dar nu într-acolo ne îndreptam... cel puţin, nu direct.
Prima noastră destinaţie era intrarea în tunelul care ducea spre temniţele turnului. Cunoscută odinioară numai de conducătoarea clanului, acum era ştiută de toată lumea din Pendle, dar prezenţa celor două lamia le ţinea la distanţă până şi pe cele mai puternice vrăjitoare. Am pătruns în desişul arborilor care împrejmuiau ceea ce altădată fusese un cimitir. Pietrele de mormânt erau înclinate în unghiuri imposibile, iar pământul era plin de gropi înşelătoare, ascunse de tufăriş: morminte goale, din care fuseseră scoase cadavrele, înainte ca terenul să fi fost lăsat în paragină.
Acolo, înaintea noastră, scăldate în lumina palidă a lunii, se înălţau ruinele unui monument funerar cu o singură uşă, cu acoperişul despicat în două de un sicomor tânăr, care-l umbrea. Am scos o mică lumânare din ceară neagră din buzunarul de pe coapsă şi am murmurat un descântec care a făcut ca flacăra să prindă viaţă. Thorne a făcut acelaşi lucru, iar eu am intrat prima în încăperea funerară, croindu-mi drum prin perdelele pânzelor de păianjeni. Împrăştiate pe jos, zăceau oase omeneşti care fuseseră scoase din locurile lor de odihnă de cei care obţinuseră acces la tunel; deasupra lor, şase poliţe din piatră găzduiau rămăşiţele morţilor: toţi, membri ai unei familii odinioară bogate de prin părţile locului. Acum împărţeau luxul şi bogăţiile morţii.
M-am strecurat în spaţiul dintre poliţa de jos şi cea de deasupra şi am pătruns în tunel. Mirosea a mucegai şi a pământ ud, iar tavanul era foarte scund, Silindu-mă să mă

târăsc în patru labe. Am aruncat o privire înapoi şi Thorne mi-a răspuns cu un zâmbet. De mult îşi dorise să exploreze tunelurile astea şi să între în turn. Acum, avea să-şi îndeplinească dorinţa. În ce mă privea, speram doar ca ieşirea să nu fie prea sus. Timp de mai multe minute lungi, am înaintat cu încetineală. Era anevoios, pentru că tot trebuia să împing sacul greu din piele în faţa mea şi, în acelaşi timp, să menţin lumânarea aprinsă; dar în cele din urmă, am ieşit într-o încăpere cu pereţii din pământ. Drept în faţă era gura unui alt tunel, de data asta mult mai larg, cu acoperişul susţinut de pari.

— Vrei să merg eu în faşă şi să duc sacul? S-a oferit Thorne.

— Cum să nu, mergi înainte, fetiţo, dar sacul e povara mea.

Ea a trecut înaintea mea, a adulmecat gura tunelului după vreo primejdie şi, după ce-a făcut un semn rapid de încuviinţare din cap, a intrat în el.

Am urmat-o fără ezitare. Aveam încredere în judecata ei şi, în acel moment, ştiam că e probabil mai în formă, mai puternică şi mai vigilentă în faţa primejdiei decât mine.

După un timp, am dat peste o baltă cu apă stătută, noroioasă. Aici sălăşluise odinioară o creatură a Întunericului, numită spectru, creată de vrăjitoarele din sabatul Malkin, special ca să păzească tunelul. Un spectru are trupul masiv şi umflat al unui marinar înecat şi e pus în mişcare de sufletul lui, acesta fiind legat de voinţa creatorilor. O astfel de vietate este, de obicei, oarbă, fiindcă peştii i-au mâncat ochii înainte să-i fie salvat trupul. Se ascunde sub apă şi atunci când simte apariţia vreunui intrus, ridică mâinile şi apucă de glezne victima, pe care o trage sub apă şi-o îneacă.

Spectrele sunt puternice şi primejdioase, numai că pe cel de-aici îl omorâse una dintre vrăjitoarele lamia, sfâşiindu-i trupul în bucăţi. Tot ce mai rămăsese din el era un vag iz de putreziciune şi moarte. Ne-am urmat drumul pe îngusta potecă alunecoasă de la marginea apei, pătrunzând şi mai adânc în tunel. Deocamdată, nu întâlniserăm niciun semn de primejdie, cu toate că era foarte posibil ca undeva, în faţă, cele două lamia să stea la pândă, dincolo de limita puterii noastre de adulmecare. Aş fi putut să folosesc oasele din salbă ca să cercetez şi mai departe, dar era vital să-mi conserv puţina rezervă de magie rămasă.

Am ajuns la o uşă zdravănă din lemn, montată în piatră, dar care atârna în balamale, larg deschisă. Era intrarea în temniţe. Pe vremea când era o fortificaţie a clanului Malkin, era temeinic ferecată.

După ce a mai adulmecat o dată după primejdii, Thorne a trecut prima dincolo, ajungând într-un coridor întunecat şi umed, încadrat de-o parte şi de cealaltă de celule. Apa picura din tavan, iar zgomotul paşilor noştri se auzeau cu ecou pe lespezile umede. Toate uşile erau deschise, din moment ce nu mai rămăseseră prizonieri în viaţă, însă la lumina pâlpâitoare a lumânărilor am văzut că în unele dintre celule se găseau oseminte omeneşti, fragmente de schelete îmbrăcate în zdrenţe mucegăite, încă prinse cu nişte cătuşe de pereţi. Multe aveau membre lipsă, fiind smulse şi târâte prin colţuri de hoardele de şobolani care în mod obişnuit împânzeau temniţele. Acum însă nici urmă de ei, şi curând mi-am dat seama care era cauza.

Am ajuns într-o cameră mare, circulară, cu tavan înalt şi o scară din piatră şerpuind în sus până la o deschizătură colţuroasă. Odinioară acolo fusese un chepeng prin care se trecea către etajul de sus, însă cele două lamia lărgiseră gaura, ca intrarea să fie mai uşoară. Privirea mi s-a mutat repede din locul acela spre cei cinci stâlpi de sprijin din piatră, rânduiţi în cerc. De fiecare atârnau cătuşe şi lanţuri: clici erau torturaţi prizonierii. Dar cel mai îndepărtat dintre ei – cel aflat lângă o masă din lemn, plină cu tot felul de cuţite şi de cleşti – arăta altfel.

La picioarele lui era un hârdău mare din lemn, în care picura sânge. Treisprezece lanţuri atârnau din bezna de deasupra, capetele sfârşindu-se la o altă înălţime; de fiecare era prinsă câte o făptură moartă. Erau acolo şobolani, iepuri, un bursuc gras, un vindereu şi o pisică albă cu negru. Majoritatea erau moarte, iar sângele li se scursese de mult în hârdău. Numai doi şobolani mari, cenuşii, cu mustăţi lungi, zvâcneau încă, în timp ce sângele îi părăsea încet, picătură cu picătură.

— De ce-ar face o lamia una ca asta? M-a întrebat în şoaptă Thorne, făcând ochii mari.

— Asta e o spânzurătoare lamia… adevăratul ei rost nu e cunoscut. Unii cred că e un fel de avertisment pentru ceilalţi, dar poate foarte bine să aibă şi altă semnificaţie. Nu mă

îndoiesc că se adună, până la urmă, suficient sânge în hârdău ca să merite osteneala, i-am răspuns; numai că o lamia poate să vâneze şi să omoare şi prăzi mult mai mari. Oi, de exemplu. Poate că le place gustul unor vietăţi atât de mărunte. Unele vrăjitoare din Pendle chiar preferă sângele de şobolan celui omenesc. Dar, dacă e aşa, de ce treisprezece lanţuri? Asta sugerează un ritual. Poate c-o fi vreun soi de magie lamia, am zis, dându-mi cu presupusul.

În timp ce priveam acel spectacol înfiorător, deodată am simţit amândouă o primejdie şi ne-am ridicat privirile spre gaura din tavan. Am adulmecat rapid.

— Lamia… cea înaripată! Am prevenit-o pe Thorne. În clipa următoare, ceva mare s-a avântat spre noi şi s-a apropiat rapid, cu aripile strânse pe lângă corp, ca un şoim năpustindu-se asupra prăzii.

CAPITOLUL 07

FĂGĂDUIEȘTE-MI!

De ce să-l omori pe cel slab, când poţi să te lupţi cu cel puternic?
De ce să spui o minciună, când poţi să grăieşti adevărul?
O vrăjitoare asasină trebuie să fie corectă şi totdeauna să-şi ţină făgăduielile.

În ultima clipă, lamia şi-a desfăcut larg aripile, s-a înălţat de lângă perete şi a început să dea roată încăperii. Apoi s-a repezit din nou spre noi.

Thorne a scos un pumnal. Eu am scuturat din cap. – Nu fi neghioabă! Am strigat, prinzând-o de braţ şi trăgând-o spre coridorul strâmt.

Mai bine stăteam acolo, decât în camera asta enormă, unde lamia avea posibilitatea să ne atace de sus. Mi-am amintit cum pumnalele mele ricoşaseră pe solzii lor în bătălia de pe dealul Pendle.

Am ajuns la intrarea în coridor şi am pătruns în el. Lamia a aterizat chiar în mijlocul încăperii şi a început să fugă după noi în patru labe. Acest gen de lamia înaripată, cunoscut drept *vaengir,* e relativ rar, dar extrem de primejdios. E de preferat să negociezi, decât să te lupţi… dar, la nevoie, aş fi omorât-o.

S-a oprit la vreo doi metri de noi şi s-a ridicat pe musculoasele ei labe din spate, întinzându-le pe cele din faţă spre noi, ameninţător. Ştiam că astfel de creaturi sunt capabile să se mişte foarte repede. Putea să ne atace într-o clipă. Aşa că am lăsat jos sacul, am trecut în faţa lui Thorne şi am scos lama mea cea lungă.

Dar, în loc să ne atace, lamia a început să vorbească.

— Cine eşti, vrăjitoareo? Eşti cutezătoare, dacă pătrunzi a doua oară pe domeniul nostru!

Thorne m-a privit uimită. Ei nu-i spusesem că vizitasem turnul ca spirit.

— Eu sunt Grimalkin, vrăjitoarea asasină a clanului meu, care a fost deţinătorul acestui turn. Am venit cu gând de pace. Sunt aliată cu Thomas Ward şi, în consecinţă, şi cu voi. Noi ne împotrivim Diavolului: el e vrăjmaşul nostru comun.

— Şi cine e copila care-ţi apără spatele?

Thorne a ieşit în faţă şi şi-a îndreptat arma către lamia.

— Mă numesc Thorne şi o slujesc pe Grimalkin. Voinţa ei e şi a mea. Vrăjmaşii ei sunt şi vrăjmaşii mei. Nu mă dau înapoi de la nimic şi nu mă tem de nimic!

— Vorbeşti cu vitejie, copilă. Dar singur curajul nu te poate apăra de ghearele şi dinţii mei.

— Nu ne-ai mai ameninţa, dac-ai şti cu adevărat cine e Grimalkin, s-a răstit Thorne. Ea e cea mai mare asasină din câte au trăit vreodată în clanul Malkin. Nimeni din clanul ei nu îndrăzneşte s-o provoace. Unii vrăjmaşi au murit de frică în paturile lor, după ce-au auzit cine-i vânează.

— Am auzit deja de înfricoşătoarea ei reputaţie, i-a răspuns lamia, însă eu trăiesc de secole, şi numai istorisirea faptelor mele ar lăsa fără suflu o mie de menestreli. Ce vă aduce pe amândouă în acest turn?

— Căutăm refugiu pentru o vreme, i-am răspuns. Vrăjmaşii ne urmăresc. Dar nu pentru noi ne temem: ne îngrozeşte gândul ca nu cumva ăsta să cadă în mâinile lor, am adăugat, ridicând sacul la vedere. Aici se află capul retezat al Diavolului. I-am pironit trupul într-o groapă, departe, dincolo de mare. Vrăjmaşii noştri vor să unească din nou cele două părţi şi să-i redea puterea. Tom Ward caută calea de a-l nimici pentru totdeauna, dar pentru asta trebuie să câştigăm ceva timp. Capul trebuie să rămână la loc sigur.

Lamia a închis ochii pentru câteva clipe, adâncindu-se parcă în gânduri. Apoi, a înclinat uşor capul aprobator şi şi-a îndreptat un arătător cu gheară spre gaura din tavan.

— Noi am ştiut că Diavolul a fost legat şi că suferă. Toţi cei care slujesc Întunericul au simţit asta exact în clipa în care s-a săvârşit. Voi avea grijă de capul lui, la fel şi sora mea. Urmaţi-mă sus, în turn.

Şi, cu aceste cuvinte, a făcut un salt şi a început să se înalţe. După câteva clipe, dispăruse deja prin deschizătură.

— Poate să fie un truc, şi-a dat cu părerea Thorne. Imediat cum ajungem în spaţiu deschis, ar putea să ne atace.

Am încuviinţat.

— E un risc pe careva trebuie să ni-l asumăm, i-am răspuns şi, ridicând sacul şi ţinând lumânarea în sus, am trecut printre stâlpii din faţa mea şi am început să urc scara în spirală.

Căţărându-mă prin gaura colţuroasă a tavanului, am ajuns în imensul spaţiu subteran de formă cilindrică al turnului. Nu se vedea nici urmă de lamia. Apa picura de deasupra: fără îndoială infiltrată, printre pietre, din şanţul de apărare. Prudente, am urcat mai departe pe treptele strâmte în spirală, alunecoase. La stânga noastră se afla puţul scării, iar căderea în el ne-ar fi atras moartea sigură; în dreapta era curbura zidului, iar la anumite intervale erau montate uşi, fiecare deschizându-se spre o celulă întunecoasă şi umedă, pentru întemniţarea prizonierilor. Le-am privit cu atenţie pe toate, dar erau goale, lipsite până şi de oseminte.

În cele din urmă, am ajuns la ceea ce fusese odinioară partea superioară a celor două chepenguri; şi acestea deveniseră între timp găuri colţuroase în piatră, ca să le permită celor două lamia să treacă mai uşor. Am ieşit în cămară, unde se găseau sacii de cartofi putreziţi şi o movilă puturoasă şi slinoasă din ceea ce fusese odată o grămadă de napi. Când vizitasem locul acesta ca spirit, fusesem cruţată de duhoare, dar acum simţeam că mă copleşeşte; era chiar mai rău decât atunci când turnul fusese ocupat de sabatul Malkin. Lumina torţelor pâlpâia dincolo de cadrul uşii care ducea spre un spaţiu mai larg, locuibil.

Ţinându-ne lumânările ridicate, am trecut mai departe. Lamia înaripată era cocoţată acum pe cufărul închis, iar pe un scăunel din apropiere stătea sora ei, ţinând o carte în mâna

stângă. O torţă era fixată într-un suport din perete, luminându-le din stânga pe cele două vrăjitoare şi proiectându-le umbrele aproape până la peretele opus. În rest, cea mai mare parte a spaţioasei încăperi rămânea în întuneric.

— Ele sunt musafirele noastre, soră, a rostit, gâjâit, lamia înaripată. Cea tânără se numeşte Thorne. Cea mai înaltă, cu moartea în ochi şi cruzimea pe buze, este Grimalkin, vrăjitoarea asasină.

Vrăjitoarea de pe scăunel a încercat să zâmbească, dar n-a reuşit decât să se strâmbe. Dinţii îi erau puţin cam mari şi nu-i încăpeau în gură şi răsufla cu zgomot.

Cu toate astea, când a vorbit, vocea îi era delicată, fără cea mai mică urmă de asprime.

— Numele meu e Slake, ne-a zis. Sora mea se numeşte Wynde, după mama noastră. Aveţi ceva să ne arătaţi, cred, nu-i aşa?

Am lăsat sacul pe podea şi l-am dezlegat. Apoi, am tras încet afară capul Diavolului şi l-am ţinut de coame, astfel încât să fie cu faţa spre cele două lamia. Amândouă au zâmbit grotesc la vederea lui.

— Mărul verde e o metodă inteligentă de asigurare a tăcerii, a rostit Slake, pe un ton aprobator.

— Îmi place felul în care l-a înfăşurat cu ţepi, a susţinut-o Wynde.

— Dar de ce nu-l distrugi pur şi simplu? M-a întrebat Slake. Am putea să-l fierbem într-un cazan şi să-l mâncăm.

— E mai bun crud, a gâjâit Wynde, fâlfâindu-şi aripile, faţa ei animalică luminându-se deodată de entuziasm. Eu vreau limba, soră. Îţi las ţie ochii!

— M-am gândit şi eu să-l distrug, dar nu îndrăznesc! Am întrerupt-o. Cine poate şti ce consecinţe ar avea o faptă ca asta? Nu e vorba de o simplă vrăjitoare, care să poată fi trimisă înapoi în Întuneric pentru totdeauna, doar mâncându-i carnea. Aici avem de-a face cu însuşi Diavolul, Întunericul personificat. Mâncându-i capul, e posibil să-l eliberăm. E capabil să-şi schimbe forma, să se facă mai mic sau mai mare, după voie. Iar când e liber, are puteri cumplite: unele, poate, încă necunoscute. I-am străpuns trupul cu suliţe din argint; aşa, e legat, iar puterile i-au fost luate. Mai sigur e să-i păstrăm capul neatins, dar despărţit de trup, astfel încât

slujitorii lui să nu poată înlătura suliţele şi să-i redea libertatea.

— Ai dreptate, m-a aprobat Slake. Ar fi o nechibzuinţă să riscăm, când sunt atât de multe în joc. Noi am iubit-o mult pe răposata noastră soră şi ne-am legat să-i apărăm fiul, pe acel Thomas Ward despre care vorbeşti. Dar, spune-mi… e cât de cât aproape de găsirea unei căi sigure pentru nimicirea Diavolului?

Am scuturat din cap.

— Încă se gândeşte, cercetează. Se întreabă dacă n-o fi ceva în cufărul ăsta care să-l poată ajuta.

Slake a zâmbit, arătându-şi dinţii, şi a ciocănit cu un deget în cartea pe care o ţinea în mână.

— Am tot umblat prin cufăr, mânată de acelaşi imbold: să terminăm cu Diavolul pentru totdeauna. Până acum însă, n-am găsit nimic. Poate că, dacă vei sta cu noi, vei vrea să ne ajuţi?

Am zâmbit la rândul meu, încuviinţând. Cele două lamia tocmai ne oferiseră adăpost.

— M-aş bucura să fiu de ajutor, am zis. Dar nu mă îndoiesc că foarte curând vrăjmaşii vor ajunge în faţa zidurilor.

— Lasă-i să vină şi să între pe terenurile mele de vânătoare, de sub zidurile turnului, m-a liniştit Wynde. Va fi plăcut: cea mai grozavă partidă de vânătoare, de mulţi ani încoace!

* * *

Eu şi Thorne am mâncat bine în seara aia. Wynde, lamia înaripată, a mai înhăţat o oaie şi ne-a trântit-o pe creneluri; deja o golise de sânge. Am măcelărit-o pe loc şi am dus înăuntru cele mai suculente bucăţi, ca să le frig.

Aerisirea din încăpere nu era bună şi s-a făcut fum peste tot. Nu m-a deranjat: usturimea ochilor mi-a readus în minte multele ore fericite pe care le petrecusem aici în copilărie, urmărindu-le pe slujitoarele sabatului în timp ce pregăteau mâncarea.

— Care a fost prima persoană pe care ai ucis-o? S-a interesat Thorne, în timp ce atacam cina noastră târzie.

— Ştii deja asta, fetiţo, i-am răspuns, zâmbind. Ţi-am mai spus povestea… de multe ori.

— Atunci, mai spune-mi o dată, te rog. Nu mă satur niciodată să o ascult.

Cum aş fi putut s-o refuz? Fără ajutorul lui Thorne, acum aş fi zăcut moartă, la vest de Pendle. Aşa că mi-am început istorisirea.

— Îmi doream amarnic să mă răzbun pe Diavol, după tot ce-i făcuse copilului meu, şi ştiam unde şi când e cel mai probabil să-l găsesc. În vremea aia, Deane era clanul lui preferat, aşa că, de Halloween, am renunţat să particip la sărbătoarea clanului Malkin şi am pornit spre Roughlee, satul clanului Deane.

Ajungând pe la amurg, m-am instalat în păduricea din care se vede locul focului lor sabatic. Erau agitate şi distrase de pregătirile lor, iar eu mă învăluisem cu mantia celui mai puternic farmec care te face invizibil, aşa că nu prea aveam de ce să mă tem că aş fi descoperită. Unindu-şi puterile, vrăjitoarele Deane au aprins focul din oase şi lemne, cu un *vâjjj* zgomotos. Apoi, sabatul alcătuit din cele mai puternice treisprezece vrăjitoare ale lor a format un cerc strâns în jurul focului, iar suratele lor mai puţin puternice le-au înconjurat.

Tocmai când duhoarea de oase moarte a focului a ajuns la mine, vrăjitoarele Deane au început să-şi blesteme vrăjmaşii, chemând asupra celor pe care-i numeau schilodire, moarte şi distrugere. Dar ţine minte, fetiţo, blestemul nu e la fel de eficient ca lama. Cineva bătrân şi slăbit ar mai putea să le cadă victimă, dar în general blestemele nu sunt decât o pierdere de timp, fiindcă toate vrăjitoarele pricepute au mijloace de apărare împotriva magiei negre.

În scurt timp, focul s-a schimbat; flăcările galbene şi galben-verzui s-au făcut de un roşu aprins: primul semn că Diavolul era pe cale să-şi facă apariţia. Am auzit un icnet de nerăbdare înălţându-se dinspre vrăjitoarele adunate şi atunci m-a concentrat, privind fix focul, până când el a început să se materializeze.

Cu toate că-i stă în puteri să se facă ba mare, ba mic, Diavolul a ales în seara aceea să apară în chip de „Temuta Sa Maiestate”, ca să-şi impresioneze adeptele. Stătea în picioare în mijlocul flăcărilor care-i ajungeau până la genunchi; era înalt şi lat – de trei ori, poate, mai mare decât un bărbat obişnuit – cu o coadă lungă şi şerpuită şi coarne răsucite de berbec. Corpul îi era acoperit de o blană neagră şi deasă şi le-am văzut pe vrăjitoarele din sabat întinzându-se spre flăcări,

nerăbdătoare să-l atingă şi să-l mângâie pe suveranul Întunericului.

— Cum te-ai simţit? M-a întrebat Thorne, aţâţată. Erai emoţionată sau ţi-a fost puţin frică? Mie sigur mi-ar fi fost! Tu spui acum că nu ţi-e frică de nimic, dar atunci erai tânără – n-aveai mai mult de şaptesprezece ani – şi te pregăteai să-l ataci pe Diavol, sub ochii unui clan vrăjmaş.

— Sigur că eram emoţionată, fetiţo, dar eram şi furioasă. Dacă exista vreo frică în mine, era într-atât de adânc îngropată sub celelalte sentimente, încât n-o mai simţeam. Ştiam că Diavolul n-o să rămână prea mult între flăcări. Trebuia să dau lovitura imediat! Aşa că mi-am părăsit ascunzătoarea dintre copaci şi am început să alerg spre foc. Am ieşit la lumină, cu un cuţit în fiecare mână şi un al treilea ţinut strâns între dinţi. Îl uram pe Diavol şi eram gata să mor, fie pulverizată de puterea lui, fie sfâşiată în bucăţele de vrăjitoarele Deane.

Aşa că mi-am aruncat voinţa înainte. Cu toate că aveam puterea de a-l ţine la distanţă, de data asta am procedat invers: l-am silit să stea pe loc. Am trecut în fugă printre vrăjitoarele de la marginea adunării. Pe măsură ce gloata se îndesea, am început să le împing pe vrăjitoare din calea mea cu umerii şi coatele, iar atunci mai multe feţe surprinse şi mânioase s-au întors spre mine. În cele din urmă, am ajuns în dreptul celor din sabat şi am aruncat primul pumnal. L-a nimerit pe Diavol în piept, unde s-a înfipt până la mâner. L-am auzit scoţând un ţipăt prelung şi asurzitor. Îi provocasem ceva suferinţă, iar urletul lui de durere era muzică pentru urechile mele. Diavolul a reuşit să se răsucească printre flăcări, aşa că următoarele două lame nu şi-au găsit ţintele aşa cum intenţionasem; dar, chiar şi-aşa, i-au străpuns adânc carnea.

Pentru câteva clipe, a privit drept spre mine, cu pupilele ca două crăpături roşii verticale. Nu mai aveam cu ce să mă apăr împotriva puterilor pe care le putea invoca el. Mai rău, din acel moment în colo, eram sigură că avea să mă caute după moartea mea, ca să-mi supună sufletul la chinuri veşnice. Aşa că l-am silit să se îndepărteze. *Oare va pleca?* M-am întrebat. *Sau mai întâi mă va distruge?* Numai că el a dispărut doar, luând cu sine şi flăcările, astfel încât am rămas cufundate într-o beznă totală. Înţelegerea fusese respectată. Eu îi purtasem

copilul în pântec, aşa că el nu putea să mai rămână în prezenţa mea; nu împotriva voinţei mele.

Peste tot, s-a stârnit tulburare: ţipete de mânie şi de frică, vrăjitoare alergând care încotro. M-am strecurat prin întuneric şi am luat-o la picior. Ştiam sigur că-şi vor trimite asasinele după mine. Asta însemna că eram nevoită să le ucid, altfel aveam să fiu ucisă.

M-am grăbit spre nord, trecând de dealul Pendle, apoi am cotit spre vest, spre îndepărtata mare, continuând să alerg. Ştiam cu exactitate încotro mă îndrept, fiindcă-mi plănuisem fuga cu mult înainte: aveam să fac popas în lunca de la răsărit de estuarul fluviului Wyre. Mă învăluisem cu o mantie care mă făcea invizibilă, cu ajutorul magiei negre, dar ştiam că nu e îndeajuns de puternică încât să mă ascundă de toate vrăjitoarele care mă urmăreau. Unele dintre ele au un talent special care le permite să vadă printr-o asemenea mantie, aşa că trebuia să mă lupt într-un loc care să-mi ofere avantaje.

Acolo sunt trei sate înşiruite, aproximativ în linie, pe direcţia nord-sud, şi unite de o cărare strâmtă, care uneori devine impracticabilă din cauza fluxului. Sunt înconjurate din toate părţile de mlaştini şi de muşchi îmbibat cu apă. Mareea scaldă ţărmul şi fluviul are smârcuri întinse cu apă sărată, iar la nord-vest de Staumin, imediat la malul mării, se înalţă Arm Hill, o moviliţă de pământ ridicată mult deasupra smocurilor de iarbă şi a înşelătoarelor canale de-a lungul cărora goneşte fluxul, prinzându-i pe cei neatenţi.

Pe de-o parte e fluviul; pe cealaltă, smârcurile sărate, aşa că nimeni nu poate să traverseze fără să nu fie văzut. Şi cine se aventurează acolo îndură mari suferinţe, însă eu am strâns din dinţi, am traversat şi mi-am aşteptat urmăritoarele, ştiind că nu va fi doar una.

Crima comisă de mine împotriva clanului Deane era cumplită. Dacă m-ar fi prins, aş fi avut parte de o moarte lentă şi chinuitoare.

Cea dintâi dintre vrăjmaşele mele a apărut în vremea amurgului, croindu-şi cu încetineală drumul printre ierburile mlaştinii. Ca vrăjitoare, am multe abilităţi şi talente. Unul s-a dovedit atunci foarte folositor. E un dar pe care-l avem amândouă, Thorne. Când se apropie un vrăjmaş, noi ştim îndată câte parale face, câtă forţă şi pricepere are în luptă.

Vrăjitoarea care traversa mlaştina spre mine era pricepută, dar nu era cea mai bună. Fără îndoială că ştia ca nimeni alta să ia urma cuiva, ceea ce, de asemenea, îi permitea să pătrundă prin mantia creată de magia mea neagră, şi să ajungă prima la mine.

Am aşteptat până a ajuns aproape, după care m-am arătat. Stăteam în picioare, pe moviliţa aia, profilată clar pe roşeaţa din ce în ce mai decolorată a cerului de seară. Ea a dat fuga spre mine, ţinând un pumnal în fiecare mână. Nu s-a gândit să alerge în zigzag; n-a făcut nici cea mai mică încercare de a-mi îngreuna ţintitul. Acum eram doar noi două. Una dintre noi trebuia să moară. Aşa că mi-am scos de la cingătoare pumnalul preferat pentru aruncări şi l-am repezit în ea. S-a auzit un mic gâlgâit, după care vrăjitoarea s-a prăbuşit în genunchi şi a căzut cu faţa în jos în ierburile smârcului.

Da, fetiţo, ea a fost prima fiinţă omenească pe care am omorât-o în viaţa mea şi atunci am simţit în piept un junghi. Dar mi-a trecut repede, fiindcă m-am concentrat asupra propriei supravieţuiri. I-am ascuns cadavrul sub nişte smocuri de iarbă, împingând-o în jos, în nămol. Nu i-am luat inima. Ne înfruntaserăm în luptă, iar ea pierduse în mod onorabil. Într-o noapte, vrăjitoarea aia se va întoarce din morţi, bântuind prin smârcuri în căutarea prăzii. Şi, cum nu mai însemna un pericol pentru mine, n-aveam de ce să-i refuz acest drept.

— Dacă mor înaintea ta, mi-a zis Thorne, promite-mi că o să-mi *iei* inima. Prefer să mă duc direct în Tărâmul Întunericului. Nu vreau să zăbovesc ca o vrăjitoare moartă, târşâind prin râpă şi aşteptând să mă descompun bucată cu bucată.

Am clătinat aprobator din cap.

— Dacă asta ţi-e dorinţa, nu te refuz. Dar, dacă mor eu prima, lasă-mi inima neatinsă. Prefer să vânez prin râpă, decât să îndur chinuri veşnice în Întuneric, la mâna Diavolului. Dacă nu-l nimicim, într-o zi el o să mă aştepte… ca şi pe tine, Thorne. Eşti sigură că nu vrei să te mai gândeşti?

Thorne a scuturat din cap.

— Găsim noi o cale să-l distrugem, după care o să putem merge fără grijă în Întuneric, unde ne e locul. Şi într-o zi eu voi renaşte într-un alt trup: voi deveni iar o vrăjitoare asasină şi voi încerca să fac mai mult decât ce-am înfăptuit în viaţa asta!

I-am zâmbit. Vrăjitoarele nu se întorceau numai în chip de

creaturi moarte, vampirice; uneori, ele se puteau reîncarna în trupuri cu totul noi, trăind a doua viaţă, sau poate chiar a treia.

— Acum, încheie-ţi povestea, te rog, a insistat Thorne. Au mai trimis şi alte vrăjitoare după tine, nu?

Am încuviinţat.

— Da. Am aşteptat aproape trei zile până când următoarele au dat de mine. Erau două şi au sosit împreună. Ne-am luptat până la apus. Îmi amintesc cum soarele colora fluviul în roşu: arăta de parcă ar fi fost plin de sânge, nu de apă. Eram tânără, puternică şi iute, dar ele erau călite în astfel de lupte şi cunoşteau şiretlicuri pe care eu nici măcar nu mi le închipuisem, darămite să le fi întâlnit. M-au rănit serios, iar cicatricele rănilor din ziua aia îmi însemnează trupul şi astăzi; dar am avut multe de învăţat atunci. Încleştarea a durat mai mult de o oră şi a fost foarte strânsă, dar până la urmă le-am biruit, iar trupurile lor s-au cufundat în mlaştină.

Au trecut aproape trei săptămâni până să pot să o iau din loc, dar în tot acel răstimp n-au mai trimis pe nimeni să le răzbune. Urmele se şterseseră şi era puţin probabil să mă fi ţinut cineva minte din noaptea aia când îl înjunghiasem pe Diavol.

— Până în ziua de azi, clanul Deane nu ştie că tu ai fost, aşa e? M-a întrebat Deane.

— Aşa e, fetiţo: tu eşti singura care a auzit povestea asta din gura mea. Şi să sperăm că nici nu vor afla, fiindcă altfel zilele mele de vrăjitoare asasină ar ajunge la capăt. Aş fi hăituită de tot clanul. Ele nu m-ar uita niciodată.

CAPITOLUL 08

CE TE DOARE, AGNES?

O *vrăjitoare asasină umblă singură, de nevoie.*
Aliaţii pe care şi-i face sunt puţini la număr;
De aceea, ei sunt mereu la mare preţ, şi pierderea amarnic li se simte.

În scurt timp, Thorne a adormit lângă foc. Nici urmă de surorile lamia. Se duseseră în partea subterană a turnului: în ce scop, n-aveam cum să ghicesc. Aşa că am urcat treptele, până la creneluri. Luna nu se zărea deloc şi vântul se înteţea; nori grei zburau pe cer dinspre apus. Am scrutat cu privirea mea de vrăjitoare prin întuneric, dincolo de luminiş, către cercul copacilor din Codrul Corbilor.

Puteam să văd ciorile care cârâiau şi am zărit chiar şi un viezure scormonind prin apropierea vizuinii lui, dar în rest, nimic nu se clintea. Am adulmecat de trei ori, ca să fiu sigură, dar nu era nicio primejdie.

Mi se părea ciudat. M-aş fi aşteptat să descopăr măcar un vrăjmaş iscodind pe-acolo.

Mulţumită, am traversat din nou crenelurile şi am început să cobor treptele. Deodată, au început să văd nişte luminiţe care pâlpâiau. M-a cuprins ameţeala, iar sacul în care se afla capul Diavolului s-a făcut brusc mai greu. Scara se învârtea cu mine. Cât pe ce să cad cu faţa în jos; am reuşit în cele din urmă să mă opresc în genunchi. Totul s-a întunecat, iar inima a început să-mi bubuie cu putere în piept. Am respirat regulat, adânc, până când, în sfârşit, vederea mi s-a limpezit.

După ce momentul de slăbiciune a trecut, m-am ridicat cu grijă în picioare. Să fi fost oare de vină efectele pe termen lung ale otrăvirii despre care mă prevenise Agnes Sowerbutts? Dac-aş fi suferit o astfel de criză în timpul luptei cu un vrăjmaş, sigur aş fi fost omorâtă. Era cumplit să fiu compromisă într-un asemenea fel. Mereu avusesem foarte mare încredere în calităţile mele şi în capacitatea de a birui orice potrivnic şi de a domina orice situaţie. Dintr-odată, lumea se schimba pentru mine. Nu mai deţineam controlul în totalitate.

Zguduită, m-am aşezat la picioarele scării şi m-am odihnit o vreme cu capul pe genunchi. Probabil că am adormit, fiindcă următorul lucru de care am fost conştientă a fost mişcarea oglinzii în teaca ei. Până să deschid ochii, o ţineam deja în mână.

În oglindă mi-a apărut chipul lui Agnes. Pentru o clipă, am crezut că ea ghicise ce mi se întâmplase şi că lua legătura cu mine ca să-mi ofere un sfat. Dar apoi i-am văzut expresia

temătoare de pe faţă şi am ştiut că se întâmplă ceva foarte rău. Îşi mişca buzele atât de repede, încât am fost nevoită să mă concentrez ca să-i descifrez cuvintele:

O *aprigă bătălie s-a purtat la sud de Roughlee, iar adepţii Diavolului au biruit. I-au invitat pe kretch şi pe creatoarele lui să li se alăture în Pendle şi foarte curând se vor uni ca să te nimicească. S-ar putea ca nici măcar Turnul Malkin să nu mai fie sigur. Fugi către nord, cât mai poţi!*

— Dar pe *tine* ce te doare, Agnes? Am întrebat-o, cu blândeţe. Văd cum îţi tremură buzele de frică.

Vin după mine, Grimalkin. Pentru ce anume, nu pot să-mi dau seama. Ori de câte ori încerc, cu toată priceperea mea, oglinda se întunecă. E un lucru foarte bine cunoscut că o vrăjitoare nu poate să prevadă propria moarte. Am fost mistuită de durere când s-a prăpădit bietul meu soţ şi niciodată n-aş putea să mai fiu la fel de fericită pe cât am fost cu el. Dar am ajuns să mă obişnuiesc cu situaţia; cel puţin, mi-e cald şi bine. Sper să mai am mulţi ani înaintea mea. Încă nu sunt pregătită să mor.

— Ascultă, Agnes, părăseşte imediat căsuţa şi îndreaptă-te spre turn. N-are importanţă cât de greu înaintezi. Te voi găsi şi te voi duce la adăpost, înăuntru.

E prea târziu! Prea târziu pentru mine! Le aud deja bătându-mi în uşă. Afară sunt multe vrăjitoare. Le aud urletele furioase! O să mor!

Dintr-odată, oglinda s-a întunecat. Agnes era în mâinile vrăjmaşilor noştri, iar eu nu puteam să fac absolut nimic ca s-o ajut. Dar aveam s-o răzbun pe Agnes şi să le plătesc vrăjmaşilor întreit tot ce aveau să-i facă ei.

În zori, pe creneluri, am povestit despre Agnes şi despre ce aflasem. Începea să plouă, iar de data asta, adulmecând, simţeam mirosul vrăjitoarelor vrăjmaşe, pândind printre copaci.

— De ce s-or fi dus acasă la Agnes s-o atace? S-a mirat Thorne.

— În ciuda faptului că-şi ţinea părerile pentru ea, nu mă îndoiesc că vrăjitoarele din clanul Deane ştiau deja foarte clar că Agnes nu-l sprijinea pe Diavol. Deşi puteau să le atace mai întâi pe cele care îşi susţineau făţiş cauza. Bănuiesc că s-au

folosit de o prezicătoare ca să facă legătura dintre ea şi mine. E posibil să fi aflat deja că noi am fost în vizită la Agnes acasă şi că ea m-a ajutat. Dacă e aşa, atunci ştiu şi despre tine.

Thorne mi-a răspuns ridicând din umeri.

— Oricum, era doar o problemă de timp până să afle. Nu aveai cum să mă ţii ascunsă la infinit, cu atât mai puţin de ochii vrăjitoarelor. Dar sigur nu putem să facem ceva? A insistat ea. Îi datorăm foarte multe lui Agnes. În ultimii patru ani, ea mi-a fost ca o bunică… şi o prietenă adevărată. Trebuie s-o ajutăm. Nu pot suporta gândul că e singură şi înfricoşată, în mâinile vrăjmaşelor neîndurătoare! Cum de poţi să stai aşa, permiţând să se întâmple una ca asta?

Am scuturat din cap.

— Sunt prea multe. Şi e posibil ca ea să fi murit deja. Îmi pare rău pentru Agnes – mi-a fost şi mie o bună prietenă – dar principala noastră grijă e să nu cadă capul Diavolului în ghearele lor.

— Dar şi Agnes e grija noastră! Îi datorăm atâtea! Nu pot să cred că o s-o laşi să moară. Tu eşti Grimalkin! Nu uita asta. Sau otrava căpătată de la *kretch* te-a făcut să fii mai prejos decât erai?

— Ai grijă ce spui! I-am poruncit. Da, îi suntem datoare, dar avem o misiune mai importantă. Ascultă-mă, căci altfel nu te mai pregătesc de-acum încolo!

— Curând, va veni vremea când nu vei avea ce să mă mai înveţi!

I-am zâmbit în batjocură, arătându-i dinţii. Uneori, Thorne se înfuria într-atât, încât era pe punctul de a exploda. Era în firea ei, însă trebuia să înveţe ce e disciplina şi să i se amintească unde îi e locul.

În acel moment, a atacat.

A ţâşnit ca un arc şi m-a lovit cu piciorul în umărul stâng. I-am prins piciorul şi i l-am sucit, trântind-o la podea. Dar într-o clipă a fost din nou sus şi s-a aruncat asupra mea. Ne-am rostogolit pe lespezile ude, Thorne luptând ca o pisică sălbatică, zgâriind şi muşcând.

Am lăsat lupta să mai continue ceva timp, astfel încât ea să-şi mai descarce din furie şi tensiune, după care am pus capăt acestei prostii. I-am înfipt adânc degetele în nări şi am tras-o în sus, punând-o pe picioare. Fără să-i dau drumul, am trântit-

o cu putere de peretele turnului, aproape de scară, lăsând-o fără aer în plămâni. I-am întors capul, am căscat gura şi m-am pregătit s-o muşc de gât. Nu aveam s-o rănesc prea rău, dar puţină de durere ar fi învăţat-o minte.

În ultima clipă, ea a bătut în zid cu piciorul stâng, de trei ori, repede. Era semnalul de capitulare, aşa că i-am dat drumul. A rămas pe loc, clătinându-se, palidă la faţă. Din nara stângă îi curgea sânge amestecat cu muci. Dar, ca de obicei, după o încăierare de felul ăsta, ochii îi străluceau. Ne-am privit ţintă una pe cealaltă, până când, după câteva secunde, colţurile gurii i-au zvâcnit în sus, într-un zâmbet.

I-am făcut un semn de încuviinţare şi m-am aşezat din nou. Cele două lamia ne priveau, uluite. Dar nu era de fapt nimic nou. Ne luptaserăm aşa de multe ori: făcea parte din pregătirea lui Thorne. Din când în când, trebuia să-i arăt care-i era locul. Fiind atât de curajoasă, fata asta îşi lua uneori nasul la purtare.

— Mă duc să văd ce se petrece, s-a oferit Wynde. Şi, fără să mai aştepte răspuns, s-a avântat de pe creneluri şi a zburat spre copaci. A dat de trei ori roată turnului, după care a luat altitudine şi s-a îndreptat spre sud, în direcţia satului Roughlee.

Am aşteptat în tăcere, în timp ce apa ne picura din păr. După zece minute, când s-a întors Wynde, veştile n-au fost deloc bune. A aterizat cu graţie, după care a coborât în grabă treptele, cocoţându-se pe cufăr, la adăpost de ploaie, şi aşteptând să ne apropiem.

— Ce-ai văzut, soră? A întrebat-o Slake.

— Multe vrăjitoare îndreptându-se spre Codrul Corbilor, toate ducând arme cu ele... dar au venit doar ca să-şi găsească moartea, a declarat Wynde, din ale cărei aripi apa se scursese şi formase o băltoacă pe lespezi. Mi-am făcut deja încălzirea, a adăugat ea.

Lăsându-mi privirea în jos, am observat că labele din spate îi erau pătate cu sânge proaspăt, iar apa scursă sub pieptul ei era roşiatică. Omorâse deja cel puţin una dintre vrăjmaşele noastre. Mă simţeam frustrată din cauza faptului că nu puteam să omor eu însămi vreo câteva. Mare noroc avea cu aripile...

— Crezi că au de gând să atace? Vor să urce prin tunel? Şi-a

dat cu părerea Thorne.
— În cazul ăsta, ar trebui mai întâi să ajungă la intrare, i-a răspuns Wynde.
— Câteva poate că ar reuşi să între. Tufişurile din jurul mormântului le-ar servi de paravan, am zis eu. Dar am putea să apărăm tunelul cu uşurinţă. Numai una dintre noi ar fi deajuns să le oprească. Nu suntem în vreo primejdie imediată.
— Atunci, eu o să cobor acolo chiar acum, a hotărât Slake. Rămân până la apus, când va trebui să vină cineva şi să mă înlocuiască.
Am înclinat din cap în semn că sunt de acord, iar lamia a pornit spre cămară, începând să coboare treptele sub turn.
— De-ar fi reuşit Agnes să ajungă până aici, a zis Thorne. Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu ea. Nu mă pot împiedica să nu mă gândesc la ce i-or face.

Cu puţin înainte de amiază, aveam să aflăm. Stăteam pe creneluri şi priveam în jur, când o haită de vreo douăzeci de vrăjitoare a ieşit agale dintre copaci, îndreptându-se drept spre noi. Wynde s-a pregătit să-şi ia zborul şi să pornească la atac, însă eu i-am făcut semn să mai aştepte puţin.
— De ce să mai aştept? A vrut ea să afle, fixându-mă cu ochii eu sălbatici.
— Pentru că o au cu ele pe Agnes, iar ea trăieşte încă, i-am răspuns, arătându-i silueta din spatele grupului care se apropia de turn.
Am aruncat o privire piezişă spre Thorne, văzând-o cum face ochii mari, neliniştită de cuvintele mele. Ştiam că indiferent ce urma să se întâmple în continuare avea să fie de rău, iar noi eram silite să privim.
Îi legaseră lui Agnes mâinile la spate şi îi puseseră un laţ în jurul gâtului; un mag negru, bărbos, care mergea înaintea ei, ţinea în mâini celălalt capăt al funiei. M-aş fi aşteptat să văd groază pe chipul lui Agnes, însă ea părea calmă. Să fi fost oare conştientă de iminenţa propriei morţi, şi din această cauză să se fi resemnat? Sau spera că o să fie salvată, poate de lamia înaripată?
Atenţia mi-a fost atrasă din nou spre mag. Am adulmecat repede de trei ori. Imediat, am aflat o mulţime de lucruri despre el. Era foarte puternic în magia neagră, fiind

conducătorul grupului care-l crease pe *kretch.* Mai mult decât atât, era un războinic priceput, cu o forţă în luptă atât de mare, încât trebuia să fiu prudentă. Numai nu neghiob ar fi subestimat un adversar ca el.

— Pe acela îl omor primul! A anunţat Wynde.

— Dac-aş avea aripile tale, aş face-o eu, chiar acum! A şuierat Thorne.

— Şşt! Le-am poruncit amândurora. Haideţi să ascultăm ce are de spus.

Au înaintat până la marginea şanţului de apărare, iar acolo s-au oprit. Imediat, magul şi-a ridicat privirea spre noi şi ne-a spus care erau pretenţiile lor cu o voce puternică, poruncitoare.

— Eu sunt Bowker, a strigat el, conducătorul numit al slujitorilor Diavolului. Aveţi răgaz până la apus să ne daţi ce ne aparţine. Dacă refuzaţi, prima care va muri va fi prietena şi aliata voastră, această vrăjitoare bătrână. Îi place prea mult să se zgâiască în oglinzi! Iar moartea nu-i va fi uşoară.

Terminând de vorbit, s-a întors şi a condus grupul înapoi spre copaci, trăgând brutal de laţul atârnat de gâtul bietei Agnes: gemetele ei de durere se auzeau clar. Wynde a fâlfâit din aripi, pregătindu-se să-şi ia zborul şi să atace.

— Nu! Am prevenit-o eu. Dacă-l ataci, o s-o omoare imediat pe Agnes.

Lamia a scuturat din cap.

— Oricum o s-o omoare. De îndată ce vor ajunge printre copaci, avantajul va fi de partea lor. Trebuie să-i lovesc chiar acum, cât încă sunt pe teren deschis!

Şi-a luat imediat avânt de pe creneluri, s-a înălţat, după care s-a prăvălit spre grupul vrăjitoarelor, atacându-le din spate. S-a auzit un ţipăt de durere, iar Wynde s-a ridicat din nou spre cer. O luase cu ea pe una dintre vrăjitoarele vrăjmaşe, căreia, după ce s-a înălţat mult deasupra copacilor din jur, i-a dat drumul. Dacă victima ei era deja moartă sau nu, mi-a fost cu neputinţă să-mi dau seama; oricum, când trupul vrăjitoarei a izbit pământul cu o bubuitură puternică, nu s-a mai auzit alt ţipăt.

Atacul lui Wynde fusese unul nesăbuit. Până acum, magul ar fi putut să-i taie deja beregata lui Agnes. Desigur, astfel de creaturi sălbatice îşi au legile lor, iar Bowker ştia cu siguranţă

că lamia nu avea niciun fel de consideraţie faţă de Agnes, chiar dacă aceasta îmi salvase viaţa nu cu mult timp în urmă.

Lamia a mai ucis de două ori înainte ca grupul să ajungă la adăpostul copacilor. Pierzând avantajul zborului, Wynde s-a întors la noi şi a aterizat pe creneluri.

— De ce nu l-ai atacat pe mag? Am luat-o eu la rost. Dacă el ar fi fost mort, ai fi putut s-o aduci pe Agnes aici.

Lamia m-a privit cu ochii ei somnoroşi. Avea sânge pe buze şi cruzime în privire.

— Magul avea o armă… una pe care n-am mai întâlnit-o până acum. Ţinea în pumn craniul unui rozător mic şi, atunci când l-a îndreptat spre mine, mi-a afectat echilibrul şi a fost cât pe ce să mă prăbuşesc la pământ ca un pietroi. Nu puteam să mă apropii de el, fără riscul de a cădea.

Am clătinat din cap în semn de încuviinţare, dar fără să mai spun ceva. Răul fusese făcut. Ce preţ avea să plătească Agnes Sowerbutts, era cu neputinţă de spus. În orice caz, mă aşteptam ca ei s-o omoare.

La amurg, au început să se audă urletele.

CAPITOLUL 09

ȘI EA E LAȘĂ?

O *vrăjitoare nu trebuie să se teamă de propria moarte.*
Nu este decât apusul unui soare şi făgăduinţa Întunericului,
adevăratul nostru cămin.

O torturau pe Agnes, iar eu nu puteam să fac nimic ca s-o ajut. Thorne şi-a astupat urechile şi a început să se vaiete.

— Biata Agnes! A exclamat ea. Ce-o fi făcut, ca să merite una ca asta?

— Nimic, fetiţo. Dar nu eşti obligată să asculţi. Du-te jos în tuneluri şi înlocuieşte-o pe Slake din postul ei de pază. Eu voi veni să te schimb la scurt timp după ivirea zorilor.

Mi-am petrecut restul nopţii veghind pe creneluri, împreună cu cele două surori lamia, Wynde râcâind într-una lespezile cu ghearele, de frustrare. Imediat după sosirea zorilor, ţipetele au încetat. Apoi, au azvârlit dintre copaci un trup, care a căzut la marginea luminişului. Chiar şi de la distanţa asta, puteam să văd că era al lui Agnes.

— Mă duc s-o iau, a anunţat Wynde.

— Ai grijă… ar putea să fie o capcană! Am prevenit-o, dorindu-mi în acelaşi timp să fi putut face şi eu ceva: orice, numai să nu rămân aşa, spectatoare.

Dorinţa de a lupta şi de a o răzbuna pe Agnes îmi dădea mâncărimi în tot corpul. Dar era foarte probabil ca vrăjmaşii noştri să pândească imediat dincolo de linia copacilor. Dacă magul şi-ar fi folosit arma sub formă de craniu şi ar fi făcut-o pe Wynde să se prăbuşească, în câteva clipe ne-ar fi înconjurat cu zecile.

Dar, cu obişnuita ei impetuozitate, lamia s-a năpustit în jos de pe creneluri şi a înhăţat trupul. Apoi s-a înălţat şi a zburat spre noi şi mi l-a aşternut cu blândeţe la picioare.

Agnes era moartă, cu ochii larg căscaţi şi privirea fixă. Hainele îi erau zdrenţuite şi cel care o torturase îi lăsase urme pe sărmanul ei trup bătrân.

— Inima nu i-au luat-o, a remarcat Wynde. Aş putea s-o duc până în râpă. Asta şi-ar fi dorit?

Nu ştiam ce şi-ar fi dorit Agnes, pentru că nu vorbiserăm niciodată despre asta. Vânătoarea din Râpa Vrăjitoarelor, din punctul de vedere al unei vrăjitoare moarte, poate fi atrăgătoare pentru unele dintre ele. Altele, cum e cazul lui Thorne, consideră că e ceva dezgustător şi preferă să se ducă direct în Întuneric. Nu eram sigură, dar trebuia luată o hotărâre, aşa că am optat pentru râpă. Speram că am făcut ce trebuia.

— Da, te rog, du-i trupul acolo şi îngroapă-l aproape de mijloc. Fă o groapă mai puţin adâncă şi acoper-o cu frunze.

Din câteva bătăi puternice de aripi, Wynde a urcat deasupra turnului într-o spirală lentă, iar apoi s-a îndreptat spre nord, în direcţia Râpei Vrăjitoarelor, o pată întunecată pe cerul cenuşiu, dispărând încet, încet, în depărtare. Cam într-o oră, s-a întors şi m-a anunţat că a îngropat-o pe Agnes lângă un stejar mare, chiar în inima râpei.

I-am mulţumit, după care am coborât în tuneluri, ca să veghez în locul lui Thorne.

— Au omorât-o pe Agnes, i-am spus, cu toată blândeţea de care eram capabilă. Bine măcar că acum e la adăpost de ce i-ar putea face vrăjmaşii noştri.

Thorne n-a zis nimic. A înclinat doar capul, însă când a trecut

pe lângă mine, ca să se întoarcă în turn, am văzut că avea ochii plini de lacrimi.

Pe urmă, am petrecut o zi foarte lungă stând acolo. Timpul trecea cu mare încetineală. La un moment dat, m-am hazardat tocmai până la micul lac care fusese păzit odinioară de spectru. Nu erau semne că vrăjmaşii ar fi trecut pe acolo. Poate că-şi dăduseră seama cât de uşor ne va fi să apărăm turnul. Puteam să-i omorâm pe mulţi dintre ei într-un spaţiu închis cum era acesta. Chiar şi pentru *kretch* tunelul era mult prea strâmt ca să poată încăpea în el.

Cu toate astea, nu puteam să rămânem acolo, sub asediu, la nesfârşit. La un moment dat, tot trebuia să evadăm din închisoarea noastră şi să pornim la luptă împotriva vrăjmaşilor.

Încă o dată, întorcându-mă la temniţe, m-am oprit sub spânzurătoarea vrăjitoarelor lamia şi m-am întrebat care-i era scopul, hotărându-mă s-o întreb pe una dintre ele, când avea să se ivească momentul prielnic.

În scurt timp, Slake a coborât ca să-mi ia locul, iar eu am urcat din nou în turn. Nu aveam poftă de mâncare, dar am înfulecat câteva felii de friptură rece, ca să-mi menţin forţele, înainte de a urca iarăşi pe creneluri.

O lună în descreştere scălda luminişul cu razele ei argintii. Totul părea liniştit, dar am adulmecat încă vreo douăzeci de vrăjitoare, pândind printre copaci; îl luaseră şi pe *kretch* cu ele. Bowker, magul, era şi el acolo, şi după puţin timp a ieşit în luminiş şi şi-a ridicat privirea spre noi. Mi-am dat seama că s-a oprit la doar şase paşi de marginea pădurii. De acolo, putea să-şi redobândească repede protecţia, înainte ca Wynde să ajungă la el.

— Se spunea că ai fi vitează, Grimalkin! Se spunea că ai fi cea mai mare vrăjitoare asasină din câte au trăit vreodată! A strigat el, iar vocea lui batjocoritoare s-a răspândit cu ecouri prin tot luminişul. Dar cum ar putea să fie aşa, când tu te ascunzi, tremurând de frică, în spatele zidurilor ălora? Eşti o laşă şi nu îndrăzneşti să vii în faţa cuiva despre care ştii că e mai puternic decât tine. Priveşte! Iată moartea ta!

L-am văzut atunci pe *kretch* sărind în luminiş, ca un lup gigantic, cu fălcile larg căscate, cu blana ca o umbră întunecată pe iarba luminată de lună. Părea chiar mai mare şi

mai puternic decât ultima dată când îl înfruntasem. S-a oprit aproape de şanţul de apărare şi s-a ridicat pe puternicele lui labe din spate. Apoi, laba lui stângă s-a întins spre o punguţă de pe umăr şi a scos de-acolo un pumnal lung, cu lama subţire. Acum nu mai semăna a lup: cum stătea aşa, ridicat, cu dinţii sclipind şi cu pumnalul în mână, arăta demonic, ca o creatură de coşmar. Şi deodată, spre uimirea mea completă, a vorbit. Nu mă aşteptam ca maleficii săi creatori să-i dăruiască şi harul vorbirii.

— Vino să te întreci cu mine aici, pe iarbă, dacă îndrăzneşti, Grimalkin! A strigat fiara, cu o voce ca un mârâit gros, aproape un huruit. Hai să dansăm amândoi, lamă contra lamă. Vino să dansezi cu mine dansul morţii!

— Într-o zi, o să te omor, am strigat spre el. Dar acum nu e momentul. Am alte lucruri mai importante în vedere!

Am ridicat sacul spre ei.

— Priviţi capul stăpânului vostru! În fiecare noapte stăm de vorbă! În fiecare noapte îl învăţ ce înseamnă durerea. Şi, din cauza insolenţei voastre, chinurile lui vor spori întreit în noaptea asta!

La auzul vorbelor mele, un geamăt colectiv s-a înălţat din gâtlejurile vrăjitoarelor ascunse prin pădure.

— Dar vrăjitoarea înaripată de lângă tine? A întrebat fiara, mârâind în timp ce scotea un alt pumnal. Şi ea e laşă? A omorât pe multe dintre noi, înhăţându-le din zbor, profitând de aripile ei. Dar îndrăzneşte ea să mă înfrunte pe *mine* în luptă?

De lângă mine, Wynde a scos un mârâit furios şi şi-a fluturat aripile.

— Nu-l asculta, am sfătuit-o încet. Trebuie să ne păstrăm forțele pentru momentul potrivit.

— Cuvintele lui nu trebuie să rămână fără răspuns, a şuierat lamia.

— Asta şi sunt: doar cuvinte, am replicat, la fel de încet. Nu-l asculta. Creatura asta încearcă doar să ne provoace, să ne atragă într-un atac pripit. „Laşitate” şi „curaj” nu sunt decât etichete: cuvinte inventate de oameni nesăbuiţi ca să-şi aţâţe orgoliile şi să-şi denigreze adversarii. În bătălie, trebuie să fim reci, detaşate şi disciplinate. Aşa procedează asasinele şi aşa te sfătuiesc să faci şi tu. Când va veni momentul, îl vei ucide pe *kretch.* Îi vei bea sângele, iar eu îi voi lua oasele degetelor

mari, ca să le port la gât.

— Te rog, Grimalkin, dă-mi mie unul dintre oase! M-a implorat Thorne.

— Vom vedea, fetiţo, i-am răspuns, cu un zâmbet aspru. Vei primi ceea ce meriţi.

— Şuşotiţi între voi ca nevolnicele! A strigat furiosul *kretch,* îndreptându-şi armele spre noi. Nu sunteţi decât nişte femei plăpânde, care nu merită numele de „vrăjitoare".

— Ţi-l ucid eu pe monstrul ăsta, Grimalkin! A şuierat Wynde.

— Nu risca, am prevenit-o din nou. E foarte rapid şi puternic, iar ghearele lui conţin o otravă mortală. Mai mult de-atât, oasele îi sunt tari ca o platoşă. Capul îi e foarte bine apărat.

Dar, deodată, până să mai apuc eu să spun ceva, Wynde s-a avântat de pe creneluri şi a început să dea roată luminişului, cu bătăi puternice şi regulate de aripi. Când s-a apropiat de locul în care se oprise magul, s-a înclinat şi s-a repezit spre el, cu ghearele întinse. Am crezut că el o să-şi folosească împotriva ei misterioasa armă, dar în schimb, s-a retras la adăpostul copacilor, aşa că Wynde a făcut cale-ntoarsă, înălţându-se şi pregătindu-se să-l atace pe *kretch.* Mi-am dat seama că ea nu voise decât să-l mâne pe Bowker afară din luminiş, ca să se poată ocupa de creatură fără vreun alt amestec.

L-am văzut pe *kretch* aşteptând-o pe vrăjitoarea lamia, privind în sus spre ea, cu pumnalele pregătite. Între timp, Wynde ajunsese atât de sus, încât se vedea ca un punctuleţ. Dintr-odată, s-a prăvălit ca o piatră, drept spre vrăjmaşul ei, totul petrecându-se cu mare iuţeală: am văzut lamele fulgerând şi pe lamia lovind cu ghearele, smocuri de blană şi pene zburând peste tot.

Apoi, aripile lui Wynde s-au desfăcut şi iat-o îndepărtându-se în zbor, luând din nou înălţime.

Am zărit două zgârieturi vineţii pe fruntea bestiei, deasupra ochilor. Lamia îi crestase pielea şi-i dăduse sângele, dar eu ştiam că ţeasta de sub blană era foarte dură. Mi-am amintit cum deviase pumnalul aruncat de mine. Îl azvârlisem cu destulă precizie şi forţă ca să pătrundă într-un craniu omenesc şi să se înfigă în creier până la mâner. Însă oasele tari ale acestui *kretch* îl respinseseră la fel de uşor pe cât ar fi făcut-o un coif de curând făurit, abia luat de pe nicovala unui maestru

fierar. De asemenea, creatura avea şi puterea de a se reface foarte repede. Wynde ar fi trebuit să-l omoare, după care să-l taie în bucăţi... şi, poate, să-i mănânce imediat inima, ca să-l împiedice să se regenereze.

Mi-am ridicat privirea spre lamia care tocmai plonja din nou spre *kretch.* Îşi pierduse vreo câteva pene în acel dintâi atac, dar ştiam că partea inferioară a trupului îi era bine protejată de solzi. În bătălia din Pendle, până şi pumnalele mele se dovediseră neputincioase, cu toate că măiestria mea în făurirea armelor putea fi întrecută numai de unul dintre Vechii Zei, anume de Hefaistos. Armele deţinute de *kretch* n-ar fi putut să-i taie pântecul lui Wynde. Ar fi trebuit să caute un loc mai vulnerabil, ca, de exemplu, gâtul. Dar la o astfel de ţintă era greu de ajuns, iar creatura ar fi fost nevoită să rişte şi să se expună.

De data asta, atacul lui Wynde a fost mai lent, ea alegând să se abată spre *kretch* dintr-un unghi cu mult mai puţin abrupt; poate, undeva aproape de patruzeci şi cinci de grade. Am observat imediat că-i ţintea pântecul. Bestia şi-a dat şi ea seama şi s-a lăsat în patru labe, după care s-a răsucit într-o parte. N-a reuşi să se ferească de tot, fiindcă lamia i-a răzuit coastele cu ghearele, săpându-i cinci răni lungi, vineţii. Dar, oricum, nu erau grave, aşa că fiara era din nou pe picioare, aşteptând, cu pumnalele pregătite. Deocamdată, niciunul dintre combatanţi nu suferise vreo vătămare serioasă.

Eram foarte îngrijorată pentru Wynde. Ceea ce încerca ea era foarte riscant. Aş fi vrut să mă fi putut alătura luptei, dar mi-ar fi luat prea mult timp să cobor de pe zidurile turnului şi doar moartea mă putea aştepta acolo. Datoria mea era să ţin capul Diavolului la loc sigur, nu să mă sacrific fără rost.

Următorul atac lansat de lamia a fost aproape identic cu cel dinainte. Ceea ce a însemnat o greşeală, deoarece teribilul *kretch* era pregătit. S-a lăsat şi de data asta în patru labe, dar când Wynde a încercat să-l atace cu ghearele, el s-a ridicat şi s-a întins spre gâtul ei cu pumnalul din mâna stângă.

Wynde a dat impresia că şovăie, parcă nesigură pe ce avea de făcut. Apoi, s-a scuturat şi s-a îndepărtat din nou în zbor. Ascensiunea ei era acum cam greoaie.

— E rănită! A exclamat Thorne. E tăiată rău.

Thorne avea dreptate. Puteam să vedem sângele picurându-i

din aripi şi pătând iarba. M-am gândit că s-ar putea întoarce pe creneluri. Numai că, la fel ca şi Thorne, lui Wynde îi plăcea foarte mult să rişte, aşa că a atacat imediat încă o dată.

De data asta, a lovit ca să ucidă. În loc să acţioneze la repezeală şi apoi să se îndepărteze în zbor, spre un adăpost sigur, ea s-a ciocnit de *kretch* cu forţă şi a început să spintece şi să sfâşie cu ghearele, într-o luptă corp la corp. Prinsese creatura cu mâna dreaptă şi o ţinea aproape, lovind iar şi iar cu stânga. Dar şi creatura riposta şi-i vedeam sclipirile lamelor în lumina lunii, ambele însângerate, în timp ce i le tot înfigea vrăjitoarei lamia în trup. Pene pătate de sânge zburau peste tot în jurul lor şi m-am îngrozit, dându-mi seama că lamia suferea cumplit.

De ce nu-i dădea drumul adversarului ca să scape cât încă mai avea forţă pentru asta? Era mai bine să se retragă şi să rămână în viaţă, ca să-şi continue lupta în altă zi. Unele înfrângeri sunt doar temporare. Izbânda finală e cea care contează.

Dar deodată magul bărbos, Bowker, a ieşit dintre copaci, alergând spre combatanţi, şi când a ajuns la şase paşi de ei şi-a îndreptat arma, de forma craniului unui rozător, spre lamia. Am văzut aerul pâlpâind şi pe Wynde cutremurându-se.

Acum era prea târziu ca ea să mai zboare spre adăpost. Creatura a tras-o în jos, pe iarbă; una dintre aripi era îndoită într-un unghi nefiresc şi mi-am dat seama că acum era mai presus de puterile ei să-şi ia zborul, chiar dacă ar fi vrut acest lucru. S-a mai zbătut o vreme şi am avut senzaţia că l-a zăpăcit pe moment pe *kretch* şi că el se temea de dinţii şi de ghearele ei.

Atunci, însă, o ceată de vrăjitoare s-a repezit din pădure spre locul încăierării, cu ţipete de încântare şi cuţitele pregătite să lovească. Aveau cu ele prăjini lungi, de care-şi legaseră lamele cu frânghii, şi s-au folosit de ele mai întâi, împungând o dată, şi încă o dată, în locurile vulnerabile ale bietei lamia, în timp ce ea se zbătea în ghearele fiorosului *kretch.*

Erau vrăjitoare din clanul Deane. Le-am adulmecat repede numele: Lisa Dugdale, Jenny Croston şi Maggie Lunt. N-aveam să le uit niciodată. Cât de curând, aveam să le fac să-şi plătească faptele cu propriile vieţi.

Wynde s-a cutremurat iar şi iar, însă, vitează cum era, n-a

scos nici măcar un sunet, cu toate suferinţele prin care trecea. Eu şi Thorne urmăream în tăcere scena, de pe creneluri. Gândul mi-a zburat la Slake, care păzea tunelurile, fără să ştie ce păţea Wynde. Mare noroc că nu era martoră la asta: sigur s-ar fi repezit în ajutorul surorii ei, pierzându-şi şi ea viaţa.

Vrăjitoarele ajunseseră acum aproape, iar prăjinile cu lame în vârf nu mai erau necesare, fiindcă lamia nu mai mişca; era deja moartă. Numai că ele n-au vrut să rişte şi au continuat să-i spintece trupul. După câteva clipe, mi-am dat seama şi de ce.

L-am văzut pe *kretch* ridicându-se. Labele lui din faţă nu mai mânuiau acum pumnale, ci erau roşii de sânge. În cea stângă, ţinea inima încă pulsând a lui Wynde. Sub ochii mei, a rupt-o în două şi a început s-o mănânce, în timp ce sângele îi mânjea dinţii şi i se scurgea printre fălcile căscate.

CAPITOLUL 10

SPIRITUL EI TRĂIEȘTE

Unele îi venerează pe zeii Întunericului;
Altele slujesc Lumina;
Eu, însă, sunt pe cont propriu.
Eu sunt Grimalkin.

Am urmărit totul în tăcere, neputincioasă, chiar dacă furia începea să se acumuleze în mine. Bestia se asigurase că lamia nu se mai putea întoarce. Pentru Wynde, nu mai exista viaţă de apoi, ca vrăjitoare moartă. Fusese trimisă direct pe Tărâmul Întunericului.

După ce a devorat inima vrăjitoarei lamia, sinistrul *kretch* şi-a ridicat privirea spre noi şi a strigat:

— Curând, asta o să-ţi fac şi ţie! Zilele îţi sunt numărate. Inima ta îmi va aparţine, Grimalkin. Iată soarta care-i aşteaptă pe duşmanii stăpânului meu!

— Pentru ce-aţi făcut, o să vă ucid pe toţi! Am urlat. Absolut toţi veţi muri de mâinile mele. Puteţi să vă împrăştiaţi şi să fugiţi… dar eu vă voi hăitui până la capătul lumii! O jur!

Creatura şi magul au început pur şi simplu să râdă de spusele mele şi imediaţii s-au alăturat şi vrăjitoarele, vacarmul de râsete gâlgâite şi chiuituri amuzate răsunând prin tot

luminişul.

Era timpul să le dau un răspuns pe care să-l înţeleagă, aşa că m-am aplecat, am dezlegat sacul şi am scos din el capul Diavolului. L-am ridicat de coame, cu faţa spre ei, pe deasupra crenelurilor.

— Acum, îl voi lovi pe cel pe care-l iubiţi mai mult şi mai mult: pe cel pe care-l slujiţi cu toţii! Iată ce preţ va plăti stăpânul vostru, pentru faptele săvârşite de voi! Şi vă va socoti răspunzători!

Am scos un pumnal şi l-am împlântat în ochiul drept al Diavolului, răsucind lama cu sălbăticie.

Capul nu avea cum să ţipe, pentru că avea în gură mărul verde şi ţepii de trandafir. Dar, chiar şi-aşa, s-a auzit un zbieret cumplit. Părea să se fi înălţat de undeva de sub tălpile noastre. Apoi, o voce bubuitoare s-a auzit din măruntaiele pământului:

Mi-aţi înşelat aşteptările! Vai de voi toţi! O veşnicie de chinuri îi aşteaptă pe cei care-mi înşală aşteptările şi a doua oară! Ceea ce îndur eu, fiecare dintre voi va îndura înmiit!

Pământul s-a cutremurat, turnul s-a zguduit şi un fulger a spintecat cerul de la nord la sud, bubuitul tunetului care s-a auzit apoi fiind atât de puternic, încât a acoperit cu totul ţipetele de oroare ale vrăjitoarelor de jos. Le vedeam gurile căscate, ochii plini de groaza provocată de ceea ce făcusem eu şi de ce spusese Diavolul. Alergau în cerc, ca nişte găini fără cap, în timp ce un vânt grozav izbea copacii, îndoindu-le şi cutremurându-le crengile.

În cele din urmă, s-a aşternut liniştea, iar eu le-am privit pe rând pe vrăjitoare, astfel încât fiecare să-şi poată vedea în ochii mei moartea care o aştepta.

— Plecaţi din locul ăsta! Cât mai departe! Am urlat. Mâine-noapte, la ora asta, o să mă întorc pe creneluri. Dacă vă văd sau doar vă adulmec prezenţa prin pădurile dimprejur, îi scot stăpânului vostru şi celălalt ochi! Am vorbit cât se poate de clar?

De jos nu mi-a răspuns nimeni. Toţi tăceau: până şi bărbosul mag şi fiorosul *kretch.* Cu capetele plecate, mi-au întors spatele şi s-au îndreptat, încet, spre adăpostul copacilor.

Thorne mă privea cu ochi strălucitori.

— Le-ai învăţat minte! Asta le-a închis gurile! A exclamat ea.

Am încuviinţat, mohorâtă.

— Da, dar pentru cât timp? Am întrebat.

Picături de sânge negru se prelingeau din orbita mutilată. Am scuipat pe fruntea Diavolului, după care am vârât din nou în sac oribilul cap.

— Dacă stau la distanţă mâine-noapte, plecăm de-aici, am zis.

— Nu suntem mai la adăpost aici, decât oriunde altundeva? S-a mirat Thorne.

— Nu asta e problema, fetiţo. Fără lamia înaripată, care să vâneze pentru noi, în cele din urmă am muri de foame. Şi nu numai atât: vrăjmaşii noştri se vor aduna în număr din ce în ce mai mare. Niciun asediu nu poate să dureze la nesfârşit.

— Şi unde-o să mergem? S-a interesat ea, strâmbându-se.

— Sunt mai multe posibilităţi, dar niciuna nu ne oferă o poziţie la fel de bine apărată ca aici. Lasă-mă să mă gândesc. Între timp, ar trebui să coborâm şi să-i spunem lui Slake ce s-a ales de sora ei.

Am intrat în cămară şi am coborât pe scara în spirală până în frigul şi umezeala de sub turn. Când am ajuns la temniţe, am simţit-o pe lamia. Părăsise deja tunelurile.

Am găsit-o îngenuncheată la picioarele spânzurătorii lamia. Animalele moarte atârnau încă în lanţuri, dar sângele nu mai picura în hârdăul acum plin până la buză. O singură torţă pâlpâia pe peretele din apropiere. N-am simţit vreo primejdie iminentă. Doar câţiva şobolani mişunau prin întuneric.

Slake murmura ceva înţeles numai de ea şi se legăna ritmic dintr-o parte în altă. La început, am crezut că rosteşte un descântec sau că intonează cine ştie ce incantaţie, însă dintr-odată a părut să se înflăcăreze, ca şi cum voia cu disperare să se facă auzită. Şi-a ridicat braţele spre spânzurătoare şi s-a aplecat de trei ori. Să fi fost vreo formă de adorare religioasă? Să se fi rugat la zeul ei? Şi, dacă da, cine putea fi acela?

I-am făcut un semn lui Thorne şi ne-am retras amândouă în penumbra de dincolo de stâlpi.

— Las-o să facă tot ce trebuie. O să vorbim cu ea când o să fie gata, i-am zis în şoaptă.

Peste câteva minute, Slake s-a aplecat adânc, apoi s-a ridicat în picioare. Pe urmă, s-a întors spre hârdăul cu sângele animalelor şi, scoţând un ţipăt gutural, l-a ridicat până la buze

şi a băut din el. De trei ori a ţipat, după care, imediat, a băut. La al treilea ţipăt, mi-am dat seama că striga ceva… numele cuiva, poate.

După ce a golit hârdăul, l-a pus la loc la picioarele spânzurătorii, s-a întors şi a venit spre noi. Mi-am dat seama că, oricât de absorbită ar fi fost de ritualul ei, ştiuse tot timpul că noi eram acolo.

Slake s-a aplecat în faţa noastră, chiar dacă nu la fel de adânc ca în faţa spânzurătorii. Partea din faţă a rochiei îi era pătată de sângele scurs din hârdău. Ciudat lucru, faţa îi era mai puţin omenească decât ultima oară când o văzusem, sus, pe creneluri. Ochii îi erau sălbatici, iar gura ca o rană roşie, de parcă dinţii ei ascuţiţi ar fi devorat-o pe dinăuntru.

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi aduc veşti proaste, i-am zis, cu toată delicateţea, dar sora ta a murit vitejeşte, luptându-se cu acel *kretch.* Nemiloasa creatură i-a mâncat inima.

Nici măcar o umbră de emoţie n-a trecut pe faţa ei.

— Ştiu, a răspuns. Am simţit când a murit. De-asta mă rugam.

— Cui te rugai? Am întrebat-o. Cărui zeu?

— Zeităţii tuturor vrăjitoarelor lamia, fireşte.

— Eu n-am auzit de o astfel de zeitate, am zis, încruntându-mă.

— O numim Zenobia. Ea a fost cea dintâi: străbuna noastră, a tuturor. Ai fost împreună cu ea în Grecia. E mama lui Thomas Ward, ucenicul Vraciului.

— Dar ea a fost nimicită în lupta cu Ordeen! Am zis.

Cu toate că n-am fost de faţă la întâmplare, Tom Ward îmi povestise cum mama lui, în forma ei înaripată, o prinsese pe Ordeen într-o încleştare de moarte. Numai că, în timp ce se luptau, adăpostul ei fusese mistuit de o coloană de flăcări, iar ea fusese trimisă înapoi în Întuneric.

— Nu nimicită: spiritul ei trăieşte în continuare. A vorbit cu noi. Mi-a dat indicaţii în timp ce mă rugam.

Mi-am amintit atunci cât de apropiat fusese Tom Ward de mama lui. Dacă ea vorbise cu această lamia, atunci nu cumva luase legătura şi cu el?

— Indicaţii… cu privire la ce? M-am interesat.

— Mi-a poruncit să rămân aici, chiar dacă sora mea a murit, şi să apăr turnul împotriva vrăjmaşilor noştri. Mai presus de

orice, trebuie să apăr cufărul, fiindcă el conţine informaţii care l-ar putea ajuta pe fiul ei în încercarea sa de a-l nimici pe Diavol.

— Dar ai cercetat deja cufărul şi ai citit cărţile. Ce-ai aflat? Spune-mi şi eu o să transmit mai departe.

— Nu e o cale dreaptă… departe de asta. Acum multă vreme, Zenobia era în conflict cu Diavolul. A încercat zadarnic să-l nimicească… dar cu toate astea a izbutit să-l „priponească” prin mijloacele magiei negre, limitându-i astfel puterea. Iată care sunt condiţiile acestei priponiri: dacă el îl va omorî personal pe Thomas Ward, atunci va domni timp de o sută de ani peste lumea noastră, după care va fi silit să se retragă din nou în Întunericul din care a venit. Dar dacă Diavolul îşi atrage serviciile unuia dintre copiii lui pentru săvârşirea faptei – fiul sau fiica unei vrăjitoare – atunci va putea domni peste lumea noastră la nesfârşit. Şi mai există şi un a treilea drum posibil: dacă reuşeşte să-l convingă pe băiat să slujească Întunericului, în acest caz, de asemenea, stăpânirea lui va dăinui până la sfârşitul lumii.

Slake s-a oprit puţin, apoi a continuat.

— Dacă studiem modul în care i-a fost impusă priponirea, e posibil să ne facem o idee despre cum am putea să mergem mai departe: despre cum ar putea fi nimicit, până la urmă, Diavolul. Zenobia crede că fiul ei ar putea descoperi ceva ce ei i-a scăpat. Ar putea să existe o portiţă pe undeva, o fisură prin care se poate strecura ceva nou şi foarte eficace.

Mai auzisem şi înainte despre priponiri, de la Alice Deane. Slake îmi oferea confirmarea faptului că mama lui Tom fusese răspunzătoare pentru asta. Această limitare a puterilor Diavolului era de o importanţă vitală: altfel, el l-ar fi ucis pe Tom Ward în urmă cu mulţi ani. Bănuiam că Diavolul încă spera să-l poată converti pe băiat de partea Întunericului. Era clar că ucenicul se îndrepta încetul cu încetul în acea direcţie, fiind silit să-şi compromită crezurile prin întrebuinţarea unui urcior cu sânge şi alianţe cu vrăjitoarele. Dar mai bănuiam şi că ura pe care o nutrea Diavolul pentru Tom şi nevoia lui de răzbunare aveau să-l împingă să-l ucidă pe băiat, de îndată ce ar fi fost eliberat.

— Dacă rămâi aici, în turn, cum o să supravieţuieşti fără mâncare?

— Mă duc să vânez, a răspuns lamia. Eu şi sora mea speram să învăţăm ce trebuie, apoi să plecăm din acest refugiu sub înfăţişare omenească şi să-i ducem ucenicului informaţiile. Acum, totul s-a schimbat. Ceea ce căutăm e mai presus de puterea noastră de înţelegere. Cât de curând, băiatul va trebui să se întoarcă aici şi să studieze el însuşi cărţile. În ceea ce mă priveşte, a început deja procesul care mă va readuce la starea sălbatică. Timp de câteva săptămâni, voi fi nevoită să supravieţuiesc bând sângele şi mâncând carnea şobolanilor, dar de îndată ce-mi vor creşte din nou aripi, voi lua cerul cu asalt şi voi vâna prăzi mai mari: la început, animale, dar până la urmă şi pe cei care mi-au ucis sora.

Am clătinat din cap a încuviinţare.

— Dar poţi să aperi turnul de una singură?

— Va fi greu la început, dar o să reuşesc. Mai târziu, imediat după ce-o să fiu pe deplin transformată, nu vor mai îndrăzni să atace. Cât despre *kretch,* el e prea mare ca să încapă în tuneluri.

— Atunci, cred că e mai bine ca eu şi Thorne să plecăm, cât mai putem. În plus, am adăugat, cu un zâmbet aspru, eu nu-ţi împărtăşesc gustul pentru şobolani.

Slake a încuviinţat, la rândul ei.

— Plecaţi imediat?

— Nu acum, ci mâine-noapte, pe vremea asta. Mai întâi, o să mă duc pe creneluri, cu capul Diavolului. Imediat după moartea surorii tale, ca răzbunare, i-am scos un ochi cu pumnalul. Dacă vrăjmaşii noştri sunt prin apropiere, atunci o să i-l scot şi pe celălalt, exact cum le-am promis. Dar ei ştiu că stăpânul lor le va cere socoteală pentru tot ce suferă. Mă aştept ca pădurea să fie eliberată de vrăjitoare ca să putem parcurge o bucată de drum înainte să fim urmărite din nou.

— Unde-o să mergem? A vrut să ştie Thorne.

— Varianta cea mai bună e, probabil, Clitheroe, i-am zis eu.

— Se spune că acum e distrus, plin de bandiţi şi de asasini, a remarcat Thorne.

— Şi-atunci, unde-ai putea găsi un loc mai potrivit? Am replicat, cu un zâmbet subţire.

Mult timp, castelul Clitheroe rezistase împotriva oştilor ocupante. Când, în cele din urmă, căzuse pentru că apărătorii fuseseră înfometaţi de asediatori, ca răzbunare, aceştia din

urmă îi trecuseră pe toţi prin tăişul sabiei şi arseseră oraşul. Acum, era o ruină, dar fortificaţiile rămăseseră în picioare.
Între timp, vrăjmaşul fusese înfrânt şi împins către sud, dar foarte puţini dintre locuitorii săi se mai întorseseră în Clitheroe ca să-şi clădească din nou cămine. În schimb, devenise o ascunzătoare pentru tâlharii asasini care jefuiau satele de la vest de Pendle. Fără îndoială, cu timpul, aveau să fie trimise trupe armate ca să pună capăt tuturor acestor fărădelegi, însă în starea actuală, era exact ce ne trebuia. Poate reuşeam să ajungem în castel, să-l preluăm de la actualii ocupanţi şi să ne refugiem acolo.
Dar mai întâi de toate, trebuia să părăsim neobservate Turnul Malkin şi să ne găsim scăparea, spre nord, prin păduri.

CAPITOLUL 11

UN DAR DIN IAD!

Un adevărat cavaler are un cod strict de reguli după care îşi conduce întreaga viaţă:
Nu poate să refuze o provocare şi întotdeauna îşi ţine cuvântul.
Şi eu am un cod al onoarei, dar e mai flexibil.

Ne-am petrecut timpul rămas până la plecare odihnindu-ne, ca să ne recăpătăm puterile pentru încercarea care ne aştepta, mâncând porţii foarte mici din oaia adusă de Wynde. Slake avea mai multă nevoie decât noi de această mâncare; mult timp după plecarea noastră trebuia să supravieţuiască mâncând doar şobolani.
În timp ce Thorne păzea tunelurile, iar Slake stătea de veghe sus, pe creneluri, eu m-am hotărât să mai vorbesc o dată cu Diavolul. Intenţia mea era să fac ceva presiuni asupra lui, ca să mă asigur că evadarea noastră din turn avea să se petreacă în siguranţă, aşa că am scos capul din sac şi l-am aşezat pe o măsuţă scundă. Apoi, după ce am scos mărul şi ţepii, m-am aşezat turceşte înaintea lui, astfel încât să fim cu ochii cam la acelaşi nivel.
— Dacă poţi, vorbeşte acum cu slujitorii tăi. Spune-le să plece. Dacă nu o să părăsească pădurea, o să-ţi scot şi celălalt ochi.

— Ce înseamnă răul? A întrebat Diavolul, ignorând cu desăvârşire ce-i cerusem.

— Tu să-mi spui! I-am întors-o. Tu eşti cel care-ar trebui să ştie.

Gura i s-a strâmbat într-un rânjet de superioritate, dezvelind cioturile dinţilor sparţi.

— Singurul rău e să-ţi refuzi ceea ce-ţi doreşti cu adevărat, a răspuns el. Aşa că eu nu fac niciun rău, fiindcă întotdeauna îmi impun voinţa asupra celorlalţi. Eu obţin mereu ce-mi doresc!

— Tu deformezi totul, am rostit, pe un ton acuzator. Nu mă mir că ţi se spune Părintele Minciunilor.

— Şi cum e mai bine: să-ţi foloseşti puterile până la ultima şi să ţi le pui la încercare sau să-ţi înfrânezi nevoile fireşti? A întrebat el. Mai bine e să alegi prima variantă, să te dezvolţi şi să creşti aşa. Dar tu, Grimalkin? Care e diferenţa dintre noi doi? Tu faci acelaşi lucru!

Am scuturat din cap.

— Mie îmi place să-mi încerc puterile şi să-mi dezvolt forţa şi priceperea, dar nu pe seama celor slabi. Tu mereu le-ai făcut rău altora, numai pentru plăcerea ta. Dar ce plăcere găseşti în a-i răni pe cei care nu se pot apăra singuri?

— E cea mai mare plăcere dintre toate! A răcnit Diavolul.

Mai aveam o întrebare, pe care n-o rostisem încă, deoarece îmi venea foarte greu s-o exprim în cuvinte. Dar l-am întrebat acum, cu gâtul strâns de emoţie în asemenea măsură, încât abia se putea înţelege ce spuneam.

— De ce mi-ai omorât copilul? Copilul meu? L-am întrebat, simţind că durerea ameninţă să mă copleşească de tot.

— Copilul nostru, Grimalkin! Copilul *nostru*! Am făcut-o pentru că mi-a stat în putere. Şi ca să te rănesc!

Am făcut-o pentru că nu suportam ca el să trăiască! Dac-ar fi ajuns bărbat, copilul ăla mi-ar fi devenit duşman de moarte, şi încă unul foarte primejdios. Dar acum un altul i-a luat locul: băiatul pe nume Thomas Ward. Îl voi nimici şi pe el. Nu-i pot permite să ajungă bărbat. Trebuie să moară şi el, exact la fel ca fiul tău. În primul rând, o s-o fac pentru că pot! Iar în al doilea, ca să-l împiedic să mă nimicească. Şi în al treilea rând, ca să-ţi fac rău, Grimalkin. Pentru că, fără el, ultima ta speranţă de răzbunare se va risipi!

Fără să mai scot o vorbă, am îndesat mărul şi ţepii în gura lui

pocită şi l-am împins la loc în sac. Tremuram de furie.

Mai târziu, împreună cu Thorne, am frunzărit cărţile din cufărul acela mare, dar n-am descoperit nimic de folosinţă imediată. Am citit, totuşi, ceva interesant scris pe o singură coală de hârtie: povestirea mamei lui Tom, despre cum îl priponise pe Diavol. Numai că, spre deosebire de paginile acoperite cu cerneală decolorată din alte caiete, aceste rânduri dădeau impresia că fuseseră scrise foarte recent… era posibil oare să fi ieşit de sub mâna ei?

Suveranul Întunericului dorea ca eu să mă întorc în turma lui şi să-i fiu din nou supusă. Multă vreme m-am împotrivit, primind regulat sfaturi din partea prietenilor şi sprijinitorilor mei. Unii m-au sfătuit să-i port copilul în pântec, aşa cum procedează vrăjitoarele ca să se descotorosească de el pentru totdeauna. Dar până şi simplul gând îmi repugna.

Într-o vreme, am fost chinuită de o hotărâre pe care trebuia s-o iau cât de curând. Vrăjmaşii m-au capturat, luându-mă prin surprindere. Am fost legată cu un lanţ de argint şi bătută în piroane de o stâncă, astfel încât, la răsăritul soarelui, razele lui aprige să mă distrugă. M-a salvat un marinar, John Ward, care m-a apărat de soare şi m-a eliberat din lanţul de argint.

Pe urmă, ne-am refugiat în casa mea şi curând a devenit limpede faptul că salvatorul meu avea anumite sentimente pentru mine. Îi eram recunoscătoare pentru ce făcuse, dar era doar un om ca toţi oamenii şi nu simţeam cine ştie ce atracţie fizică faţă de el. Totuşi, când am aflat că e al şaptelea fiu al tatălui său, un plan a început să mi se contureze în minte. Dac-ar fi fost să-i port copiii în pântec, al şaptelea lui fiu ar fi avut puteri speciale când ar fi înfruntat Întunericul. Şi nu numai atât: copilul ar fi moştenit şi unele dintre calităţile mele, daruri care i-ar fi sporit celelalte puteri. Astfel, copilul acesta ar fi putut avea, într-o zi, puterea de a-l nimici pe Diavol. Nu mi-a fost uşor să mă hotărăsc ce să fac. Dacă-l năşteam pe al şaptelea fiu, puteam să capăt mijloacele de a-mi distruge, în sfârşit, duşmanul. Cu toate acestea, John Ward nu era decât un marinar sărman. Provenea din ţărani. Chiar dacă i-aş fi cumpărat o fermă, tot aş fi fost nevoită să-mi duc viaţă alături de el, cu acea duhoare în nări.

Sfatul surorilor mele a fost, fie să-l omor, fie să-l dau pe mâinile lor. Am refuzat, fiindcă-i datoram viaţa. Alegerea era între a-l da afară din casa mea, obligându-i să-şi caute o corabie care să-l ducă la el acasă, şi a pleca împreună cu el.

Dar, pentru ca a doua variantă să devină posibilă, mai întâi trebuia să-l priponesc pe duşmanul meu, pe Diavol. Ceea ce am şi făcut, printr-un vicleşug. Am aranjat o întâlnire la Ospăţul Vrăjitoarelor Lamia: doar eu şi Diavolul. După ce mi-am ales locul cu mare grijă, am aprins un rug mare şi la miezul nopţii am rostit invocaţia de care aveam trebuinţă ca să-l aduc, temporar, în lumea noastră.

Şi-a făcut apariţia drept în mijlocul flăcărilor, iar eu m-am aplecat în faţa lui, lăsându-i impresia că-i arăt supunere; însă deja murmuram cuvintele unui descântec puternic şi aveam în mână două obiecte sacre.

În timp ce citeam, aveam senzaţia că Zenobia îl urâse pe Diavol la fel ca mine, şi riscase tot atât, când îl invocase. Mă simţisem bine când luptasem alături de ea, în Grecia. Iar acum, chiar dacă nu mai era în carne şi oase, rămânea o entitate cu care nu puteai să te joci. Era plăcut să ştiu că e de partea mea.

Am continuat să citesc.

În pofida tuturor încercărilor lui de împotrivire, am reuşit să-l priponesc, deschizând drumul spre următoarea etapă a planului meu, care începea cu o vizită în Comitat şi cumpărarea unei ferme.

Şi aşa am devenit soţie de fermier şi am născut şase fii, iar apoi, în sfârşit, pe al şaptelea, pe care l-am botezat Thomas Jason Ward; cel dintâi prenume a fost ales de tatăl lui, iar cel de-ai doilea, de mine, după un erou din ţara mea natală, la care am ţinut odinioară.

Noi, vrăjitoarele lamia, suntem obişnuite să ne schimbăm înfăţişarea, însă modificările aduse de timp asupra noastră nu pot fi prezise niciodată. Pe măsură ce-au trecut anii, am ajuns să-mi accept soarta şi să-mi iubesc soţul. Treptat, m-am apropiat tot mai mult de Lumină, şi până la urmă am devenit tămăduitoare şi moaşă, ajutându-mi vecinii ori de câte ori am putut. Aşa s-a făcut ca un om, John Ward, bărbatul care m-a

salvat, să mă împingă pe o cale neprevăzută de mine.

Nu puteam să-mi dau seama cum l-ar fi putut ajuta aceste informaţii pe Thomas Ward în nimicirea Diavolului, dar adăugându-le altor frânturi de scrieri găsite în cufăr, era posibil să ne spună ceva. Era de o importanţă vitală ca ucenicul Vraciului să vină şi să-şi întreprindă propriile cercetări amănunţite prin cufăr. M-am hotărât s-o caut din nou pe Alice, cu prima ocazie, şi să-i spun că trebuie să-l aducă din nou într-o vizită la turn.

— Cine-a scris asta? Am întrebat-o pe Slake.

— E scrisă de mâna mea, mi-a răspuns lamia. Iniţial, a fost scrisă de Zenobia, codificat, fiind ascuns prin toate caietele ei. Ea ni s-a arătat, ca o vedenie, şi mi-a încredinţat cheia pentru descifrarea povestirii pe care ai citit-o.

— Care erau obiectele sacre pomenite de ea?

— Unul dintre ele se găseşte în cufăr, mi-a răspuns. Celălalt e altundeva.

— Unde, adică?

— Nu ştiu.

— Dar cel din cufăr? Arată-mi-l! I-am cerut.

Slake a scuturat din cap şi m-a privit pieziş.

— N-am voie să ţi-l arăt. Zenobia mi-a atras atenţia că numai Thomas Ward îl poate vedea.

Am clătinat aprobator din cap.

— Atunci, păzeşte-l bine, până când se va putea întoarce. Ai zis că trebuie să vină curând. Cât de urgent este?

— Trebuie să vină cu mult înainte de Halloween. Altfel, ar putea să fie prea târziu.

— Într-adevăr, trebuie să-l nimici pe Diavol cât mai repede, am răspuns. Dar de ce *acum,* de Halloween? Care să fie semnificaţia?

— Există un ciclu al sărbătorilor de acest fel. Cel mai prielnic apare o dată la fiecare şaptesprezece ani. În octombrie, vor fi treizeci şi patru de ani – de două ori câte şaptesprezece – de când l-a priponit Zenobia pe Diavol.

— Prin urmare, avem răgaz până atunci…

Slake a făcut un semn de încuviinţare.

— Doar atât timp ne-a mai rămas.

Dacă n-ar fi fost acel *kretch* şi vrăjmaşii care ne urmăreau, m-aş fi dus direct la Chipenden şi l-aş fi adus pe Tom Ward în turn, ca să-şi înceapă căutările prin cufere. Dar cum aş fi putut să-i cer să vină până aici, ştiind că-l pun în primejdie?

Mai întâi, trebuia să-mi nimicesc vrăjmaşii. Şi timpul rămas era foarte scurt. Ne aflam deja pe la sfârşitul lunii aprilie.

În sfârşit, a venit vremea să ne căutăm scăparea spre nord, aşa că m-am urcat pe creneluri, cărând sacul după mine, încadrată de Thorne şi de Slake. Am privit în jos, dincolo de luminiş, spre linia întunecată a copacilor din margine. Deasupra noastră erau nori grei şi bătea o briză dinspre apus. Lumina slabă ne putea ajuta să evadăm nevăzute. Am adulmecat repede de trei ori.

N-am simţit miros de *kretch,* nici de mag, însă o vrăjitoare tot rămăsese: probabil, ca iscoadă. Aşa că aveam să-i dau ceva de povestit!

Am dezlegat sacul, am scos din el capul retezat al Diavolului şi l-am ridicat la vedere, ţinându-i cu faţa spre locul în care ştiam că se ascunde vrăjitoarea.

— Simt miros de vrăjitoare! Am strigat. N-ai luat seama la avertismentul meu de ieri? Atunci, ocara pentru ce-am să fac o să cadă asupra ta, şi *numai asupra ta.* Închipuieşte-ti ce chinuri va născoci Diavolul ca să te răsplătească pentru asta!

Şi, după asta, am scos un pumnal şi m-am pregătit să-l împlânt în ochiul Diavolului. S-a auzit un strigăt de deznădejde dinspre pădure, urmat de zgomotul unor paşi care se îndepărtau.

Am zâmbit şi l-am scuipat din nou pe Diavol în frunte.

— Poţi să-ţi păstrezi al doilea ochi pentru ceva vreme, i-am zis, înainte de a-l pune la loc în sac.

Treaba fiind terminată, eu şi Thorne i-am mulţumit lui Slake şi ne-am luat rămas-bun, simţindu-i tristeţea din suflet.

Am pornit prin tuneluri. Nu ne aşteptau vrăjmaşii la intrarea în ele, aşa că ne-am îndreptat spre nord, pe lângă dealul Pendle, trecând pe la vest de Râpa Vrăjitoarelor. O vrăjitoare moartă nu redevine conştientă decât atunci când lumina primei luni pline cade peste mormântul ei acoperit cu frunze. Până atunci mai erau câteva zile; altfel, aş fi pătruns în râpă şi

i-aş fi prezentat omagiile mele lui Agnes Sowerbutts.
Imediat la sud de satul Downham, am cotit spre apus şi am coborât la vale către Clitheroe. Nu se vedeau lumini dinspre oraş, însă un foc ardea pe crenelurile castelului, confirmând faptul că era ocupat.
Deodată, am văzut fulgere; numai că ele erau în capul meu, licărind în semn de avertisment pe la colţurile ochilor.
De data asta, au trecut cam cinci minute până la apariţia celorlalte simptome.
Pierzându-mi echilibrul, m-am împiedicat şi am căzut în genunchi. Am simţit o durere ascuţită în piept şi m-am chinuit să respir.
Thorne a încercat să mă ajute să mă ridic, dar am împins-o deoparte.
— Nu, fetiţo, lasă-mă… o să treacă în câteva clipe.
Dar am aşteptat timp de o oră interminabilă până ca lumea înconjurătoare să se oprească din învârtit, iar îngrijorata Thorne să mă poată pune din nou pe picioare. Ar fi fost mai bine dacă m-aş mai fi odihnit, înainte de a ne strecura printre ruinele oraşului, dar nu ne puteam permite să mai zăbovim. Nu peste mult timp vrăjmaşii mei aveau să adulmece direcţia în care o apucaserăm; curând, acel *kretch* avea să fie din nou pe urmele noastre.
Răsuflând greu, am condus-o pe Thorne până la marginea oraşului. Clădirile care înconjurau castelul erau încă în întuneric, însă era posibil ca pe-acolo să pândească tâlhari. M-am oprit şi am îngenuncheat în iarbă, făcându-l semn lui Thorne să se ghemuiască lângă mine.
— Am auzit zvonuri că oraşul Clitheroe ar fi ocupat de mai multe grupuri, i-am zis. Cea mai puternică adunătură de ticăloşi a pus probabil stăpânire chiar pe castel, iar celelalte şi-or fi ales ce adăpost au mai găsit, printre ruinele oraşului.
— Nu mă îndoiesc că şi-au scos ochii şi s-au încăierat între ei, a remarcat Thorne.
— Da… şi asta e, în mare măsură, în avantajul nostru, fiindcă asta înseamnă că nu-şi pot mobiliza întreaga forţă.
Am adulmecat după primejdii zonele de la marginea oraşului şi n-am găsit decât oameni adormiţi. Am înaintat prudente pe lângă casele de la periferie, pe străzile înguste, presărate cu moloz. Majoritatea clădirilor nu mai aveau acoperişuri şi peste

tot duhnea a murdărie şi putreziciune. Am început să urcăm dealul pe care se înălţa castelul, urmându-ne drumul pe străzi fără să fim deranjate, ajungând în cele din urmă la înaltul zid al fortificaţiilor. Nu exista un şanţ de apărare, iar poarta rămăsese larg deschisă. Chiar în faţa ei, un bărbat stătea pe o bancă, având lângă el un cazan în care ardea molcom un foc din mangal. S-a ridicat, bălăbănindu-se şi privindu-mă uluit. Apoi, o siluetă mătăhăloasă a ieşit la lumină din spatele lui.

— Ia priviţi, flăcăi! Femei! A strigat matahala. Ce dar din Rai!

Am deschis gura şi i-am zâmbit larg, arătându-i dinţii ascuţiţi. I-a căzut faţa.

— E o veche zicătoare: calul de dar nu se caută la dinţi. Dar e mai bine să ştii adevărul, a bombănit el, clătinând din cap dezamăgit.

— Da, i-am răspuns încetişor. Suntem un dar din Iad.

Thorne s-a apropiat mai mult de mine şi a scos la iveală două pumnale.

— Nu sunteţi decât nişte bieţi bărbaţi! I-am batjocorit eu, scoţând şi eu pumnalele şi sperând c-o să-i provoc pe cei doi bandiţi la un atac imprudent. Simţisem că prin apropiere se ascundeau şi alţii.

Bărbatul şi-a ridicat suliţa grea şi a îndreptat-o spre noi, în timp ce alţii au dat năvală din întuneric, ca să-i vină în ajutor, adunându-se în spatele lui cu diverse arme în mâini. Unii arătau de parcă ar fi fost soldaţi; cel mai probabil, dezertori, fiindcă războiul continua încă în sudul Comitatului. Unul dintre ei purta chiar o uniformă zdrenţuită, cu un trandafir roşu[1] pe epoleţi. Erau nouă cu toţii, matahala cu suliţa fiind, fără îndoială, conducătorul lor.

— Stai aproape de mine, fetiţo, şi păzeşte-mi spatele, i-am şoptit la ureche lui Thorne. O să-l omor mai întâi pe ăla cu suliţa.

Am alergat ţintă spre el. Era mare şi puternic, dar neîndemânatic, şi i-am parat cu uşurinţă lovitura de suliţă. Când pumnalul meu i-a găsit inima, el a făcut ochii mari, având o expresie de uimire îndurerată, şi s-a prăbuşit la picioarele mele. Thorne i-a doborât pe alţi doi în spatele meu, în timp ce eu încercam să rănesc pe cât mai mulţi cu putinţă.

---

[1] Emblema comitatului Lancashire (numit în povestire Comitatul), trandafirul roşu de Lancaster (n. tr.).

Le omorâsem conducătorul şi era suficient. Nu voiam decât să-i gonesc din castel. După câteva clipe, au şi fugit, majoritatea sângerând.

— Şi acum, pe creneluri, am zis.

Am intrat în castel şi am urcat cu prudenţă îngusta scară spiralată, cu simţurile treze. Crenelurile păreau să fie pustii, deşi focul ardea în continuare acolo, Am reuşit să adulmec prezenţa cuiva: o singură persoană, tânără, de sex masculin.

Voia să ne atace prin surprindere? Când ne-am apropiat de el, mi-am dat seama că n-ar fi fost capabil de aşa ceva. Zăcea întins lângă perete, legat fedeleş şi cu un căluş în gură: un băiat, nu mai mare de cincisprezece ani. M-am apropiat şi am îngenuncheat, iar el a tresărit de durere când i-am tăiat legăturile, privindu-mă cu ochi mari, îngroziţi.

Mi-am vârât pumnalul în teacă, după care l-am ridicat în şezut şi i-am scos căluşul din gură. Era murdar pe faţă, plin de vânătăi şi avea ochiul stâng umflat. Dar, în pofida acestor dovezi de maltratare, arăta bine, cu ochii lui albaştri şi părul bălai.

— Cum îţi zice, băiete? L-am întrebat.

A tresărit încă o dată când m-a auzit vorbind. Stătea cu ochii pe gura mea, probabil îngrozit de vederea dinţilor.

Nu-i voiam răul, dar tot am simţit o satisfacţie zărind frica din ochii lui. Era o confirmare a faptului că eram cine eram. Îmi plăcea să insuflu groază şi respect.

— W-Will, mi-a răspuns, cu o uşoară bâlbâială.

— Ia spune, Will, ce-ai făcut, ca să meriţi să fii tratat aşa?

— Tata e cavaler. Bandiţii ăştia m-au înhăţat, ucigându-l pe cei care mă însoţeau. Încearcă să obţină o răscumpărare pentru mine, numai că tata nu-şi permite să plătească atât cât cer ei. Are terenuri mari în proprietate, dar sunt date în arendă la mulţi fermieri sărmani, aşa că banii sunt puţini. Bandiţii şi-au pus în gând ca mâine să-mi taie un deget şi să i-l trimită.

— Înseamnă că părinţii tăi sunt foarte supăraţi. E îngrozitor să-ţi fie răpit copilul aşa.

— Mama a murit acum trei ani, de molima care s-a întins pe teritoriile din nord. Dar tata, da, mă iubeşte foarte mult.

— Ei bine, eşti liber să te întorci la el, băiete, i-am zis. Dar în momentul de faţă n-ar fi o idee prea bună să pled din

fortăreaţa asta. Acolo jos sunt nişte bărbaţi care ţi-ar tăia beregata de îndată ce te-ar vedea. Unde stai?

— Spre nord, pe graniţa Comitatului. La nu mai mult de cinci ore pe jos.

— Tatăl tău ştie unde eşti ţinut captiv?

— Poate că da, dar ei i-au spus c-o să mă omoare, dacă el sau vreunul dintre oamenii lui ar încerca să mă salveze.

Am clătinat din cap aprobator, apoi mi-am coborât privirea, dincolo de creneluri, spre poarta deschisă. Un grup de bărbaţi înarmaţi se adunase dincolo de ea, privind în sus, spre noi. Era vremea să închid poarta şi să-i alung pe toţi cei care ar fi avut nesăbuinţa să se aventureze încoace.

— Thorne, stai aici cu băiatul, am poruncit.

Am coborât treptele şi am traversat curtea, trecând peste cadavrele celor trei victime ale noastre. Ar fi însemnat să irosesc timpul încercând să discut cu astfel de oameni. Chiar dacă îşi pierduseră conducătorul, aveau să-şi facă fără îndoială curajul beţivilor şi să atace până-n zori. Poate că reuşeam să-i pun pe fugă, vârând spaima în ei, aşa că, fără să încetinesc, am pipăit oasele din salba de la gât şi am început să intonez încet cuvintele unui descântec.

Era păcat să consum din rezervele mele magice, fiindcă aveau să-mi trebuiască mai târziu, însă era un descântec de amăgire şi nu întrebuinţam prea mult din ele. În plus, îl ştiam bine, iar obişnuinţa te ajută să faci economie. Era descântecul numit *Groază* şi am văzut cum bandiţii fac ochii mari şi chipurile li se schimonosesc de groază. Acum, în ochii lor, faţa mea arăta demonic, iar părul se prefăcuse în şerpi care se zvârcoleau scoţându-şi veninoasele limbi despicate.

Au rupt-o la fugă înainte ca eu să ajung la poartă, aşa că am închis-o şi am slobozit un ţipăt ascuţit spre spinările lor care se îndepărtau cu iuţeală. Nu aveam nimic la îndemână ca s-o încui, aşa că am apucat-o zdravăn cu mâinile şi am rostit un alt scurt descântec, care avea s-o ţină închisă, cel puţin pentru o vreme. Ştiam că n-ar fi rezistat forţei unui *kretch* sau unui grup de vrăjitoare hotărâte. Numai că primul era prea mare ca să poată urca treptele înguste care duceau spre creneluri, iar cele din urmă puteau fi ucise, una câte una, în timp ce urcau.

Terminându-mi treaba, m-am întors în castel. Mă aşteptam ca acel *kretch* să sosească înaintea zorilor.

CAPITOLUL 12

SE VA ADEVERI!

Voi omorî în cele din urmă prada pe care-o gonesc.
Dacă e din carne, o voi spinteca.
Dacă respiră, o voi sugruma.

N-am dormit niciunul în noaptea aceea, iar eu am rămas la pândă, adulmecând mereu întunericul după primejdii. N-am răbdat de foame. Am găsit carcase proaspete de animale pe creneluri, aşa că am fript o jumătate de purcel pe un proţap deasupra focului, după care l-am împărţit între noi. Ştiam că de-acum înainte trebuia să ne măsurăm mâncarea şi să ne pregătim pentru asediu. În clipa de faţă, era greu de spus cât trebuia să mai stăm acolo.

Băiatul era taciturn, neliniştit şi temător, dar asta nu-i reducea pofta de mâncare. Păstrând tăcerea, ne sorbea cuvintele… cu toate că groaza i se citea încă pe faţă. Privirea îi fugea mereu spre sacul din piele, care părea să exercite o teribilă fascinaţie asupra lui. Putea foarte bine să fi fost şi din cauza sunetelor ciudate care ieşeau dinăuntru. În ciuda mărului mare şi verde şi a ţepilor de trandafir, Diavolul mai scotea din când în când câte un geamăt slab sau câte-un sâsâit foşnitor, ca şi cum ar fi răsuflat.

— Ia spune, Thorne, am zis. Ai continuat să te pregăteşti în lipsa mea?

Thorne mi-a zâmbit.

— Zi de zi, fără sminteală, repet mantra învăţată de la tine: *Sunt cea mai bună, cea mai puternică şi cea mai periculoasă,* a zis, cu o voce ca o şoaptă. Până la urmă, o s-o şi cred. La tine s-a adeverit… într-o zi, se va adeveri şi în cazul meu!

— Te mai antrenezi în fiecare zi cu pumnalele? M-am interesat, aruncând o privire spre Will, încântată de teama care-i licărea în ochi, ca reacţie la întrebarea mea.

Ea a încuviinţat dând din cap, a muşcat zdravăn dintr-o halcă de carne şi abia apoi a răspuns.

— În ultima vreme, am tot exersat aruncarea pumnalelor. Încă mai am câţiva ani până să ajung la forţa mea maximă. Până atunci, voi continua să-mi omor vrăjmaşii de la distantă. Când o să mai cresc în înălţime şi în greutate, o să trec şi la

lupta de aproape! Tu m-ai învăţat şi asta.

— Înţelept din partea ta. Asculţi ce-ţi spun şi acţionezi în consecinţă. Nici nu mi-aş fi putut dori o elevă mai bună!

— Pregătirea ta, la început, n-a fost atât de fericită, a remarcat Thorne, încântată să-mi primească laudele… pe care le dăruiam foarte rar.

— E adevărat.

— Atunci, mai spune-mi o dată povestea. Sunt sigură că şi lui Will i-ar plăcea s-o audă… nu-i aşa?

Băiatul a încuviinţat în tăcere, disperat să-şi arate acordul faţă de orice spunea fata.

— Bine, atunci, de ce nu spui *tu* povestea, în locul meu? I-am propus. De-atâtea ori m-ai cicălit să ţi-o spun: ar trebui s-o fi învăţat pe de rost până acum!

Thorne a ridicat din umeri, zâmbind.

— De ce nu? A răspuns, întorcându-se spre Will. Pentru început, trebuie să-ţi spun că vrăjitoarea asasină a clanului Malkin este aleasă, de obicei, prin luptă individuală. Pretendenta trebuie s-o înfrunte pe deţinătoarea funcţiei într-o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Dar, mai întâi, cele care speră să-şi câştige dreptul de a ocupa această poziţie trebuie să treacă printr-o perioadă de pregătiri intense. Grimalkin s-a hotărât să devină vrăjitoarea asasină a clanului Malkin, dar a ajuns târziu la pregătirile din anul acela. S-a alăturat altor două vrăjitoare, care se antrenau deja de şase luni. Mai mult decât atât, nu mai rămăsese decât o jumătate de an până la cele trei zile desemnate întrecerilor. Aşa că ea avea foarte puţin timp la dispoziţie ca să înveţe secretele meseriei de vrăjitoare asasină.

Prima ei zi în şcoala de pregătire a fost un dezastru. Celelalte două pretendente erau slabe: sortite să fie ucise de Kernolde, asasina clanului Malkin la vremea aceea. Pe măsură ce ziua de-abia trecea, Grimalkin era din ce în ce mai iritată. În cele din urmă, chiar înainte de lăsarea întunericului, a dat glas gândurilor sale. Stătea pe podea, privind în sus spre Grist Malkin, instructorul lor cel idiot, care tot trăncănea despre lupta cu pumnalele, dar cuvintele lui arătau mai degrabă cât era de incapabil şi de prost: n-avea habar de nimic. În spatele lui, în picioare, stăteau două dintre cele mai urâte scorpii bătrâne din clanul nostru, amândouă vrăjitoare. Atât de urâte

erau, încât aveau negi peste negi şi mai mulţi ţepi în bărbie decât are un arici pe noadă!

Thorne a izbucnit în râs în timp ce spunea asta, iar ca răspuns, Will a schiţat un zâmbet slab şi s-a înroşit până la rădăcinile părului său bălai.

— Scorpiile erau acolo ca să se asigure că pretendentele nu folosesc mijloace magice împotriva lui Grist Malkin, a continuat Thorne. Şi, fiindcă ajunsese la capătul răbdării, Grimalkin s-a ridicat în picioare şi a strigat la el.

I-am zâmbit lui Thorne, în timp ce se ridica în picioare şi striga cuvintele rostite de mine atunci, ca şi cum ea ar fi fost în realitate acolo, în locul meu, iar Will ar fi fost Grist.

— Eşti un neghiob, Grist! Ai pregătit deja douăzeci şi şapte de pretendente înfrânte înaintea noastră. Ce-ai putea tu să ne înveţi, în afară de cum să pierdem şi cum să murim?

Atât de vehementă a fost, încât Will a tresărit.

Thorne a zâmbit cu cruzime.

— Trebuia să-l fi văzut atunci pe Grist. La sfârşitul acelui an, s-a retras, a îmbătrânit subit şi s-a îngrăşat. Confruntarea cu Grimalkin a fost cea care l-a dat gata. Mult timp, el n-a scos o vorbă, a continuat Thorne să povestească, aşezându-se la loc, ci doar a privit-o pe Grimalkin în ochi, aspru, cu faţa lui de şobolan netot zvâcnind de furie. Era un bărbat ca un urs, cu cel puţin un cap mai înalt decât Grimalkin, plin de muşchi. Numai că lui Grimalkin nu-i era frică de el nici atâtica şi-i susţinea, liniştită, privirea. El a fost primul care a lăsat capul în jos. În adâncul sufletului, se simţea înspăimântat, cu toate că se străduia să n-o arate.

„— În picioare, fetiţo!”, i-a poruncit deodată Grist. Grimalkin s-a supus, dar zâmbea şi-l privea batjocoritoare. „Şterge-ţi zâmbetul ăla de pe faţă! Nu te uita la mine!”, a zbierat el. „Uită-te drept înainte! Ai puţin respect pentru omul care te învaţă!”

A început să-i dea târcoale, încet, lui Grimalkin. Deodată, a strâns-o aprig în braţe, atât de tare, încât una dintre coastele ei s-a rupt cu un pocnet. Apoi a trântit-o cu putere în ţărână, crezând că aşa a pus capăt discuţiei.

Însă Grimalkin, ce-a făcut? A rămas acolo, văicărindu-se de durere? Nu! Într-o clipă a fost în picioare şi i-a spart nasul lui

Grist cu pumnul stâng, doborându-l la pământ din aceeaşi lovitură. Iar după aceea s-a luptat ca o adevărată asasină. Nu trebuie să-l laşi niciodată să se apropie pe unul mai mare ca tine: aşa că ea l-a ţinut la distanţă. Lupta s-a terminat repede. Fiecare lovitură a fost perfect sincronizată şi precisă. În câteva clipe, Grist Malkin a fost bătut măr! Avea un ochi umflat şi închis, fruntea îi era despicată, iar sângele îi şiroia peste celălalt ochi. Grimalkin îl trântise în genunchi.

„— Aş putea să te omor chiar acum!”, i-a strigat. „Dar nu eşti decât un bărbat şi nu prea meriţi osteneala.”

Aşa că Grimalkin a fost silită să se pregătească singură. Desigur, era pricepută în meşteşugul lemnului şi la făurirea armelor. Aşa că a trudit din greu, s-a hrănit bine şi, treptat, a acumulat forţă, înotând zilnic ca să-şi sporească rezistenţa în luptă; asta, chiar dacă a fost o iarnă lungă şi crâncenă, cea mai geroasă după mulţi ani. Între timp, şi-a făurit cele mai bune arme cu putinţă, pe care şi le-a luat cu ea în tecile prinse pe tot corpul.

Pe urmă, într-o zi, în friguroasa pădure din nord, în crucea iernii, s-a trezit faţă-n faţă cu o haită de lupi flămânzi. Sălbăticiunile au început să-i dea târcoale, mişcându-se cu încetineală, cu balele curgându-le dintre fălcile căscate şi moartea sclipindu-le în ochii hămesiţi. Grimalkin a pregătit câte un cuţit pentru aruncat în fiecare mână. Când a sărit primul lup, lama ei i-a nimerit gâtul. Al doilea a murit la fel de uşor. În cele din urmă, şi-a scos lama cea lungă, în timp ce al treilea lup se avânta spre ea. La fel de uşor cum faci să zboare măciulia unei păpădii, izbind-o cu un băţ, i-a zburat animalului capul de pe grumaz. După ce haita s-a împrăştiat, în sfârşit, şapte trupuri stropite de sânge zăceau în zăpada albă.

În sfârşit, a venit vremea ca Grimalkin s-o înfrunte pe Kernolde, aşa că s-a întors în Pendle. Kernolde şi-a ucis primele două pretendente destul de uşor: în mai puţin de o oră, fără să asude deloc. În cele din urmă, i-a venit rândul lui Grimalkin…

— Dacă eşti atât de puternică şi de vitează, atunci de ce ai căutat refugiu în castelul ăsta? A întrerupt-o Will. Eu cred că tatăl meu e mai viteaz decât voi!

L-am fixat amândouă cu privirile pe băiat, surprinse. Cu coada ochiului, am observat umbra de furie de pe faţa lui

Thorne. I-am pus o mână pe umăr, ca s-o înfrânez. Apoi i-am răspuns băiatului.

— Normal că tatăl tău e viteaz, l-am aprobat, zâmbind fără să deschid gura; care fiu n-ar crede aşa ceva despre un tată care a fost bun cu el? E cavaler, şi asta trebuie să facă parte din firea lui. Îi cântă menestrelii faptele?

— I le cântă! S-a luptat şi a înfrânt mulţi potrivnici, dar cea mai grozavă faptă a lui a fost că a ucis Marea Trombă care ne-a asediat castelul.

— Trombele există cu adevărat? S-a mirat Thorne. Eu am crezut că nu sunt decât poveşti, spuse pe înserat, ca să-i sperie pe copii!

— Chiar există, i-am confirmat eu. Trombele sunt creaturi primejdioase, cu corpul învelit de solzi tari şi fălci pline de colţi puternici. Multe au cozi lungi, ca de şarpe, pe care şi le folosesc ca să-şi prindă victimele şi să le strângă până iese toată viaţa din ele. De obicei, secătuiesc vitele de sânge, dar le place să mănânce şi oameni întregi: carne, oase şi sânge. Sunt destul de rare în Comitat, am continuat, iar eu n-am văzut decât una. Stătea la pândă prin iarba înaltă de la malul unui lac. Am fost curioasă şi m-am apropiat ca s-o văd mai bine. Când am ajuns aproape, s-a furişat în apă şi s-a îndepărtat în grabă, înot. Nu era mai mare decât un câine. Dar unele trombe pot să fie mult mai mari, aşa am auzit. Ai zis *Marea* Trombă… era de o mărime extraordinară? L-am întrebat pe băiat.

— Era cea mai mare din câte s-au văzut vreodată… mult mai mare decât un cal. Tata a pus să i se făurească o armură specială: una acoperită cu ţepi metalici ascuţiţi. Când tromba a încercat să se înfăşoare în jurul lui, ţepii i-au străpuns trupul, iar el a tăiat-o în bucăţi cu spada.

I-am zâmbit, arătându-mi dinţii. Încă o dată, l-am văzut tresărind.

— Ai spus că tatăl tău e cavaler, dar fără avere. Câţi oameni are la dispoziţie?

— Oameni are puţini, dar cei de sub comanda lui sunt bine pregătiţi: inclusiv opt arcaşi, pricepuţi la trasul cu arcul mare.

Îmi făcea plăcere ceea ce auzeam. Mi-am dat seama că un astfel de cavaler, cu armura lui cu ţepi şi arcaşi iscusiţi, puteau să-mi uşureze cu mult sarcina de a-l ucide pe *kretch.*

— Ascultă, băiete, i-am zis lui Will. Şi eu sunt vitează, la fel şi Thorne. Ne-am refugiat în spatele acestor fortificaţii pentru că suntem urmărite de mulţi vrăjmaşi puternici. Dac-ar fi numai atât, nu m-aş da în lături să-i înfrunt în luptă directă, dar cu ajutorul magiei negre ei au creat o vietate cumplită, jumătate lup, jumătate om. Până când găsesc o cale de a-l nimici, am nevoie de un refugiu cum e cel de-aici. Dar mă gândesc că, până la urmă, castelul tatălui tău ar fi un loc cu mult mai bun. Şi mai mult decât atât: viteazul tău tată şi arcaşii lui m-ar putea ajuta să-mi nimicesc vrăjmaşii. Dacă te iau de-aici şi te duc teafăr la el, crezi că ne va adăposti în castelul său? Va lupta alături de noi şi ne va ajuta să învingem?

— Sunt sigur că aşa va face! A strigat Will, cu ochi strălucitori. Duceţi-mă la adăpost şi vă promit că el o să v-ajute!

M-am întors atunci spre Thorne.

— Am venit aici împinse de disperare. Vom fi supuse unor cazne mari dacă ar fi să apărăm castelul ăsta: slujitorii Diavolului ar putea să ne asedieze cu săptămânile şi să ne înfometeze. Acum, avem ocazia să găsim un refugiu mai bun. Călătoria va fi riscantă, dar de îndată ce vom ajunge, vom fi mult mai adăpostite decât aici. Ce părere ai?

Thorne mi-a făcut semn că încuviinţează, aşa că m-am întors din nou spre băiat, privindu-l stăruitor în ochi.

— Chiar dacă te salvăm, noi tot vrăjitoare rămânem, temute şi detestate de multă lume, în special de bărbaţi. Nu putem fi sigure că tatăl tău va onora promisiunea pe care ai făcut-o.

— Vă dau cuvântul *meu,* mi-a răspuns el. Tata e om de onoare: va fi *legat* de ceea ce v-am promis.

M-am gândit cu repeziciune. Era oare posibil ca băiatul să-şi oblige tatăl să-i respecte promisiunea? Tot ce se poate. Cavalerii – ca şi bărbaţii, în general – diferă în privinţa caracterului: unii sunt buni, alţii răi, iar cei mai mulţi dintre ei se află într-un oarecare echilibru între cele două stări. Cu toate astea, majoritatea respectă un cod cavaleresc. Mai presus de orice, ei cred în onoare şi-şi ţin cuvântul dat.

Mi-am coborât privirea spre poartă. Curând, puteam să ne trezim cu temutul *kretch.* Cu toată magia mea, până la urmă el tot avea să smulgă poarta din balamale, după care

slujitoarele umane ale Diavolului puteau să atace. La început, am fi putut să le rezistăm, dar câte altele ar fi venit, chemate din toate colţurile lumii, ca să recupereze capul? Până la urmă, tot am fi fost înfrânte.

Am aţipit o vreme, lăsând-o pe Thorne să vegheze. M-am trezit în murmur de voci şi am deschis încetişor unul dintre ochi.

Thorne şi băiatul stăteau foarte aproape unul de celălalt, aproape atingându-se, şi discutau încetişor, dar cu însufleţire, pierduţi în lumea lor. Era pentru prima oară când o vedeam pe Thorne arătând interes faţă de un băiat, dar atinsese o vârstă la care cel potrivit putea să exercite o anume fascinaţie asupra ei. Era clar că se plăceau, iar vederea lor mi-a readus în minte una dintre primele mele întâlniri cu Diavolul.

Eram tânără, n-aveam mai mult de şaisprezece ani, când l-am întâlnit pentru prima dată. Fireşte, nu ştiam că el e Diavolul. Treceam pe lângă o capelă în ruine: una părăsită de Biserică, după ce populaţia locală scăzuse foarte mult; episcopul abandonase terenul la zece ani după aceea, iar acum nu mai era decât o zonă sălbatică, plină de morminte goale.

Un tânăr stătea în umbră şi mă urmărea cu privirea. M-a deranjat faptul că se holba la mine şi m-am pregătit să lansez un mic descântec: nu unul drastic, ci doar ceva care i-ar fi golit măruntaiele cam brusc sau l-ar fi făcut să vomite. Dar tocmeli atunci, el a făcut un lucru care mi-a alungat din minte orice gând de acest fel.

Mi-a zâmbit.

Niciodată nu mi se mai zâmbise aşa, cu atâta căldură şi cu o evidentă apreciere. Era arătos şi înalt – dintotdeauna îmi plăcuseră bărbaţii înalţi – şi, înainte de trecerea nopţii, ne şi sărutaserăm, cuibăriţi unul în braţele celuilalt.

Agnes Sowerbutts a fost cea care m-a luminat. Fusesem în compania Diavolului, am aflat de la ea. La început, mi-a venit greu s-o cred. Ce, chiar era posibil ca el să fi fost Diavolul? Cum se putea ca tânărul frumos şi blând să fie unul şi acelaşi cu înfiorătoarea bestie care apărea de Halloween printre flăcările focului de oase? Şi cum de fusesem eu atât de neghioabă, încât să cad atât de uşor pradă farmecelor lui?

Eram, în acelaşi timp, şi enervată, şi dezgustată de mine însămi: nutream o ură amarnică împotriva Diavolului şi nu voiam să cred ce-mi spusese Agnes.

Dar, după ce, în sfârşit, am acceptat adevărul, am ştiut ce aveam de făcut: să-i nasc copilul, astfel încât să mă eliberez de el pentru totdeauna.

Acum, o priveam pe Thorne, cum discuta, voioasă, cu noul ei prieten. Ea nu ştia c-o privesc: altfel, n-ar fi stat chiar atât de aproape de el.

Fetiţă nesăbuită, tu nu ştii că bărbaţii, majoritatea, sunt diavoli pe dinăuntru?

Dar n-am rostit cuvintele cu voce tare. Trebuie să profităm de fericire, acolo unde o găsim. N-aveam de ce să-i port pică pentru câteva clipe de plăcere.

X- X- X-

Norii se risipiseră, iar spre răsărit cerul se lumina cu mare grabă. Soarele avea să se înalte curând. Era de preferat să plecăm acum, cât ne mai rămânea o brumă de întuneric.

— Bine, băiete: în schimbul a ceea ce ai promis, noi te vom duce la castelul tatălui tău! Am anunţat, dintr-odată.

Atât Thorne, cât şi Will, au tresărit la intervenţia mea neaşteptată care le-a întrerupt plăcuta conversaţie. Uluiţi şi, după câteva clipe, aproape vinovaţi, s-au depărtat unul de celălalt.

Ne-am ridicat în picioare şi l-am fixat cu o privire stăruitoare pe băiat, arătându-i încă o dată dinţii.

— Tot timpul să stai între noi şi să te supui fără crâcnire la tot ce spun. Ne-am înţeles?

Will a înclinat aprobator din cap şi, săltându-mi sacul din piele pe umăr, am pornit prima în direcţia treptelor, iar Thorne a rămas ultima. Am traversat în fugă curtea, drept spre poartă. Am rostit cuvintele necesare pentru destrămarea farmecului şi am deschis-o. Ne urmărise cineva? Am adulmecat la repezeală şi nările mi-au fost asaltate de valuri de frică, de aburi de băutură şi de o crescândă fanfaronadă. Bandiţii încă nu erau pregătiţi să atace. Oricum, erau prea ocupaţi să se îmbete, ca să mai stea şi cu ochii pe poartă.

M-am repezit spre nord, coborând dealul, cu cei doi tineri în urma mea. Curând, străbăteam deja labirintul străzilor întunecoase şi strâmte. În general, erau pustii, dar la un colţ

tot ne-a ieşit în cale un beţiv, cu gura căscată de surprindere. L-am îmbrâncit cu putere şi el a căzut pe spate peste o uşă, iar noi ne-am continuat fuga.

Şi atunci i-am simţit mirosul.

Era duhoarea inconfundabilă a oribilului *kretch.* Pătrunsese deja în oraş.

CAPITOLUL 13

ALĂTURI DE VRĂJITOARE

Cine stă la masă cu Diavolul are nevoie de o lingură lungă. Cine merge la drum cu o vrăjitoare trebuie şi el să păstreze distanţa.

M-am oprit şi am adulmecat încă o dată.

— Bandiţii sunt prinşi între noi şi vrăjmaşii noştri, am constatat. O să fie interesant! Cred c-o să cam facă pe ei!

Am alergat mai departe şi foarte curând am auzit din depărtare un răget de fiară, urmat de ţipete şi strigăte de frică şi de mânie. Beţivii nu aveau nici cea mai mică şansă în faţa vrăjmaşilor noştri, dar puteau să mai întârzie un pic urmărirea.

Mi-am întors privirea spre băiat: răsufla greu, istovit de alergare. Oricât ar fi fost el de antrenat, prizonieratul îi slăbise clar rezistenţa.

M-am oprit din nou, i-am întins sacul lui Thorne şi l-am înhăţat pe băiat. El a tresărit la apropierea mea, dar nu s-a împotrivit când l-am săltat pe umăr. Ne-am continuat drumul spre nord, într-un ritm puţin mai lent. Nu mă mai cuprinsese slăbiciunea, dar nivelul energiei nu era cel obişnuit. Am încercat să-mi alung îndoielile cu privire la forma mea fizică, dar ele mă tot sâcâiau, ca nişte dinţi cariaţi. Le-am izgonit şi am încercat să gândesc optimist. Până acum, crizele de slăbiciune nu se petrecuseră în momente de primejdie iminentă. Cu toată îngrijorarea lui Agnes, care se temea că trupul meu suferise vătămări permanente, eu încă speram să mă pot reface pe deplin.

Spre sfârşitul dimineţii, ne-am încetinit înaintarea; mergeam cu pas grăbit. Se părea că-l lăsasem în urmă pe *kretch,* cu toate că, fără îndoială, el ne urmărea în continuare. Acum, primejdia era în faţa noastră. Mergeam pe o potecă de

pământ bătătorit, printr-o vâlcea îngustă, despădurită, cu dealuri scunde de-o parte şi de cealaltă. De două ori am zărit nişte siluete profilându-se la orizont. Eram supravegheaţi.

M-am oprit şi l-am lăsat jos pe Will.

— Cât de departe crezi că este acum castelul, băiete? L-am întrebat.

— La mai puţin de o oră. Oamenii tatălui meu ne escortează deja, a zis el, făcând semn spre vârfurile dealurilor.

— I-am văzut, i-am răspuns. Nu mă îndoiesc că au trimis deja vorbă că tu eşti în compania unor vrăjitoare.

După zece minute, am văzut un nor de praf la orizont, drept în faţa noastră. Era un bărbat călare, galopând ţintă spre noi. Am adulmecat îngrijorare, dar destul de puţină teamă.

— E tata! A exclamat Will, când călăreţul a ajuns mai aproape.

Cavalerul purta o cămaşă de zale şi călărea o iapă bălţată. Nu avea coif, dar ducea o spadă la şold şi un scut îi atârna de umăr. Şi-a oprit calul în faţa noastră, blocându-ne trecerea, şi şi-a tras spada, îndreptând-o spre noi.

— Rămâneţi pe loc şi lăsaţi-l pe fiul meu să vină în faţă! A ordonat el.

Cavalerul era de vârstă mijlocie şi, după judecata mea, avea prea multe kilograme în plus. Nu putea fi un pericol real nici pentru mine, nici pentru Thorne. Cu siguranţă că numai era în aceeaşi formă ca în tinereţe, dar curajul nu-l părăsise. Nu mulţi bărbaţi cutezau să înfrunte două vrăjitoare numai cu o spadă.

— Este liber să facă tot ce doreşte, i-am răspuns. Lasă-ţi spada jos.

— Nu încerca să-mi comanzi mie, vrăjitoareo! S-a răstit el.

— Dar ele m-au eliberat, tată, şi m-au ajutat să scap de răpitorii mei, a intervenit Will. Sunt urmărite, iar eu le-am oferit refugiu în casa noastră. Le-am zis că tu le vei ajuta să se lupte cu vrăjmaşii aflaţi pe urmele lor. Le-am dat cuvântul meu.

O umbră de furie a traversat chipul cavalerului. Am simţit că e un om corect, dar nu mi s-a părut prea încântat de ceea ce încuviinţase fiul său.

— Vă mulţumesc pentru că mi-aţi eliberat fiul, a răspuns el, lăsând spada jos şi vârând-o în teacă. Pentru asta, vă sunt

îndatorat. Dar prevăd nişte complicaţii deloc de neluat în seamă. Eu sunt om cu frica lui Dumnezeu; între zidurile castelului meu se află o capelă în care se închină credincioşii în fiecare duminică. Episcopul însuşi vine în vizită de două ori pe an şi se roagă pentru cei bolnavi. Capelanul meu se va simţi ofensat.

— Cuvântul meu de onoare, tată! A strigat Will, cu o voce stridentă. Le-am dat cuvântul meu!

Cavalerul a făcut un semn de încuviinţare.

— Ce-a fost făcut e bun făcut. Eu voi merge în faţă, călare, cu fiul meu. Casa mea e drept înainte. Porţile ei vi se vor deschide. Eu sunt sir Gilbert Martin. Cum vă numiţi?

— Eu sunt Grimalkin, iar ea e Thorne, i-am răspuns. Am citit teamă pe faţa lui şi am fost încântată să constat că reputaţia mi-o luase înainte. Îmi doream să-i fie frică, pentru că aşa era mult mai probabil că o să coopereze.

— Du-te cu tatăl tău, băiete, am zis, întorcându-mă spre Will. Vă vom ajunge curând din urmă.

Acestea fiind zise, băiatul s-a repezit înainte, iar tatăl lui s-a aplecat, prinzându-l de braţ şi ajutându-i să încalece, în spatele lui. Apoi, fără vreo altă înştiinţare, au pornit în galop, îndepărtându-se.

— Crezi că ne va lăsa să intrăm în castel? M-a întrebat Thorne.

Am ridicat din umeri.

— Am îndoielile mele. Foarte curând, vom afla cât valorează onoarea unui astfel de bărbat. Dar cred că înainte ne aşteaptă ceva mai bun decât ce vine în urmă.

Aşa că ne-am continuat drumul pe cărarea prăfuită, până când am văzut castelul; în faţa lui, curgea un râu îngust, cu apa năvalnică. Fortificaţiile erau modeste, cu un singur donjon, dar cuprindeau şi un şanţ cu apă şi un pod mobil, deasupra cărora se înălţa un mic turn de apărare, cu creneluri. În jurul castelului se întindeau câmpurile cultivate ale arendaşilor, presărate cu căsuţe mărunte, dar n-am văzut pe nimeni lucrând pe ele. Am remarcat că două dintre locuinţe fuseseră arse şi erau înnegrite. Războiul ajunsese până şi în fundătura asta a Comitatului.

Am traversat râul printr-un vad, unde apa ne ajungea până la genunchi. Celor mai multe dintre vrăjitoare le este imposibil să

traverseze apele curgătoare. O vrăjitoare asasină se pregăteşte pentru aşa ceva, folosind o combinaţie de magie şi rezistenţă fizică. Aşa că reuşeşte, cu toată durerea cumplită pe care i-o provoacă. În timp ce treceam pe lângă prima căsuţă, m-am uitat înăuntru pe fereastră, ca să-mi confirm bănuielile.

Avusesem dreptate: pe masă zăcea mâncare neterminată, semn că ocupanţii plecaseră în grabă. În vremuri de primejdie, arendaşii, lucrătorii şi slujitorii unui astfel de cavaler îşi căutau refugiu în interiorul castelului. Dar pentru cavaler, care să fi fost primejdia? Se temea de două vrăjitoare sau de ceea ce le urmărea? Sau, poate, de ambele? Aveam să aflăm cât de curând.

După ce ne-am mai apropiat, am început să zăresc feţele celor care ne urmăreau de pe metereze. S-a auzit un zăngănit, urmat de un scrâşnet de lanţuri pe un tambur şi apoi podul mobil a început să se lase încet în jos. Dar când am păşit pe el, am observat că poarta-ghilotină şi uşa zdravănă, bătută cu fier, dindărătul ei, erau încă închise.

Atunci, o voce ne-a strigat de sus. Nu era a cavalerului, ci a unuia dintre oamenii lui de încredere. Am adulmecat şi mi-am dat seama că e un fanfaron... dar unul capabil să ucidă cu sânge rece şi să-şi câştige existenţa prin folosirea violenţei.

— Scoateţi-vă armele din teci! Puneţi-le jos, la picioarele voastre! A strigat el.

Am scuturat din cap.

— Armele mele rămân acolo unde sunt!

Adulmecând din nou, am descoperit primejdia. Erau acolo bărbaţi înarmaţi, în stare de alertă. Dar am simţit şi disciplină, de asemenea. Erau ascultători şi aşteptau ordine.

N-am primit vreun răspuns, dar am auzit murmure de sus. Dezbăteau refuzul meu.

După câteva clipe, s-a auzit zăngănit de lanţuri, iar poarta-ghilotină a început să se ridice. Thorne s-a aplecat spre mine.

— Ar putea să fie o capcană, mi-a şoptit ea la ureche.

I-am făcut un semn de încuviinţare, dar n-am zis nimic. Puteam oare să avem încredere în acest cavaler? Am adulmecat: de data asta prelung, încercând să citesc viitorul, mai ales în privinţa pericolelor mortale. Am adulmecat pentru

Thorne. Ea nu avea să moară aici. De asta eram sigură.
Uşa grea din lemn s-a rotit spre interior, gemând din balamale. Cam la zece paşi dincolo de ea, în faţa altei porţi-barieră, stătea cavalerul în aceeaşi cămaşă de zale, dar fără spadă de data asta. Ne-a făcut semn să intrăm, aşa că eu şi Thorne am trecut dincolo de cadrul uşii, înaintând cu vreo cinci paşi. Când ne-am oprit, poarta-ghilotină din spatele nostru a început să coboare. Am aruncat o privire înapoi şi am constatat că uşa rămăsese deschisă.
— Fiţi bine-venite în casa mea, ne-a spus sir Gilbert, cu o voce blândă şi curtenitoare. Eu nu port arme între aceşti pereţi şi vă rog să faceţi la fel. Scoateţi-vă pumnalele şi lăsaţi-le la picioarele voastre.
— Obiceiurile voastre nu sunt şi obiceiurile mele, i-am replicat. Deprinderea mea e să am armele la îndemână în fiecare moment.
— Eu vă ofer refugiu, dar trebuie să fie cu respectarea condiţiilor mele!
Am scos un pumnal pentru aruncat şi l-am îndreptat spre el. Nici n-am apucat să duc până la capăt acest gest ameninţător, că au şi apărut doi arcaşi, poziţionându-se în spatele lui cu săgeţile strecurate printre gratiile porţii-ghilotină din faţa noastră. M-am uitat în stânga şi-n dreapta. În zidurile de piatră erau orificii pentru săgeţi. Eram ţintite din trei părţi. Săgeţile trase cu arcurile mari au o foarte mare viteză şi forţă. Pot să străpungă până şi armurile. Dar, în ciuda primejdiei, am rămas foarte calmă, analizând situaţia.
— Până să ajungă vreo săgeată la mine, am ameninţat, pumnalul meu ţi se va înfige în gât.
Era adevărat. Uciderea cavalerului ar fi fost ceva la fel de uşor ca alungarea unei muşte de pe frunte. Mai puţin de o secundă îl despărţea de moarte. De asemenea, puteam să-i omorâm pe arcaşii din spatele lui. În privinţa celor aflaţi dincolo de orificiile pentru săgeţi, nu puteam să fiu sigură. Şi chiar dacă reuşeam să-i ucidem şi pe ei, tot rămâneam captive în intrarea asta, cu câte o poartă-ghilotină de fiecare parte şi nicio cale de scăpare.
— Atunci, vom muri toţi trei, a răspuns cavalerul. Ar fi păcat şi fără folos. Voi mi-aţi salvat fiul, iar pentru asta vă sunt recunoscător şi voi respecta cuvântul pe care vi l-a dat el. Vă

ofer refugiu între aceste ziduri. Mâncare, băutură şi veşminte curate vă aşteaptă. Nu trebuie decât să lăsaţi armele jos, vă rog, şi totul va fi bine.

Privirile ni s-au întâlnit şi i-am descifrat intenţiile – credea fiecare cuvânt rostit – aşa că, în replică, am îngenuncheat şi am început să-mi scot pumnalele şi să le aşez pe podea. După un moment de ezitare, Thorne a procedat la fel. Când m-am ridicat din nou în picioare, sir Gilbert zâmbea.

— Asta-i tot? S-a interesat el. Am cuvântul tău că nu sunt arme în sacul de pe umărul tău?

— Nu conţine deloc arme… îţi dau cuvântul meu, i-am răspuns.

— Dar ce e înăuntru?

— Ceva care trebuie să rămână tot timpul cu mine. Dacă vrei, îţi voi arăta mai târziu. Dar atunci îţi vei dori să nu-l fi văzut niciodată.

Cavalerul a ridicat un braţ, iar arcaşii din spatele porţii-ghilotină s-au retras în lateral. Bariera a început să se ridice. Ne-a făcut semn să-l urmăm, aşa că ne-am dus după el în curtea castelului. La stânga, în spaţiul larg situat ceva mai departe de turnul interior, erau adunaţi lucrătorii de pe moşie, cu familiile lor, gătindu-şi mâncarea la focuri din mangal. Cu ei erau oi, vaci şi capre; era evident că-şi aduseseră şi vitele la loc sigur, între zidurile castelului.

Puţini soldaţi erau la vedere, dar cei opt arcaşi rămăseseră lângă poartă, cu săgeţile în tolbe. Apoi am remarcat o siluetă în depărtare: purta o haină neagră de preot şi privea încruntat spre noi. Iată pe cineva care în mod sigur nu avea să ne primească bucuros.

L-am urmat pe sir Gilbert în turnul interior. O slujnică aştepta imediat la intrare. Avea o înfăţişare maternă, îmbătrânită, şi purta un şorţ gri, iar părul cărunt şi-l prinsese la spate într-un coc strâns.

— Ea e Mathilde, ne-a prezentat-o cavalerul. Vă va conduce în camera voastră. După ce vă spălaţi şi veţi fi îmbrăcate cuviincios, vă va aduce în sala pentru ospăţ.

Şi, spunând acestea, ne-a zâmbit, s-a înclinat şi a plecat.

— Pe aici, vă rog, ne-a zis Mathilde, pornind în mare grabă pe un coridor.

Am remarcat că ne evita privirile, fără îndoială temându-se să

n-o deochem. După ce-a deschis uşa de la camera noastră, a plecat repede.

Thorne a făcut ochii mari de uimire când a văzut opulenţa încăperii; ea nu cunoscuse până acum altceva decât cocioabele vrăjitoarelor şi bordeiele sărmanilor. Camera era mare şi împodobită cu tapiserii care păreau să spună o poveste: un cavaler se lupta cu o creatură uriaşă, cu colţi, în mijlocul unui râu năvalnic. Fără îndoială că era sir Gilbert, când biruise tromba. Mi-am rotit repede privirea în jur: erau două paturi, două scaune cu spătarul drept şi o masă pe care se vedea o carafă mare cu apă. Pe fiecare dintre paturi fusese întinsă câte o rochie verde-pal.

— Îmbrăcate cuviincios! Am zis, ridicând din sprâncene şi zâmbind către Thorne. Ai mai purtat vreodată o rochie ca asta?

Thorne a scuturat din cap. Ea nu zâmbea.

— Le-am predat armele, iar acum suntem obligate să ne îmbrăcăm ca femeile proaste de la curte! Aici nu mai sunt arcaşi, ca să impună voinţa lui sir Gilbert. De ce-ar trebui să ne supunem?

— Nu ne va face niciun rău, fetiţo, dacă vedem şi noi cum trăiesc alţii. Ar fi cazul să ne spălăm şi să ne îmbrăcăm în veşminte curate, pentru o vreme. Foarte curând va sosi şi vrăjmaşul nostru *kretch,* aşa că să ne bucurăm de scurtul răgaz. În orice caz, nu mă îndoiesc că băiatul va aprecia rochia!

Thorne s-a înroşit până la rădăcina părului, dar era prea ruşinată ca să-mi mai dea vreo replică, aşa că i-am întors spatele şi am început să-mi întind cureluşele şi tecile pe jos, lângă pat. Mi-am scos veşmintele murdare şi m-am spălat, în timp ce Thorne a stat bosumflată. Terminând cu spălatul, am pus pe mine rochia care părea să fie cea mai lungă dintre cele două. Pe urmă, fără tragere de inimă, a început şi Thorne să se îmbăieze. În sfârşit, am văzut-o întorcându-se spre mine, îmbrăcată în rochia ei verde.

— Ce domnişoară drăguţă eşti, am râs eu de ea, şi mai mult decât pregătită să-ţi ocupi locul la curte!

Thorne şi-a schimonosit gura de furie şi s-a repezit spre mine, cu unghiile pregătite ca să-mi sfâşie faţa.

Am făcut un pas înapoi, zâmbind şi Întinzând mâinile în faţă,

ca s-o ţin la distanţă.
— Eu doar glumesc, fetiţo. Nu te supăra. Pune-ţi pe faţă cel mai frumos zâmbet al tău, ca să-l putem fermeca pe cavaler şi să-l supunem voinţei noastre.
Când am ieşit din cameră, am găsit-o pe Mathilde, care ne aştepta agitată pe coridor; ne-a condus direct spre sala pentru ospeţe. Femeia a aruncat o privire spre sacul din piele, pe care-l căram în mâna stângă, şi am văzut-o că se cutremură. Poate că simţise răul dinăuntru. Unii oameni simt astfel de lucruri.
Sala era imensă, cu un acoperiş din grinzi, şi putea găzdui, probabil, şi o sută de persoane. Erau acolo şase mese lungi şi una ovală, în capăt, în partea opusă intrării principale. Ultima era şi singura ocupată. Două persoane stăteau la ea: sir Gilbert şi fiul său. Erau îmbrăcaţi frumos, în mătăsuri de un albastru-închis, cum li se cade unor gentlemani de la curte. Totuşi tatălui îi stătea mai bine în cămaşa lui de zale: pântecul rotund îi era acum la vedere; era, clar, un bărbat de vârstă mijlocie şi obişnuit cu o viaţă uşoară.
La apropierea noastră, s-au ridicat amândoi, zâmbind, dar am remarcat că le fugeau ochii spre sacul din piele, pe care l-am aşezat lângă scaunul meu. M-am întrebat cam unde au ajuns adepţii Diavolului, cu *kretch* cu tot. Era posibil să ne pomenim cu ei la castel în orice moment.
— Fiţi bine-venite. Vă rog, aşezaţi-vă, ne-a îmbiat sir Gilbert; el şi fiul său au aşteptat până când eu şi Thorne ne-am ocupat locurile, şi abia apoi s-au aşezat din nou.
Au apărut slujitorii şi au început să pună pe masă platouri cu carne şi pâine.
— Avem multe de discutat, dar sunt convins că vă e foame. Aşa că să mâncăm mai întâi şi discutăm pe urmă.
Nu trebuia să mă invite şi a doua oară. În timp ce mâncam, ni s-a turnat mied[2] în pahare mari, dar atât eu, cât şi Thorne, am sorbit cu multă cumpătare. Aveam nevoie de minţi limpezi ca să negociem cu acest cavaler. Rămăseseră încă destule de hotărât.
Când am terminat, slujitorii au strâns farfuriile, dar ne-au lăsat paharele în faţă. Sir Gilbert şi-a împreunat mâinile şi ne-a

[2] Băutură alcoolică slabă, obţinută prin fermentarea mierii naturale în amestec cu apă şi polen (n. tr.).

privit pe amândouă, pe rând, înainte de a începe să vorbească.

— Încă o dată, trebuie să vă mulţumesc pentru că mi-aţi salvat fiul şi mi l-aţi adus acasă. El mi-a spus că sunteţi urmărite de o creatură stranie, necunoscută mie. Aş vrea să aflu mai multe.

— Creatura este numită *kretch* şi e un hibrid între om şi lup; a fost creată prin mijloacele magiei negre, special ca să mă hăituiască. E inteligentă, feroce şi dispune de o mare forţă. Poate să mânuiască arme cum ar fi pumnalele, iar ghearele ei conţin o otravă mortală. În plus, capul şi partea superioară a corpului îi sunt protejate cu plăci osoase groase, iar dacă e rănită, poate să se regenereze.

— Cum poate fi omorâtă? S-a interesat el.

— Ar fi posibil prin scoaterea inimii şi distrugerea ei în foc; dacă ar fi mâncată, poate că ar fi de ajuns. Dar, pentru mai multă siguranţă, bestia ar trebui dezmembrată şi ciopârţită.

— Nu e singură, nu?

— E însoţită de o ceată de vrăjitoare şi de un puternic mag al Întunericului, pe nume Bowker. Puterile lor reunite îi fac redutabili.

— Şi ce le-ai făcut, de te hăituiesc astfel?

M-am aplecat şi am ridicat sacul pe masă.

— În acest sac se află capul Diavolului, am zis. A fost legat provizoriu, până când găsim o cale de a-l nimici pentru totdeauna. Vrăjmaşii noştri vor să unească din nou capul şi trupul şi să-l elibereze.

— Mi se pare greu de crezut, a comentat cavalerul, cu o expresie de neîncredere pe chip. Adică în sac ar fi capul Diavolului însuşi? Asta vrei să-mi spui?

— El a fost chemat pe Pământ de sabaturile vrăjitoarelor din Pendle. Acum, trupul îi este pironit şi în mari suferinţe. Nu mă crezi? Vrei dovada? L-am întrebat.

Din sac s-a auzit un geamăt slab şi apoi un zgomot ca şi cum cineva trăgea o gură de aer în piept. Atât Will, cât şi tatăl său au tresărit, însă cel din urmă şi-a recăpătat repede stăpânirea de sine.

— Sunt un om al păcii şi îmi văd bucuros de propriile treburi. Ridic armele numai când am un motiv. Ştiu prea puţine despre vrăjitoare şi consider că adeseori ceea ce pare straniu poate fi

pus pe seama superstiţiilor şi a ignoranţei. Cu toate astea, am mintea deschisă, aşa că tare aş vrea să văd conţinutul acestui sac.

— Atunci, îţi voi îndeplini dorinţa, i-am zis, dezlegând baierele sacului. Apoi, am apucat capul Diavolului de coame şi l-am ridicat, ţinându-i între cavaler şi fiul lui.

Amândoi s-au ridicat în picioare, şocaţi. Băiatul mi-a dat impresia că era cât pe ce s-o ia la fugă prin încăpere. Capul Diavolului a mai scos un geamăt slab, iar carnea din jurul ochiului mutilat a zvâcnit. O dâră groasă de sânge închegat se prelingea de la ochi până la gura larg căscată. Dacă asta era cu putinţă, capul părea şi mai hidos decât înainte.

CAPITOLUL 14

LA ATAC!

Puterile tale magice nu mă sperie, pentru că le am şi eu pe-ale mele.
Şi duhurile, spiritele şi stafiile nu sunt pentru mine mai ameninţătoare decât sunt pentru un vraci.

E încă viu! Cum e posibil? A întrebat sir Gilbert, devenit brusc foarte palid.

— Carnea nu e decât un înveliş, i-am răspuns. Pentru Diavol, forma pe care o îmbracă e acelaşi lucru cu un veşmânt. El poate să ia multe astfel de forme, iar spiritul lui poate supravieţui unor mutilări extreme; acum, sălăşluieşte în cele două părţi ale trupului. De aceea, trebuie să rămână captiv. Dacă slujitorii lui îi duc capul unde-i este legat trupul, el va fi liber, iar răzbunarea lui va fi cumplită, atât în viaţa asta, cât şi dincolo de ea. De curând, a umblat pe Pământ, iar vremurile au devenit mai negre decât oricând. Una dintre manifestările lui a fost războiul care a cuprins Comitatul, aducând cu el moarte, înfometare şi cruzime. Faptul că el e legat provizoriu a îmbunătăţit deja situaţia. Este şi în interesul vostru să-l menţinem legat.

Sir Gilbert a fixat cu privirea capul Diavolului.

— Vâră la loc în sac lucrul acesta înspăimântător, te rog. Nu e o privelişte pentru ochii unui muritor.

Am făcut ce mi-a cerut şi ne-am aşezat la loc.

— Ai luptat în război? L-am întrebat.
Cavalerul a scuturat din cap.
— Nu mai sunt tânăr şi nici n-am fost chemat la luptă. Am rămas acasă şi am încercat să îi apăr pe-ai mei. Spre norocul nostru, şi fiind oarecum izolaţi, nu ne-a vizitat decât o patrulă, şi asta undeva spre sfârşitul campaniei. La început, oamenii mei şi-au căutat refugiul în castel, dar când soldaţii inamici au început să le ardă casele, am ieşit la atac, în fruntea unei oşti mici, dar hotărâte. I-am pierdut pe doi dintre ai noştri, dar i-am omorât pe vrăjmaşi până la unul: unsprezece sunt îngropaţi în morminte fără nume. Aşa că n-a scăpat nimeni ca să dea de ştire.
— Aveţi provizii pentru mai mult timp? L-am întrebat.
— Între zidurile astea sunt multe guri de hrănit, dar putem îndura un asediu de mai multe săptămâni, înainte de a începe să flămânzim. Cu toate astea, n-ar fi deloc plăcut şi ar provoca greutăţi serioase, de îndată ce viaţa o să revină la normal. Nutreţul pentru vite e puţin şi vom fi nevoiţi să începem să le tăiem. Urmările războiului ar putea îngreuna refacerea şeptelului.
— Eu cred că am putea să-i punem capăt relativ repede, i-am zis. Un plan începuse să mi se contureze în minte pe drumul spre castel, iar acum doar îl puneam în cuvinte. Cu ajutorul vostru, putem câştiga bătălia împotriva vrăjmaşilor noştri. Sunt şi vrăjitoare printre ei, dar băiatul spune că arcaşii voştri sunt cei mai buni în meseria lor, iar pe de altă parte magia neagră sigur nu e capabilă să le devieze toate săgeţile. Cât despre *kretch,* e foarte posibil să te ocupi tu personal… ca atunci când ai ucis Marea Trombă.
Will a zâmbit, cu chipul strălucind de mândrie.
— Să vă uitaţi la tapiseriile care vă împodobesc camera, ne-a zis. Ele spun povestea a ceea ce s-a petrecut acum cincisprezece ani. Îl arată pe tatăl meu ucigând Marea Trombă care a devastat ţinuturile din preajmă. Ce a izbutit o dată, va putea şi a doua oară, întrebuinţând aceleaşi mijloace.
Thorne şi-a întors faţa spre Will şi i-a zâmbit, la rândul ei. Când privirile li s-au întâlnit, am observat că începuse să se creeze o legătură între ei.
Tatăl a încuviinţat, dar bănuiam că era mai puţin entuziasmat decât fiul său.

Abia după lăsarea întunericului ne-am întors, eu şi Thorne, în camera noastră. Lumânările pâlpâiau în suporturile de deasupra paturilor noastre. Am luat-o pe una dintre ele şi am dus-o cu mine până la prima dintre tapiserii; erau cinci în total.

Tromba era înfăţişată făcând prăpăd pe terenurile agricole: hoituri de oi zăceau risipite pe un câmp. Între fălcile bestiei era un om, i se vedeau doar picioarele. Tromba era uriaşă. Nu auzisem niciodată vorbindu-se măcar despre una atât de mare. Fără îndoială că autorii tapiseriei exageraseră în privinţa dimensiunilor ei, pentru a impresiona.

În a doua tapiserie, tromba înainta spre castel, iar cavalerul îi ieşea în întâmpinare, pe cal. Râul se întindea între ei. În a treia, el descălecase şi trecea râul prin vad, înveşmântat în armură; tromba se năpustea spre el, cu fălcile larg căscate.

Cea de-a patra tapiserie îi înfăţişa încleştaţi în luptă, iar izbânda cavalerului era acum limpede. Cele două personaje care se războiau umpleau întreaga scenă şi puteam să observ că armura lui Gilbert era acoperită de ţepi, aşa cum ne povestise Will. Tromba îşi înfăşurase corpul şi coada strâns în jurul cavalerului, sângerând în zeci de locuri, iar el o tăia cu spada, pe care o ţinea cu amândouă mâinile. În ultima tapiserie, sir Gilbert ţinea capul creaturii ridicat, cu un aer triumfător, şi bucăţi din ea erau purtate la vale de torenţi.

— Ar putea el oare să se ocupe de *kretch* în acelaşi fel? A întrebat Thorne.

— Poate că da, fetiţo. Ar merita încercat. Dacă noi şi oamenii cavalerului îi atacăm pe ceilalţi, poate că sir Gilbert cu armura lui protectoare ar reuşi să-l taie pe *kretch* în bucăţi. La insistenţele fiului său, pare gata să încerce, iar eu sunt înclinată să-i încurajez strădania.

Vrăjmaşii au sosit devreme, în dimineaţa zilei următoare: erau cam douăzeci de vrăjitoare, însoţite de *kretch* şi de Bowker. N-au traversat râul, ci, după ce au tot cercetat din priviri castelul o vreme, s-au instalat lângă cea mai mare dintre casele din jur şi au aprins focuri ca să-şi gătească mâncarea.

Toată după-amiaza au păstrat distanţa, iar noi i-am privit de

pe creneluri. Numai că alte şi alte cete de vrăjitoare soseau, din oră în oră. Până seara, am numărat cam o sută de persoane în rândurile vrăjmaşe. Iar pe lângă ameninţarea exterioară, creştea şi tensiunea dinăuntrul castelului.

— L-am văzut pe acel preot acolo, aţâţând lumea, mi-a zis Thorne, arătând spre locul în care-şi aşezaseră tabăra ţăranii, laolaltă cu animalele. Eu stăteam lângă poartă, iar el tot arăta spre mine.

— E preot, fetiţo, aşa că era de aşteptat. Iar oamenii ăştia au fost siliţi să-şi caute refugiul între zidurile castelului tocmai din cauza noastră. Normal că au resentimente.

Am cinat în seara aceea din nou cu sir Gilbert şi cu fiul său, iar Thorne i-a spus gazdei noastre despre preot.

— Nu trebuie să vă faceţi griji în privinţa lui, a răspuns cavalerul. Părintele Hewitt a venit deja să discute cu mine şi mi-a cerut să vă izgonesc din castel. L-am refuzat, aşa că subiectul este închis. El e capelanul meu şi stă cu noi de atâţia ani. Într-adevăr, dac-ar fi să mor înainte de vreme, el i-ar deveni tutore fiului meu, până când va ajunge la vârsta maturităţii. El e preot, iar voi vrăjitoare, aşa că rivalitatea e firească. Părintele nici nu prea are ce face, în afară de a aţâţa turma pe care-o păstoreşte. Dar stăpân eu le sunt, şi-mi vor da ascultare în toate privinţele. Sunteţi în deplină siguranţă aici.

— Îţi suntem recunoscătoare pentru asta, i-am zis. Am studiat cu interes tapiseriile din camera noastră. Presupun că mai ai armura, nu?

— Da, o mai am. Am pus să mi-o făurească special şi s-a dovedit mai mult decât eficientă împotriva trombei. În realitate, creatura n-a fost chiar atât de mare pe cât dă de înţeles tapiseria, a adăugat el, zâmbind. Dar tot era o fiară primejdioasă şi a omorât mulţi oameni, ca şi vite.

— Tata e tot atât de înţelept, pe cât e de viteaz, a declarat cu mândrie Will.

— Văd că eşti foarte mândru de tatăl tău, i-am zis băiatului, zâmbindu-i. Dar apoi m-am întors din nou spre sir Gilbert. O astfel de armură poate fi la fel de eficientă şi în lupta cu acel *kretch.* El are o armură a lui, din plăci osoase. Dacă o să-l atacăm, va trebui să lucrăm în echipă, şi asta cât mai curând, înainte să apară prea mulţi slujitori de-ai Diavolului. Rândurile

lor vor creşte de la o zi la alta. Dar dacă-i nimicim pe *kretch* şi plecăm de-aici, ei ne vor urma, iar voi vă veţi putea întoarce la vieţile voastre de dinainte.

— Atunci, vom ataca mâine, a hotărât cavalerul. Trebuie să găsim o cale de a-i ademeni mai aproape de castel, în bătaia arcaşilor mei.

Am încuviinţat.

— Mă voi gândi eu la ceva. Iar mâine îi vom învinge. Ne veţi înapoia armele?

— Desigur. Vom ieşi împreună din castel, cu toate armele necesare izbânzii.

Numai că m-am înşelat: lucrurile n-au decurs aşa cum mă aşteptasem.

CAPITOLUL 15

LUPTĂ PE VIAŢĂ ŞI PE MOARTE

E mai bine să te lupţi decât să fii un simplu spectator.
O vrăjitoare asasină tânjeşte după luptă.

Am luat micul dejun înainte de răsăritul soarelui şi apoi, spre uşurarea lui Thorne, am lepădat rochiile verzi şi ne-am îmbrăcat din nou ca nişte vrăjitoare asasine. Abia aşteptam să înceapă bătălia şi mă simţeam mai comod înveşmântată în straiele mele.

Nu puteam risca să iau cu mine în luptă capul Diavolului, aşa că am fost nevoită să-l ascund. Pentru asta, am apelat din nou la o parte din preţioasele mele rezerve de magie. Folosindu-mă de multe fire de bumbac, pe care le-am cules din tivul rochiei mele, am atârnat sacul din piele de o grindă a tavanului, în cel mai întunecos ungher al încăperii. L-am înfăşurat temeinic cu o vrajă de invizibilitate. Numai o vrăjitoare puternică, sau un mag la fel de puternic, l-ar mai fi putut găsi acum; şi nici măcar pentru ei n-ar fi fost uşor.

Sir Gilbert, îmbrăcat cu armura lui ţepoasă, ne aştepta în curtea interioară, înconjurat de oamenii săi. Acolo ne aşteptau şi armele noastre. Tare bine m-am simţit strecurându-le din nou în tecile lor.

Era o dimineaţă cenuşie, ceţoasă, iar aerul era rece şi umed. Am examinat din priviri mica noastră ceată războinică şi am

cântărit şansele de izbândă. Bărbaţii arătau încrezători şi foarte disciplinaţi. Pe lângă cavalerul cu armura lui ucigătoare, mai erau opt arcaşi iscusiţi şi alţi cincisprezece oşteni. Nimeni nu era călare. Sir Gilbert îmi spusese că nu voiau să-şi pună în pericol caii. Eram categoric depăşiţi numeric, dar aveam destule şanse să obţinem o victorie de moment.

Îi explicasem cavalerului planul meu, iar el îl aprobase. Intenţia era să-l nimicim pe *kretch* şi să ucidem cât mai multe vrăjitoare cu putinţă, înainte de a ne retrage în castel. Mai târziu, la adăpostul întunericului, eu şi Thorne aveam să ne furişăm afară din refugiu, cu vrăjitoarele supravieţuitoare pe urmele noastre, lăsând castelul şi împrejurimile sale să se întoarcă la o viaţă paşnică.

Dar deodată lucrurile au început să scape de sub control. Un soldat de gardă de pe creneluri ne-a strigat, ca să ne prevină. Vrăjmaşul se apropia.

Folosindu-ne de avantajul înălţimii, am încercat să-i numărăm. Erau, într-adevăr, mult peste o sută, în frunte cu acel *kretch* şi cu magul bărbos. S-au oprit cam la două sute de metri de şanţul cu apă şi apoi l-am văzut pe *kretch* continuând să înainteze singur. Când a ajuns sub noi, s-a ridicat pe labele din spate, a scos un pumnal şi a strigat, cu o voce tunătoare, provocarea.

Iar atunci am simţit cum mi se opreşte inima în loc. Provocarea nu mă ţintea pe mine, ci pe cavaler.

— Sir Gilbert Martin, te salut! Tu ai ucis Marea Trombă şi eşti vestit în tot ţinutul pentru ce-ai înfăptuit. Doresc să mă lupt cu cineva atât de renumit. Înfrânge-mă, şi toţi cei aflaţi cu mine se vor risipi şi nu te vor mai tulbura.

— Şi dacă pierd, ce se va întâmpla? A strigat cavalerul spre el. Aş vrea să ştiu condiţiile înfruntării.

— Înfrângerea te va costa viaţa, iar asediul va continua. Asta-i tot. Accepţi provocarea?

— O accept şi mă voi lupta cu tine în faţa acestor ziduri. Eşti de acord? Am cuvântul tău?

— Ai cuvântul meu. Ne vom lupta pe malul apei, unde ai înfrânt Marea Trombă. Adepţii tăi vor trebui să rămână între zidurile castelului. Cei veniţi cu mine se vor retrage mult dincolo de râu.

— S-a convenit! A răspuns sir Gilbert.

După asta, l-am văzut pe *kretch* înclinându-şi uşor capul, arătându-şi colţii într-un rânjet maliţios, întorcându-se şi pornind în salturi spre râu.

A fost cât pe ce să lansez eu o provocare către *kretch,* însă cavalerul îşi dăduse cuvântul: nu puteam să mă amestec. Cu toate astea, am încercat să-l fac să se răzgândească.

— E un şiretlic! L-am prevenit. O astfel de creatură nu gândeşte la fel ca noi. Şi nici însoţitorii săi. Ei sunt slujitorii Diavolului: Părintele Minciunilor. Nu au idee ce înseamnă onoarea. Dacă te duci singur la luptă, o să mori! Vor să obţină capul Diavolului şi nu au de gând să se împrăştie până când nu îl recuperează.

— E posibil să fie aşa, a răspuns sir Gilbert, întorcându-se spre mine. Numai că, în calitate de cavaler, nu am libertatea de a refuza o astfel de provocare. E codul după care-mi conduc viaţa. Şi chiar în cazul în care creatura intenţionează să mă înşele, nu e totul pierdut. Când voi pleca, închideţi poarta principală, dar n-o încuiaţi. Lăsaţi şi podul mobil coborât. La primul semn de înşelăciune, îmi veniţi în ajutor. Nu e cu mult diferit faţă de ce am plănuit noi.

— Nu pot să fiu de acord, l-am prevenit eu. Noi am fi pornit din locul ăsta ca o forţă compactă şi te-am fi protejat din flancuri şi din spate când l-ai fi atacat pe *kretch.* Acum, însă, te vei lupta singur, la ceva distanţă de noi. Dacă va fi o înşelăciune, e posibil să nu izbutim să-ţi sărim în ajutor la timp.

Sir Gilbert şi-a înclinat capul, ca semn că încuviinţează ce spusesem, dar şi-a menţinut hotărârea şi, fără vreo altă vorbă, a coborât, aşteptând deschiderea porţii şi coborârea podului mobil.

După toate astea, sir Gilbert şi fiul său şi-au unit mâinile, într-un scurt rămas-bun. Will se arăta foarte mândru de tatăl lui, dar buza de jos îi tremura de emoţie şi mi-am dat seama că se temea pentru el. Cavalerul şi-a lăsat în jos vizorul coifului şi a pornit cu paşi mari în direcţia râului. Poarta a fost închisă în urma lui, fără a fi însă încuiată. Arcaşii şi ceilalţi luptători au rămas în aşteptare în spatele ei, cu armele pregătite. Eu în schimb am plecat, luând-o cu mine pe Thorne, înapoi pe creneluri, de unde puteam să vedem mai bine înfruntarea.

Sir Gilbert se apropia de vadul râului şi-l vedeam pe *kretch*

aşteptând pe malul celălalt. Nici urmă de mag şi de vrăjitoare, dar un văl de ceaţă groasă şi-a făcut apariţia la o sută de metri mai încolo, acoperind malurile râului. Fără îndoială că fusese făcut să apară cu ajutorul magiei: le era uşor să se ascundă înăuntrul lui… mult mai aproape de cei doi combatanţi decât noi. Am adulmecat şi am simţit imediat primejdia. Era o capcană: de asta eram sigură. Dar ce puteam să fac? Îl prevenisem pe cavaler, dar el nu acordase atenţie spuselor mele.

Nici nu părăsise bine malul nămolos, intrând în apa mică a vadului, că l-am şi zărit pe *kretch* repezindu-se asupra lui, alergând ca un lup uriaş şi stârnind o perdea de apă. Sir Gilbert nu-i anticipase mişcarea, aşa că şi-a scos spada prea târziu. Enorma fiară a prins între fălci braţul drept al omului, cel în care ţinea spada, şi a muşcat aprig. Chiar şi de la o asemenea depărtare am auzit urletul de durere al cavalerului.

Dar ce însemnase acel contact pentru *kretch*? Pe plăcile metalice care-i înveleau cavalerului braţul drept erau ţepi. Acum, probabil că ele străpungeau fălcile creaturii. Încetul cu încetul se transformase, căpătând tot mai multă putere. Să fi dobândit şi insensibilitatea la durere? Sau poate că reuşise să-şi învingă durerea, prin forţa voinţei, în ciuda chinurilor prin care trecea? Asta îl făcea, într-adevăr, mult mai periculos. Numai moartea putea să-i mai stea în cale.

Cu un efort extraordinar, cavalerul a reuşit să-şi smulgă braţul, eliberându-l. Atunci, sângele a început să picure din fălcile deschise ale bestiei, pătând apa. Era sânge şi pe armură, dar era al bărbatului sau al fiarei?

Chiar şi de la depărtare, vedeam că metalul care-i acoperea cavalerului braţul se îndoise şi că el se străduia din greu să ridice spada, în timp ce era din nou atacat de *kretch.* Creatura a părut şi mai mare când s-a ridicat pe labele din spate, dominându-l cu înălţimea sa. Devenea tot mai puternică, pe zi ce trecea.

Cu toate că era rănit, sir Gilbert n-a dat înapoi, menţinându-se pe poziţie şi strângând spada în cealaltă mână. Arma era grea şi trebuia folosită cu ambele mâini. Dar, chiar şi-aşa, numai cu stânga – neîndoios, cea mai slabă dintre cele două – el a împlântat spada în burta creaturii, care de data asta a simţit durerea şi a slobozit un ţipăt ascuţit, urmat îndată de un

răget furios.

Ţipătul m-a făcut să mă simt mai bine. Creatura putea fi rănită. Da, voiam ca până la urmă cavalerul să-i vină de hac, dar tare mult aş fi vrut s-o omor cu mâna mea. De mult nu-mi mai dorisem cu atâta înverşunare să rănesc şi să omor o vietate. Cu toate astea, nu mă puteam aventura, cât timp cavalerul rămânea în picioare. Era un bărbat viteaz şi nu-i puteam răpi şansa de a ieşi biruitor.

Iată-i ciocnindu-se din nou cu putere, cavaler şi *kretch*; încleştaţi în luptă, au căzut în apa puţin adâncă a vadului şi s-au tot rostogolit, până când au ajuns pe celălalt mal, unde au continuat să se încaiere, în noroi. Era exact ce-şi dorea sir Gilbert: acum, fiara era străpunsă de ţepii armurii şi speram că va avea aceeaşi soartă ca şi tromba. Dar, pe măsură ce se zvârcoleau, mi se părea tot mai evident că bărbatul pierdea lupta.

Cavalerul încerca să-l lovească pe *kretch* cu spada, însă era prea aproape, iar încercările sale nu aveau niciun efect asupra spatelui împlătoşat al creaturii. Sir Gilbert nu mai era tânăr. Energia îi scădea. Şi nici ţepii de pe armura lui nu erau la fel de eficienţi pe cât fuseseră împotriva trombei. Deodată, spre necazul meu, am văzut cum fălcile bestiei prind capul cavalerului şi muşcă zdravăn. Am auzit zgomotul armurii zdrobite. Fiara avea fălcile puternice, capabile să sfarme orice; acum, colţii ei pătrundeau în craniul lui sir Gilbert. Am auzit gemetele de necaz ale oamenilor de la castel şi mi-am dat seama că Will urmărea, îndurerat, crudul sfârşit al tatălui său.

Atunci s-a petrecut lucrul de care mă temeam cel mai mult, dar pe care, în egală măsură, îl aşteptam. Vrăjitoarele, cu Bowker în frunte, au ţâşnit afară din norul de ceaţă şi, chiuind şi ţipând, au dat fuga spre malul râului, unde cei doi combatanţi încă se zvârcoleau. Cele mai multe dintre ele aveau cuţite în mâini. Ca şi data trecută, primele trei aveau pumnalele prinse cu frânghii în vârful unor prăjini lungi, ca să poată împunge şi cresta de la distanţă. Pe cavaler îl aştepta aceeaşi soartă de care avusese parte lamia; diferenţa era că, de data asta, o mică oaste hotărâtă şi deloc de neglijat era pregătită să intervină. Nu era totul pierdut.

Un străjer a strigat spre cei de dedesubt şi am auzit porţile deschizându-se cu un huruit.

— Stai aproape de mine şi încearcă să nu faci ceva nesăbuit! Am prevenit-o pe Thorne.

Când am ajuns la poartă, aceasta era deja deschisă, iar oamenii cavalerului năvăleau spre râu. Will rămăsese lângă pod cu alţi doi oameni, privind deznădăjduit spre locul confruntării. În calitate de unic moştenitor al castelului şi al pământurilor, îi era interzis să între în luptă.

I-am ajuns repede din urmă pe ceilalţi, însă i-am făcut semn lui Thorne să rămână mai în spate. Numai când cele două tabere aveau să ajungă faţă în faţă, puteam fi în măsură să judecăm unde şi cum trebuie sa intrăm în luptă.

Privind înainte, am văzut că pe malul nostru erau mai multe vrăjitoare, care acum se repezeau spre noi, agitându-şi armele. Vrăjitoarele de pe celălalt mal îi înconjuraseră pe cavaler şi pe *kretch:* fără îndoială că încercau să-l dea gata, în timp ce fiara îi ţinea capul între fălci, repetând ceea ce făcuseră cu Wynde. De două ori asistasem neputincioasă la moartea cuiva, neavând cum s-o împiedic, dar acum era posibil să mai avem timp pentru a-l ajuta pe sir Gilbert. Ca să-l omoare, trebuiau mai întâi să-i desfacă armura. Iar asta le-ar fi luat timp, permiţându-ne să-l salvăm.

Oamenii cavalerului s-au oprit brusc. Pentru o clipă, am crezut că sunt pe cale să facă stânga-mprejur şi să fugă: cetele de vrăjitoare care se apropiau în goană ofereau o privelişte înspăimântătoare şi în plus ne întreceau în număr. Numai că oastea noastră era cu adevărat foarte disciplinată, aşa că am auzit o voce strigând un ordin:

— Trageţi!

Cei opt arcaşi şi-au încordat arcurile şi au slobozit săgeţile, care au zburat neabătute spre ţintele lor. Fiecare săgeată a lovit câte o vrăjitoare. Am văzut cel puţin trei prăbuşindu-se, în timp ce altele se clătinau şi se răsuceau. Arcaşii scoseseră deja alte săgeţi din tolbele de pe umeri şi-şi încordau iar arcurile.

S-a auzit din nou ordinul de tragere şi, *vâjjj,* încă un val de săgeţi s-a abătut asupra duşmanului, făcând şi mai multe victime. Vrăjitoarele ajunseseră aproape de noi, la mai puţin de treizeci de metri, însă alte săgeţi le-au destrămat atacul, împrăştiindu-le.

Cu toate astea, n-au fugit, ci au început să ne încercuiască,

subţiind rândurile ca să fie mai greu de ţintit. Primele săgeţi fuseseră trase în acelaşi timp, însă acum ordinul a fost:

— Trageţi la liber!

De data asta, fiecare arcaş şi-a ales propria ţintă: o tactică mai puţin eficientă, deoarece vrăjitoarele foloseau deja magia neagră împotriva noastră. Intonau descântece în Graiul Vechi, cel mai însemnat dintre toate fiind *Groază.* Puterea lui era irosită în cazul meu şi al lui Thorne, fiindcă aveam mijloacele noastre de apărare împotriva lui, însă în ochii arcaşilor şi ai celorlalţi luptători vrăjmaşele se iveau acum sub înfăţişări hidoase, cu chipurile schimonosite şi demonice, cu părul năclăit de noroi, semănând cu nişte cuiburi zvârcolitoare de năpârci veninoase.

Descântecul îşi făcea mult prea bine efectul: am văzut cum arcaşul de lângă mine face ochii mari de frică, arcul din mâinile lui tremurând puternic, motiv pentru care săgeata a zburat, inofensiv, în pământ. Era momentul să acţionez, altfel totul era pierdut. Trebuia să-mi folosesc acum întreaga forţă în lupta împotriva vrăjmaşului. Cât despre *kretch* şi mag, ei trebuiau să moară!

CAPITOLUL 16

TREBUIE SĂ FUGIM MEREU?

Cu câte un pumnal tăios în fiecare mână, o vrăjitoare asasină moare, luptându-se cu vrăjmaşii ei.
De ce ar fi altfel în cazul meu?

Pipăind salba cu oase, am folosit descântecul care în limba latină se numeşte *Imperium,* dar în clanul Mouldheel, care preferă să le facă pe toate altfel, e cunoscut drept *Înrâurire.* În parte, e o forţare a voinţei, aşa că e important să rosteşti comanda cu o anumită inflexiune. Dacă se procedează aşa cum trebuie, ceilalţi se vor supune într-o clipă.

Peste tot în jurul meu era numai frică şi haos, ceea ce-mi era de folos. Vocea mea a străpuns nesiguranţa şi mi-am îndreptat-o spre cei de lângă mine: trei arcaşi, doi soldaţi şi Thorne.

— *Urmaţi-mă!* Le-am comandat, cu inflexiunea corectă.

S-au întors ca unul şi m-au privit drept în ochi. Numai Thorne

a arătat o oarecare împotrivire, dar ştiam că ea s-ar fi supus şi fără magie. Ceilalţi erau în alertă, receptivi şi total supuşi.

Pe urmă, am pornit în fugă în direcţia râului, unde cavalerul se lupta încă din greu cu bestia. Ceilalţi m-au urmat îndeaproape, dar când am ajuns la prima dintre vrăjitoarele care ne încercuiseră, Thorne a trecut în dreapta mea. Am luptat împreună, ca şi cum am fi fost o singură fiinţă, cu un singur ţel: patru braţe şi patru picioare dirijate de o singură minte. În mâna stângă aveam un pumnal şi am rotit-o într-un scurt şi ucigător arc... şi vrăjmaşa noastră şi-a găsit pieirea. Cu coada ochiului, am zărit-o pe Thorne dând gata o altă vrăjitoare.

Eram o forţă letală şi am străpuns cu uşurinţă cercul subţire. Dar după ce am trecut vadul, am găsit vreo nouă vrăjitoare strânse ciorchine în jurul încleştării, împungând în jos, spre cavaler. Lisa Dugdale se lăsase cu toată greutatea pe prăjina ei, străduindu-se să înfigă pumnalul în spaţiul dintre coif şi gât, dintotdeauna un punct slab al acestui fel de armură. Dar dedesubt sir Gilbert purta o cămaşă de zale, aşa că era de două ori protejat. Cu toate astea, cel mai mare pericol îl reprezenta bestia, care încă-i strângea capul între fălci: metalul coifului se îndoise. Sir Gilbert gemea de durere şi se zbătea să se elibereze. Spada îi scăpase din mână, însă cu pumnul înmănuşat în fier izbea repetat în capul fiarei.

Ştiam că trebuie să acţionăm repede, fiindcă vrăjitoarele din spatele nostru aveau să se regrupeze şi să ne taie retragerea spre castel.

— *Folosiţi-vă arcurile!* Am ordonat, iar cei trei arcaşi s-au supus pe loc, trăgând rânduri, rânduri de săgeţi. Una s-a împlântat în vrăjitoarea cea mai apropiată, azvârlind-o înapoi, în nămol. După al doilea val, l-am văzut pe *kretch* scuturând trupul cavalerului aşa cum face un câine cu un şobolan, după care şi-a abandonat prada şi s-a năpustit spre noi. I-am întâlnit privirea şi am citit în ochii lui că tot eu rămăsesem ţinta principală.

Am ales un cuţit şi l-am repezit drept spre fiară; s-a împlântat până la mâner în ochiul drept al creaturii. Două dintre săgeţi şi-au nimerit şi ele ţinta. Una a alunecat, fără să-l rănească, de pe umărul lui, însă cea de-a doua i-a intrat în gura deschisă şi i-a străpuns gâtul. Thorne a fost cea care a spulberat orice

îndoială: şi-a azvârlit pumnalul cu mare precizie, nimerind creatura în ochiul stâng. Acum, bestia era oarbă.

S-a răsucit şi a fugit în salturi în direcţia copacilor, chelălăind ca un câine bătut. În câteva secunde, am ajuns la sir Gilbert, pe care doi soldaţi îl ridicaseră din nămol, ducându-l spre castel. N-aveam timp să verific în ce stare era, dar nu arăta deloc bine. Sângele îi şiroia de sub coiful zdrobit. Ne-am întors şi am traversat râul, alăturându-ne celor care scăpaseră cu viaţă din bătălie. Sergentul a dat un ordin, iar soldaţii au alcătuit un mic careu defensiv în jurul arcaşilor şi al oamenilor care-l cărau pe cavalerul rănit. În schimb, eu şi Thorne luptam în afara careului, în timp ce ne retrăgeam încet către poarta castelului.

Nu se vedea nici urmă de mag, ceea ce părea să le fi descurajat pe vrăjmaşe, mai ales după fuga bestiei. Cu toate că erau încă mai multe decât noi, puţine îndrăzneau să ne atace direct, iar cele care riscau, mureau ori de mâna mea, ori de a lui Thorne, în timp ce altele dintre posomorâtele noastre urmăritoare erau doborâte de cei patru arcaşi scăpaţi cu viaţă din luptă.

În cele din urmă, am ajuns în castel; poarta-ghilotină s-a închis în urma noastră, iar podul mobil a fost ridicat. Pierduserăm, probabil, o treime din efectiv, iar mulţi dintre cei care supravieţuiseră erau răniţi. Cu toate astea, prima noastră grijă era starea lui sir Gilbert, care a fost dus în salonul de onoare şi întins pe o masă. Imediat scutierii lui au început să-i desfacă armura cu ţepi. Will îşi privea deznădăjduit tatăl, care gemea de durere, în timp ce sângele continua să curgă, abundent, de sub coiful distrus. Braţul îi era mutilat, înlăturarea mânecii de zale dovedindu-se foarte dificilă.

Lăsându-l cu cămaşa de zale pe el, oamenii au încercat în continuare să-i scoată coiful, însă bărbatul a început să urle de durere. Am ridicat o mână, cerându-le să se oprească, şi mi-am făcut loc spre el, ca să-l examinez mai îndeaproape. Apoi, am clătinat din cap.

— Coiful nu mai poate fi scos, le-am spus. Moare. Tot ce puteţi să faceţi e să-i daţi ceva care să-i aline suferinţele.

Fălcile fiorosului *kretch* îi înfipseseră cavalerului metalul adânc în ţeastă. Acum îi apăsa creierul, care avea să se umfle şi să-i aducă moartea. Am estimat că mai avea de trăit cel

mult câteva ore.

Thorne s-a apropiat şi i-a pus mâna pe umăr, vrând să-l consoleze, numai că el a respins-o, furios, pironind-o cu o privire încărcată de ură. Fata a făcut câţiva paşi înapoi, mirarea şi durerea schimonosindu-i chipul.

M-am dus şi eu spre el, i-am pus la rândul meu mâna pe umăr şi i-am vorbit pe un ton blând.

— Tatăl tău a fost un bărbat viteaz, Will, iar faptele lui vor rămâne mereu în memoria oamenilor. Trebuie să fii tare. Până la urmă, tu vei fi conducătorul aici.

Băiatul s-a smuls de lângă mine şi am văzut cum îl invadează din nou furia.

— Mai bine nu v-aş fi adus niciodată aici! A ţipat. Din cauza voastră a murit tata!

— Mi-aş dori să nu se fi întâmplat aşa, i-am răspuns, cu duioşie. Dar nu putem schimba trecutul.

M-am întors, i-am făcut un semn lui Thorne şi am ieşit amândouă din sală, ducându-ne în camera noastră. Pe coridorul de afară, ne-am întâlnit cu preotul care era însoţit de doi soldaţi. Fără îndoială, fusese chemat ca să se roage pentru sir Gilbert. Când am trecut pe lângă el, s-a uitat la mine cu o ură cumplită, dar nu m-am sinchisit să-i adresez nici măcar o privire.

Când am ajuns în cameră, i-am explicat lui Thorne noua situaţie.

— Suntem în primejdie, am prevenit-o, şi cât de curând s-ar putea să fim nevoite să ne luptăm împotriva celor care, până acum doar câteva clipe, ne erau aliaţi.

— Will părea foarte supărat. Eu credeam că suntem prieteni, mi-a zis ea, cu amărăciune. Crezi c-o să se-ntoarcă împotriva noastră?

— Prea puţin contează ce *vrea* el să facă, Thorne. E minor şi în consecinţă prea tânăr ca să-şi poată asuma, deocamdată, rolul tatălui său. Ţi-aduci aminte ce-a spus sir Gilbert? După moartea lui, preotul va deveni tutorele copilului, până când el va ajunge la vârsta majoratului. Iar tutorele acesta va cârmui castelul. Aşa că e timpul să fugim, înainte ca adăpostul ăsta să

se prefacă într-o închisoare din care n-am putea ieşi decât cu picioarele înainte.

M-am oprit ca s-o privesc în ochi, apoi am continuat.

— Şi mai avem un motiv pentru care trebuie să plecăm imediat, i-am zis. Chiar dacă l-am orbit pe *kretch,* el se poate vindeca, dar asta o să-i ia timp. Aşa că trebuie să plecăm imediat şi să punem ceva distanţă între noi şi el.

— Dar unde *putem* să mai mergem? S-a plâns Thorne, care părea că ajunsese în pragul disperării. Chiar trebuie să fugim mereu? Will a fost cel dintâi băiat de care mi-a plăcut în viaţa mea. Îmi vine greu să plec, când îl ştiu pradă mâniei. Poate c-ar trebui să încerc măcar să vorbesc cu el, după ce s-o mai linişti puţin.

— Ţi-ai pierde vremea, Thorne. Nu e prudent pentru niciuna dintre noi să mai rămână aici nici măcar o clipă în plus. Şi, de îndată ce vom ieşi cu bine din castel, ar fi mai bine să ne despărţim, am propus eu. Vrăjmaşii noştri sunt prea numeroşi şi nu vor renunţa niciodată. Până la urmă, tot mă vor prinde şi mă vor ucide. Dar de ce să mori şi tu? Clanul va avea nevoie de o asasină pricepută care să mă înlocuiască. Şi aceea eşti tu, fetiţo.

Thorne a scuturat din cap.

— Nu, eu nu te părăsesc. Dacă tu mori, atunci eu o să iau în păstrare capul. Nu asta sperai?

Am încuviinţat, dându-mi seama că ea luase deja hotărârea. M-am pregătit să iau sacul, dar imediat am simţit primejdia. Numai că avertismentul sosise cu o clipă prea târziu. Uşa s-a deschis şi patru arcaşi, cu arcurile pregătite, au păşit înăuntru. În spatele lor erau alţi patru oşteni, precum şi preotul, părintele Hewitt.

— Lăsaţi armele jos sau veţi muri pe loc! A poruncit el.

Era un bărbat masiv, cu umerii laţi, rumen la faţă. Semăna mai degrabă cu un fermier vânjos, decât cu un preot, dar haina pe care o purta era nouă, cu nasturi strălucitori din argint, pantofii fiind croiţi din pielea cea mai fină.

Deodată, pe la colţurile ochilor mi-au apărut fulgerele luminoase care prevesteau că slăbiciunea avea să pună din nou stăpânire pe mine. Trebuia să fac ceva ca să scăpăm cât mai repede din castel.

— Aşa se vorbeşte cu un aliat care a luptat de partea voastră doar acum câteva clipe? L-am luat la rost.

— Sir Gilbert tocmai a murit şi acum eu fac legea aici. Nu există alianţă care să se poată încheia cu vrăjitoarele. „Pe vrăjitoare să n-o laşi să trăiască!”[3], a răcnit el.

— Aşadar, dacă lăsăm jos armele, o să murim mai târziu? Ce fel de alegere e asta? Eu, una, prefer să mor aici. Şi-o să-ţi mai spun un lucru: nu toţi veţi scăpa cu viaţă. Eu sunt Grimalkin şi deja i-am ales pe cei pe care-i voi omorî!

— Predă-te acum, a rostit preotul, pe un ton dintr-odată mai blând şi mai raţional, şi veţi avea parte de o judecată dreaptă din partea Sfintei Biserici.

Fulgerele din ochii mei sporeau în intensitate. Trebuia să acţionez imediat, dacă voiam să scăpăm cu viaţa.

— Am mai auzit eu de asemenea „judecăţi drepte”, am replicat, batjocoritoare. Ce veţi face? Ne veţi zdrobi trupurile cu pietre sau ne veţi îneca în cel mai apropiat iaz? Iată răspunsul meu!

Spunând acestea, am scos două pumnale şi le-am îndreptat spre preot. El, însă, a zâmbit neînduplecat, rămânând stăpân pe sine.

A rostit un singur cuvânt.

— Trageţi!

Cei patru arcaşi ne-au ţintit şi au slobozit săgeţile.

CAPITOLUL 17

ADUCE O MARE DEZONOARE

Iuţeala mea în luptă nu ţine de magia neagră;
Ţine de însăşi magia fiinţei mele, de magia a ceea ce sunt.
Eu sunt Grimalkin!

O vrăjitoare asasină trebuie să fie iute. Eu am iuţeala asta. Dar fi-va ea suficientă împotriva unor arcaşi iscusiţi care trag de la o distanţă atât de mică? Şi cum rămâne cu Thorne, care mai are câţiva ani până să ajungă la deplinătatea puterilor ei?

Toate aceste gânduri zadarnice îmi goneau prin minte, în timp ce trupul meu reacţiona din instinct.

---

[3] Citat din *Biblie* (*Exodul,* 22,18) (n.tr.).

Îmi antrenasem corpul să fie ca o armă: fiecare tendon, fiecare muşchi, fiecare os să se coordoneze; într-o astfel de situaţie, să nu aibă nevoie de comanda creierul.
Gândirea e prea înceată.
Iată-mă plonjând în faţă, făcându-mă ghem. Îmi opresc inima. Ridic pumnalul din mâna stângă, deviez cu el o săgeată. Timpul pare că trece cu mare încetineală. Mă gândesc la Tom Ward, care are puterea de a încetini curgerea timpului şi râd! Şi o vrăjitoare asasină poate face acelaşi lucru… dar în alt fel. O asasină se mişcă atât de iute, încât mişcările celorlalţi par să fie cele care încetinesc.
Asta nu ţine de magia neagră. Ţine de însăşi magia fiinţei mele; de magia a ceea ce sunt; de magia a cât de bine m-am pregătit. Eu sunt Grimalkin!
Eu exist în „acum” şi mă ocup cu moartea.
Resping o altă săgeată şi arunc o privire în dreapta mea. Acţiunile lui Thorne le reflectă pe-ale mele ca într-o oglindă. Ne despărţim, ne apropiem şi ne îndepărtăm iar, ca apa curgând peste nişte stânci ascuţite. Am pregătit-o bine şi nici nu mi-aş putea dori o elevă mai bună. Când o să mor, ea o să-mi ia locul. Nicio altă Malkin nu va fi capabilă să-i stea împotrivă într-o luptă.
Acum, sunt printre potrivnicii mei şi încep să-i tai. Un arcaş urlă şi moare. Trebuie să uit faptul că am luptat atât de recent cot la cot cu aceşti oameni. Acum suntem şi mai aproape, iar ei nu-şi pot folosi arcurile. Situaţia s-a schimbat. Ori vieţile noastre, ori ale lor. Şi ei ştiu asta. Aşa e în luptă. Trebuie să ucidem sau să fim ucişi. Aşa că eu ucid. Ucid încă o dată, şi încă o dată, iar urletele celor care mor par să se audă foarte de departe.
Îmi las inima să bată, o singură dată: sângele îmi năvăleşte prin artere.
Mă învârtesc şi tai, mă rotesc şi tai iar. Sângele vrăjmaş împroaşcă pretutindeni: în câteva secunde, voi ajunge la preot. După ce voi trece peste cadavrul lui, ne vom putea îndrepta spre poartă. Putem să reuşim. Putem să învingem. Putem să scăpăm.
Dar deodată, prea devreme, răsuflarea mi se opreşte în gât şi simt o durere bruscă în piept. Slăbiciunea mă pune repede în genunchi. E otrava rămasă de la *kretch.* Mă lupt cu ea, dar

totul se întunecă.

Să fie asta moartea?

Ultimul meu gând se îndreaptă către Thorne. E atât de tânără, iar acum s-ar putea să moară şi ea. Simt un regret de moment pentru că am vârât-o în primejdie. Apoi vine întunericul, iar eu uit tot.

* * *

Dar n-am murit atunci. M-am trezit simţind gust de sânge în gură, legată fedeleş într-un loc întunecos.

Cătuşe din fier îmi prindeau mâinile şi picioarele la un loc; strânsoarea metalului era dureroasă, iar pielea mă ustura. Eram întinsă pe jos, cu spatele la un perete umed. Am încercat să mă rostogolesc spre stânga, dar la jumătatea mişcării m-am pomenit nevoită să mă opresc. Mai era un lanţ, care îmi lega picioarele de un belciug din fier, prins în podeaua din piatră.

Am reuşit să mă ridic în capul oaselor şi să-mi reazem spatele de perete. Era foarte întuneric, dar ochii mei de vrăjitoare puteau să vadă până şi în cele mai întunecoase unghere ale temniţei. Duhnea a moarte. De-a lungul timpului, muriseră clici cel puţin o duzină de oameni. Sir Gilbert părea blând, dar era clar că întemniţase oameni, iar unii dintre ei îşi sfârşiseră zilele în închisoarea asta subterană. *Care să le fi fost crimele?* M-am întrebat în sinea mea.

Prea puţină importanţă mai avea acum. Sunt vrăjitoare; iată crima *mea.* Din partea preotului nu puteam să mă aştept la nimic altceva, decât la suferinţă şi la moarte. Ghicitoarea îmi prezisese odată moartea, numai că eram în luptă, cu cuţitul în mână, nu înlănţuită şi neputincioasă. Dar prezicătoarele nu ghicesc totdeauna corect: mereu rămâne loc şi pentru greşeală.

M-am consolat cu gândul că măcar nu vor putea să pună mâna pe capul Diavolului. Îl ascunsesem foarte bine. Numai cei mai puternici practicanţi ai magiei negre puteau să-i descopere ascunzişul, dar pentru asta trebuiau mai întâi să între în castel. Şi, din câte-mi spusese cavalerul, zidurile astea erau capabile să reziste săptămâni întregi sub asediu. Fiecare zi în care capul rămânea departe de mâinile lor însemna timp în plus pentru ca Tom Ward să găsească o cale de a termina cu Diavolul odată pentru totdeauna.

Slăbiciunea părea să-mi fi trecut, dar acum nu prea mai conta. Legată în lanţuri, aveam prea puţine şanse de scăpare. Nu-mi luaseră cureluşele din piele, dar tecile lor erau goale; armele mele dispăruseră. Cu toate astea, îmi rămăsese o singură armă… ultimele mele picături de magie. Le păstrasem pentru situaţii extreme. Momentul întrebuinţării lor trebuia ales cu extrem de mare grijă. Pe urmă, n-aş mai fi avut ce să fac.

Atunci am auzit cel dintâi urlet. Era subţire, înalt, şi a rămas plutind prin aer: un strigăt de femeie… strigătul cuiva care trecea prin suferinţe insuportabile.

S-a auzit din nou şi mi s-a zbârlit părul de pe ceafă de groază. Torturau pe cineva.

Să fi fost Thorne?

În clipa imediat următoare, mi-a stat inima, când am primit confirmarea; ea era.

— Vă rog! Vă rog! Implora fata. Nu-mi faceţi asta… orice, numai asta nu!

Thorne e vitează şi neînfricată. Ce soi de tortură putea s-o determine să se roage aşa, cu o voce atât de stridentă şi tremurătoare?

Nu puteam suporta s-o aud chinuindu-se astfel. Dar mai întâi trebuia să văd exact în ce situaţie mă aflam şi dacă aveam mijloacele de a izbuti aşa ceva fără să-mi irosesc prea mult din puţinele rezerve de putere magică. Aveam să folosesc magia şamanică şi să-mi proiectez încă o dată sufletul afară din trup.

Am intonat cuvintele trebuincioase, găsind cadenţa exactă şi concentrându-mă ca să-mi pot exercita voinţa. Pentru o clipă, totul s-a întunecat, după care am început să plutesc deasupra trupului meu înlănţuit, într-o lume în care totul era colorat în verde. Am privit în jos, spre mine însămi, spre ochii închişi şi pieptul care se mişca regulat, apoi am plutit spre uşa temniţei; spiritul meu a trecut fără probleme prin ea.

Am ieşit în tunel şi mi-a fost uşor să găsesc încăperea în care o torturau pe Thorne. Era chiar celula vecină, pe stânga. Uşa fusese lăsată larg deschisă şi un paznic, al cărui trup lucea verzui de atâta forţă vitală, stătea afară, cu spatele lipit de perete. Cum am ajuns înăuntru, am cântărit situaţia dintr-o

singură privire.

Thorne era întinsă pe spate, legată cu frânghii groase de o masă metalică. Avea sânge pe umerii şi pe braţele goale. Lângă ea stătea, în picioare, un bărbat vânjos, dezbrăcat până la brâu, cu pieptul păros şi pielea sclipind de transpiraţie. În mâna dreaptă ţinea o sulă: înfipsese vârful ei lung, subţire şi ascuţit, în repetate rânduri, în trupul lui Thorne. Încercau să găsească locul în care, cică, ar fi atins-o Diavolul, loc în care ea n-ar mai fi simţit durerea, dovedind astfel că e vrăjitoare.

Toate astea erau complet inutile: noi eram vrăjitoare, nu tăgăduiam. Însă preotul dădea târcoale prin apropiere, afişând un zâmbet pe buzele lui subţiri. Era evident că savura spectacolul.

Şi atunci am înţeles ce anume o făcuse pe Thorne să urle şi să se roage aşa. Avusese prea puţin de-a face cu împunsăturile de sulă în trup; prea puţină legătură cu chinurile groaznice pe care sigur le îndura. Nu: ceea ce-i provocase groaza era ustensila din mâna preotului.

Era o foarfecă de-a mea, unealta cu care le tăiam falangele degetelor mari vrăjmaşilor pe care îi omoram. Restul armelor mele erau aliniate cu grijă pe o măsuţă din lemn, în colţul cel mai îndepărtat al încăperii. Preotul probabil că avea ceva cunoştinţe despre vrăjitoare, din moment ce alesese tocmai foarfecă.

Dacă se fierb în clocot într-un ceaun şi se fac ritualurile corecte, oasele degetelor mari le aduc posesorilor puteri magice. Dar pierderea degetelor mari este unul dintre cele mai rele lucruri care i se poate întâmpla unei vrăjitoare. Îi aduce o mare dezonoare: tot ce a reuşit să înfăptuiască în întreaga ei viaţă nu mai are într-o clipă nicio însemnătate. Iar o astfel de soartă e cu atât mai cumplită pentru o vrăjitoare asasină. După ce a fost slăvită, temută şi respectată de clanul ei, ea devine imediat nimic mai mult decât obiect de batjocură.

Cu toate că e posibil ca o vrăjitoare să scape cu viaţă după ce i s-au luat degetele mari, cele mai multe mor din cauza şocului provocat de o astfel de procedură. Chiar dacă li se iau după moarte, tot exista consecinţe. Se crede că o vrăjitoare moartă, astfel mutilată, nu mai poate să renască; nu se mai poate întoarce să umble iar pe Pământ. Ea e obligată să rămână

pentru totdeauna în Întuneric.

Nu era de mirare că Thorne uriaşe deznădăjduită în faţa unei astfel de ameninţări. Pentru ea, cea mai cumplită tortură ar fi fost ruşinea şi pierderea respectului. Nu numai că spera să devină cea mai mare asasină din câte avusese clanul Malkin în toate timpurile; dar voia ca reputaţia ei să dăinuiască şi după ce murea. Iar acum, cu două tăieturi de foarfecă, preotul ameninţa să-i răpească toate astea.

Am analizat cu iuţeală situaţia, remarcând alţi doi paznici lângă peretele opus. Aşadar, aveam de-a face cu patru bărbaţi în interiorul încăperii şi cu încă unul în afara ei, pe culoar.

M-am retras repede, întorcându-mă în trup cât de repede a fost cu putinţă. Am deschis ochii şi am început să-mi întrebuinţez ultimele resurse magice rămase, sucindu-mi gâtul şi scoţând limba cât de mult îmi stătea în puteri. Am prins în acest fel salba şi am băgat în gură ultimul os care avea puteri magice. Pe urmă, l-am supt, absorbind încetul cu încetul în organism resursele înmagazinate în el. După ce am terminat, i-am dat drumul şi m-am concentrat intens asupra paznicului din faţa celulei.

Ultimele mele rămăşiţe de puteri magice nu erau, evident, suficiente ca să-l constrângă să între în celula mea şi să mă elibereze din lanţuri. Dar puteam să-l aduc la mine în alt fel: strecurându-i în minte îndoiala; datoria lui era să stea de pază pe culoar şi să oprească intrarea în celula pentru tortură, dar şi să aibă grijă ca eu să rămân închisă. Aşa că am folosit un descântec simplu, care-i umplea mintea de nelinişte în privinţa mea.

După doar câteva clipe, a vârât o cheie în încuietoare, a răsucit-o, a deschis uşa şi a intrat în celula mea. A înaintat doi paşi şi m-a privit cu atenţie. Mi-am ţinut respiraţia. Ceea ce aveam să încerc era dificil şi nu aveam decât o şansă.

Măseaua de minte din maxilarul meu inferior stâng e scobită pe dinăuntru. Sfredelisem eu însămi o gaură subţire şi adâncă, folosindu-mă de o ustensilă pe care o făurisem special în acest scop. În măsea se află un ac foarte fin, înmuiat într-o otravă capabilă să distrugă voinţa cuiva, făcându-l îndeajuns de maleabil, încât să se supună comenzilor. E o otravă la care eu sunt imună, pentru că am luat-o ani de zile în doze foarte mici, mărite constant, ceea ce îmi permitea acum să păstrez acul

otrăvit în gură, fără să am nimic.

Am scos capacul fals al măselei, cu vârful limbii, şi am extras acul din cavitatea lui. În clipa imediat următoare, îl şi ţineam prins între buze. Exersasem manevra asta de multe ori, însă acul era minuscul, iar paznicul se afla la ceva distantă de mine: izbânda era departe de a fi sigură.

În ultima clipă, bărbatul a dat să se întoarcă şi să plece. Probabil că instinctul de conservare l-a făcut să devină conştient de primejdie. Numai că era prea târziu. Am scuipat acul spre el cu forţă, iar acesta i s-a înfipt în gât, imediat sub urechea dreaptă. S-a clătinat, cât pe ce să cadă, şi o expresie de uluială i s-a aşternut pe chip.

— Uită-te la mine! L-am îmboldit. Ascultă bine tot ce-ţi spun şi Supune-te la absolut orice fără discuţii!

Paznicul s-a holbat la mine. Otrava îşi făcea deja efectul. Răsufla zgomotos, cu gura căscată, şi saliva i se scurgea de pe buza de jos, picurând pe bărbie.

— Eliberează-mă din lanţuri! I-am comandat.

S-a apropiat şi a făcut ce-i cerusem, însă otrava îi încetinea mişcările, aşa că mai mult bâjbâia. Dintr-un moment în altul, preotul avea să-i taie lui Thorne degetele mari; cu toate astea, eram nevoită să-mi păstrez calmul şi să aştept până eram eliberată.

În sfârşit, am fost liberă. I-am luat paznicului armele: două pumnale şi o măciucă grea. Aş fi putut să-l omor pe loc, dar nu era nevoie. În schimb, i-am cerut să se întindă pe jos şi să adoarmă adânc. Sforăia deja până să ies eu din celulă.

Sperând din răsputeri că n-o s-o aud din nou pe Thorne ţipând, am ieşit în vârful picioarelor pe culoar. În clipa în care am ajuns în cadrul uşii, am şi atacat. Preotul o ţinea pe Thorne de mâna stângă, cu lamele foarfecii larg desfăcute, pregătite să-i reteze unul dintre degetele mari.

Mai iute ca gândul, am azvârlit pumnalul din mâna stângă. Armele mele, în special cele folosite pentru aruncat, sunt perfect potrivite pentru scopul lor: perfect calibrate şi echilibrate. De asemenea, exersez permanent cu ele. Asta, în schimb, era o armă necunoscută, şi încă una destinată luptei corp la corp: nu aruncatului. Aşa că n-am riscat câtuşi de puţin.

În mod normal, aş fi ţintit beregata sau ochiul; oricare dintre

aceste lovituri i-ar fi adus aproape imediat moartea preotului. Dar, de data asta, am împlântat pumnalul adânc în umărul lui; era o ţintă uşoară şi-l obligam astfel să de-a drumul foarfecii. În plus, aveam alte planuri în legătură cu el; puteam oricum să-l omor şi mai târziu, dacă s-ar fi dovedit necesar.

Cu celălalt pumnal şi cu măciuca, i-am atacat pe cei doi paznici. N-am mai stat să mă gândesc: corpul meu a acţionat, pur şi simplu, călăuzit de anii îndelungaţi de pregătire, în timp ce mintea îmi vibra extaziată de plăcerea confruntării.

Atât de repede m-am mişcat, încât primul paznic a murit chiar înainte de a apuca să ţipe; al doilea probabil că a rămas cu viaţă, însă lovitura de măciucă în tâmplă l-a pus la pământ. Toată treaba abia dac-a durat două secunde. Mai rămăsese matahala care se ocupa cu tortura, înarmat cu sula folosită împotriva lui Thorne. A repezit-o spre mine, vrând să mă împungă, dar am azvârlit-o într-o parte cu măciuca şi l-am ucis înfigându-i pumnalul pe sub coaste, drept în inimă.

Preotul era acum în genunchi, scâncind de durere. Am aruncat deoparte măciuca, iar atunci când i-am smuls pumnalul din carne, a scos un urlet. Cu ajutorul pumnalului, am tăiat funiile care o legau pe Thorne de masă. Ţipătul preotului nu m-a alarmat: fusese ascuţit şi înalt şi putea foarte bine să fi aparţinut unei fete supuse torturii. Nu era de natură să atragă atenţia.

Trebuia să ieşim din castel şi intenţionam să-l folosesc pe preot ca ostatic. Arcaşii constituiau principalul obstacol din calea salvării noastre. Ei puteau să ne omoare şi de la distanţă.

— Eşti salvată, i-am zis lui Thorne, ajutând-o să se ridice de pe masă. Ştiu că eşti rănită şi că ai îndurat chinuri care pot să distrugă până şi minţile unei vrăjitoare puternice, dar e important să-ţi vii în fire şi să te pregăteşti pentru primejdie. Eşti gata… sau mai ai nevoie de câteva momente?

— Sunt gata, mi-a răspuns Thorne, cu un zâmbet curajos, deşi vocea de-abia i se mai auzea.

Am fost mândră de ea în clipa aia: ajunsese să fie mai mult decât sperasem vreodată de la ea.

— Atunci, trebuie mai întâi să recuperăm capul Diavolului.

După ce mi-am pus la loc pumnalele şi foarfecă în teaca ei, am rupt o fâşie din haina preotului şi am folosit-o ca să-i pun

un căluş. În timp ce-l trăgeam după mine, n-a schiţat nici cel mai mic gest de împotrivire: părea copleşit de groază. Am ajuns în camera noastră fără incidente şi în scurt timp sacul din piele era din nou, în siguranţă, pe umărul meu.

Împingându-l pe preot înaintea noastră, am ajuns în curtea castelului. Era întuneric afară, cerul era acoperit de nori grei şi ne mai rămâneau cel puţin trei ore până la răsăritul soarelui. Toate astea le îngreunau arcaşilor misiunea.

Un soldat stătea de strajă, cu spatele la poarta-ghilotină. Când ne-am apropiat, a ridicat spre noi o torţă pâlpâitoare. Mai întâi, i-a luminat faţa preotului şi am văzut cum expresia de respect şi supunere i s-a schimbat, transformându-se în mirare şi frică, după ce a remarcat groaza întipărită pe chipul prelatului şi mâneca îmbibată de sânge a hainei preoţeşti.

Am dus un pumnal la beregata preotului.

— Plecăm. Eliberează-ne drumul sau îl omor!

Cu mâini tremurătoare, străjerul a început să ridice poarta-ghilotină, învârtind tamburul. Clănţănitul şi zăngănitul lanţurilor au răsunat puternic în întuneric. Asta avea să atragă atenţia. Lumea se putea întreba de ce-ar pleca sau ar veni cineva din sau în castel la o oră ca asta.

O voce a strigat de pe creneluri.

— Cine-i acolo? Arată-ţi faţa!

Ne-am tras mai aproape de zid, înghesuindu-ne în penumbră. Poarta-ghilotină se ridica foarte încet. În cele din urmă, a ajuns suficient de sus încât să ne putem strecura pe sub ea.

— Ajunge. Acum deschide uşa! Repede! Am zis, apucându-l de păr pe preot şi apăsându-i pumnalul pe gât.

Soldatul înspăimântat s-a grăbit să se supună şi a descuiat cât a putut de repede uşa, trăgând-o spre interior până când a deschis-o larg, lăsând la vedere poarta-ghilotină exterioară şi podul mobil de dincolo de ea. N-a mai aşteptat să i se spună ce trebuie să facă, şi a învârtit din proprie iniţiativă cel de-ai doilea tambur. Poarta-ghilotină s-a înălţat ceva mai repede de data asta.

Între timp, însă, în depărtare se auzeau comenzi şi zgomote de paşi alergând spre noi prin întunericul din curte. N-am pătruns în spaţiul de la intrare, de teamă că puteam fi ţintite dintr-o parte, aşa cum se întâmplase prima oară. Ne-am pregătit să întâmpinăm atacul, iar ochii mei ageri s-au

concentrat asupra noilor veniţi. Nu erau arcaşi: doar trei bărbaţi înarmaţi cu lănci.

— Sunt ai tăi, Thorne! Am şuierat. Ştiam că, după ce îndurase chinurile torturii, avea să-i facă bine dacă reintra în acţiune cât mai curând cu putinţă.

— Toţi trei?

— Da, dar grăbeşte-te!

Thorne s-a răsucit să-i întâmpine exact aşa cum o învăţasem. Era iute, iar deprinderile ei de luptătoare fuseseră cizelate aproape de perfecţiune. Unele fuseseră dobândite în urma lungilor ore de exerciţii, dar mai erau şi altele care nu se învăţau: Thorne avea un talent înnăscut şi a evitat cu o graţie desăvârşită împunsăturile de lance ale oştenilor, în timp ce pumnalele ei fulgerau prin aer, aducându-le celor trei moartea în doar câteva secunde.

Îmi dădeam seama că, în doi ani, Thorne avea să mă egaleze.

Şi, mai departe?

Până la urmă, avea să mă înfrângă, exact aşa cum o înfrânsesem eu pe Kernolde. Gândul acesta mi-a adus bucurie, nu teamă. Nu voiam să mai trăiesc după ce puterile aveau să mă lase. Îmi făcea bine să ştiu că am o succesoare demnă.

Străjerul cobora acum podul mobil, însă se auzeau alţi paşi alergând spre noi prin întuneric. De data asta, nu i-am mai dat ordin lui Thorne să atace. Unul dintre cei care se apropia era mai mărunt decât restul. Era Will, fiul răposatului cavaler.

Grupul s-a oprit cam la douăzeci de paşi de noi; erau cinci bărbaţi, iar cei care-l încadrau pe băiat erau dintre ultimii arcaşii iscusiţi ai cavalerului.

— Daţi-i drumul părintelui Hewitt! A strigat băiatul. E păcat să-i faci rău unui preot!

— Spune-le oamenilor tăi să-şi lase jos armele, şi-i voi cruţa viaţa, i-am răspuns, cu blândeţe. Dar, dacă refuzi, atunci o să ucid această palidă imitaţie de preot, iar tu vei fi răspunzător pentru moartea lui.

— Voi aţi provocat moartea tatălui meu! A zbierat Will, isterizat. Acum, e rândul vostru să muriţi!

Şi-a pus mâinile pe umerii celor doi arcaşi care-l încadrau.

— Ţintiţi jos! Le-a strigat. Ele vor încerca să se lase pe sub săgeţile voastre!

Arcaşii şi-au ridicat arcurile şi au tras.

CAPITOLUL 18

NU EȘTI DECÂT O FATĂ

Am ales să port în pântec odrasla Diavolului, astfel încât să fiu ferită de el pentru totdeauna;
Şi, de îndată ce-am ales să urmez această cale, nimic nu m-ar mai fi putut opri vreodată.
Intenţia mea este să-l nimicesc.
Nimic nu mă poate opri nici acum!

Mai iute decât o săgeată, l-am tras pe preot în faţa mea şi l-am forţat să cadă în genunchi şi să formeze o pavăză. Arcaşii au tras jos, aşa cum li se ordonase, şi o săgeată i s-a împlântat în piept. Scoţând un geamăt de durere, s-a prăbuşit, mort de-a binelea, la pământ. Am aruncat o privire în stânga mea şi am văzut că Thorne deviase cealaltă săgeată cu pumnalul.

Înainte ca arcaşii să poată scoate alte săgeţi din tolbe, pumnalele azvârlite de noi le-au străpuns ochiul stâng, iar arcurile le-au scăpat din mâinile fără viaţă, în timp ce ei se năruiau la picioarele băiatului.

Will a făcut un pas înapoi, iar groaza i-a însufleţit trăsăturile. *Dar,* m-am întrebat, *ce folos ne poate aduce uciderea lui?* Nu era decât un copil, a cărui lume fusese întoarsă pe dos. Pe chipul lui Thorne puteam să descifrez mai multe sentimente. Era acolo furie la adresa lui Will, care încercase să ne omoare, şi ofensă, dar în acelaşi timp, şi tristeţe, şi regret. Ştiam că se simţea trădată.

— Preotul e mort, Will, i-am zis, cu un zâmbet aspru. Tutorele tău a fost eliberat de îndatoriri. Acum, tu eşti stăpân clici. Cârmuieşte cu înţelepciune şi cu dreptate!

Will şi-a întors privirea spre Thorne şi a dat să-i vorbească, însă podul mobil era aproape coborât, iar noi nu ne mai puteam permite să aşteptăm. Cu Thorne foarte aproape în urma mea, am urcat în goană pe lemnul lui alunecos şi am sărit peste prăpastia din ce în ce mai îngustă, aterizând pe pământul moale aflat de cealaltă parte a şanţului cu apă. Nişte săgeţi au şuierat pe lângă noi, trase de pe creneluri, dar alergam cu mare iuţeală, în zigzag, ştiind că arcaşii nu erau stăpâni pe acest meşteşug. În câteva clipe, ne pierdeam deja la adăpostul întunericului.

Acum, adevărata primejdie era undeva în faţa noastră. Oare oribilul *kretch* reuşise deja să se regenereze? Magul şi vrăjitoarele ştiau că părăsiserăm castelul?

Răspunsul la prima întrebare era incert, dar mi se părea destul de probabil să fie iscoade la pândă. Mai mult decât sigur că auziseră strigătele şi văzuseră podul mobil coborându-se. Chiar în această clipă, îşi alarmau suratele vrăjitoare.

Aşa că am alergat cu îndârjire spre ceea ce consideram eu a fi estul, către soare-răsare. Mă gândeam, disperată: *Unde am mai putea merge? Ce refugiu ne-a mai rămas?*

Îmi tot frământam mintea, căutând ce nu era de găsit. Adevărul era că exista un singur loc pe care îl puteam folosi în avantajul nostru, cu toate că era posibil să întâlnim acolo mai mulţi vrăjmaşi decât prieteni. Aşa că am schimbat direcţia şi am început să alerg mai repede.

— Râpa Vrăjitoarelor e drept în faţă! A remarcat Thorne, fugind alături de mine.

— Da, chiar într-acolo ne îndreptăm, fetiţo. Ar putea fi un loc bun în care să rezistăm şi să luptăm!

N-a trecut mult timp până când dealul Pendle s-a profilat la orizont. Semăna cu o balenă uriaşă: acel enorm mamifer oceanic pe care-l zărisem în decursul uneia dintre călătoriile mele pe marea nordică, dincolo de hotarele Comitatului.

Ne-am odihnit o vreme în pădure, încrezătoare în faptul că aşternuserăm ceva distanţă între noi şi urmăritorii noştri. Nu aveam să ne apropiem de Râpa Vrăjitoarelor decât după lăsarea nopţii.

M-am întors spre Thorne.

— Cum te simţi, fetiţo? Am zis.

Mă întrebam dacă suferinţele îndurate în temniţă nu-i afectaseră capacitatea de a lupta.

— Cum să mă simt? Mi-a răspuns ea, pe un ton răstit. În legătură cu ce… cu băiatul?

— Da, cu băiatul… şi, de asemenea, cu torturile pe care le-ai suferit.

— Băiatul nu mai înseamnă nimic pentru mine acum. Toţi bărbaţii sunt la fel de neghiobi?

— Nu toţi bărbaţii sunt neghiobi, deşi există destui gogomani disponibili pentru femeile care i-ar vrea. Dar să nu i-o iei în

nume de rău lui Will. Şi-a pierdut tatăl… din cauza faptului că a încheiat o înţelegere cu noi, a provocat toate acele evenimente care au condus la moartea lui. Dar uită de el acum. A rămas în trecutul tău şi oricum n-ar fi putut să facă parte din viaţa ta. Tu eşti vrăjitoare, şi curând vei fi o asasină cu drepturi depline, iar el va deveni cavaler. Proveniţi din lumi cu totul diferite.

— Da, voi încerca să-l uit. Mi-l voi alunga din minte.

Pe urmă, Thorne a tăcut, aşa că, după o vreme, tot eu am fost cea care a vorbit.

— Dar tortura? Am întrebat-o.

— Durerea provocată de împunsăturile cu sula a fost îngrozitoare, la început, mi-a răspuns Thorne; dar după o vreme am devenit mai puţin sensibilă şi am suportat mai uşor. Preotul şi-a dat seama de asta, aşa că a început să ameninţe c-o să-mi ia degetele mari. S-a bucurat când a văzut că îmi era frică şi chiar era hotărât să mi le taie, cât timp eram încă în viaţă. Puteam să citesc asta în ochii lui. A fost insuportabil. Niciodată n-am mai simţit o asemenea groază şi disperare. Tot ce-am fost, tot ce-aş fi putut să devin, mi-ar fi fost luat. N-aş mai fi însemnat nimic: o vietate copleşită de ruşine, de care să se râdă pe vecie.

— Ei bine, nu s-a întâmplat aşa ceva, fetiţo. Ai fost vitează şi ai îndurat cu bine durerea. Preotul e mort, iar tu ai rămas în viaţă ca să mai lupţi încă o dată. *Noi* ne vom nimici duşmanii şi vom triumfa.

— Dar vom fi la adăpost în râpă? S-a interesat Thorne. Vom găsi aliaţi acolo?

— Nicăieri, pe pământul ăsta, nu există adăpost mai sigur pentru noi, fetiţo. Dar depinde pe cine vom întâlni mai întâi. Unele dintre moarte ar putea să ne arate bunăvoinţă; majoritatea vor vrea doar sângele nostru. Dar este sigur că-şi vor apăra teritoriul. Dacă vom reuşi să ajungem în inima râpei, ele ne vor apăra împotriva primejdiei mai mari, reprezentate de urmăritorii noştri.

— Râpa Vrăjitoarelor e locul în care te-ai luptat cu Kernolde şi ai devenit vrăjitoarea asasină nu-i aşa? M-a întrebat Thorne.

— Într-adevăr, aşa e, fetiţo. Au trecut ani de atunci, dar parcă a fost abia ieri.

— Povesteşte-mi despre asta, mi-a cerut Thorne.

— Dar ştii foarte bine povestea. Ai auzit-o chiar din gura mea, şi nu o dată.

Am ascultat vântul suspinând printre copaci şi am cercetat împrejurimile, ca să nu fie vreo primejdie. Totul era liniştit. Vrăjmaşii noştri erau încă la ceva depărtare.

— Atunci, mai spune-o o dată, te rog. Poveştile se schimbă câte puţin, odată cu fiecare istorisire. Un bun povestitor îşi aminteşte mereu lucruri noi şi le uită pe altele mai puţin importante.

Am oftat, dar am început să-i povestesc. De ce aş fi refuzat-o? Ne mai făcea să uităm de primejdiile care ne aşteptau, atât înaintea, cât şi în urma noastră.

— Înfruntarea avea loc întotdeauna la nord de cele trei sate ale clanurilor Malkin, Deane şi Mouldheel; locul era ales, de obicei, de vrăjitoarea asasină. Kernolde a hotărât ca terenul de luptă să fie Râpa Vrăjitoarelor, pentru că obişnuia să le folosească pe vrăjitoarele moarte de acolo ca aliate, fiind de altfel şi singura vrăjitoare care a izbutit aşa ceva. Sângele mai multor pretendente a fost secătuit de moartele din râpă, chiar înainte să le ia Kernolde oasele degetelor mari, ca dovadă a izbânzii.

— Dar asta nu însemna că trişa… dacă apela la ajutorul vrăjitoarelor moarte? M-a întrebat Thorne.

— Unii aşa ar putea să considere, numai că ea era de mulţi ani asasina clanului Malkin. Era temută. Cine-ar fi cutezat să-i pună în discuţie faptele?

— Eu am auzit că unele dintre vrăjitoarele moarte sunt de-a dreptul puternice şi că pot să bântuie cale de kilometri întregi în căutarea prăzii. În prezent, câte sunt din astea? S-a interesat Thorne.

— Erau cinci, până astă-toamnă, dar, după cum ştii, nici măcar vrăjitoarele moarte nu dăinuiesc la nesfârşit. Treptat, puterile le scad, iar părţi din trup încep să se descompună şi să cadă. Am aflat de la Agnes că şi iama şi-a cerut tributul, aşa că în prezent mai sunt doar trei, cu adevărat puternice.

— Şi de partea cui o să fie ele: a ta sau a vrăjmaşilor tăi?

— Nu se ştie sigur, fetiţo. Dar dacă măcar două dintre ele vor fi de partea noastră, balanţa va înclina spre noi.

Thorne a încuviinţat, adâncită în gânduri.

— Mai povesteşte-mi despre Kernolde, mi-a cerut ea.

— Kernolde a dovedit adesea că poate ieşi biruitoare şi fără aliatele ei moarte. Era pricepută la pumnale, la frânghii, la capcane şi la gropi pline cu pari ascuţiţi, dar specialitatea ei erau strangulările. De îndată ce-şi înfrângea potrivnicii, îi şi strangula. Îi plăcea ca aceia pe care-i biruia să aibă parte de o moarte lentă.

Ştiam prea bine ce poate, încă dinainte să înceapă înfruntarea mea cu ea: mă gândisem îndelung şi intens la asta şi vizitasem râpa de multe ori, pe parcursul lunilor pregătitoare. De obicei, mă duceam acolo la lumina zilei, când vrăjitoarele moarte dormeau, iar Kernolde era plecată să-şi vâneze prăzile. Adulmecasem fiecare centimetru de pădure, cunoşteam fiecare copac, fiecare fir de iarbă; ştiam unde era plasată fiecare groapă, fiecare capcană. Şi erau cu duiumul. Unele dintre vrăjitoarele care au înfruntat-o pe Kernolde au murit chiar înainte să ajungă la ea.

Aşa că eram pregătită: am aşteptat dincolo de vale, la umbra copacilor, imediat înainte de miezul nopţii, vremea stabilită pentru începerea luptei. Sus, în stânga mea, era silueta enormă a dealului Pendle, cu versantul lui estic scăldat de lumina lunii pline, care se ridicase sus de tot pe cer, spre sud. După doar câteva minute, un semnal luminos s-a aprins pe culme, scânteile ţâşnind spre cer ca să marcheze începutul înfruntării.

Imediat, am făcut ceea ce nu mai făcuse vreo altă pretendentă înaintea mea. Cele mai multe se furişau în râpă, emoţionate şi temătoare, îngrozite de ceea ce aveau să înfrunte. Altele erau mai curajoase, dar tot pătrundeau cu prudenţă în râpă. Eu eram altfel. Mi-am anunţat prezenţa cu o voce tare şi limpede.

— Dă-mi voie s-o spun eu în locul tău, Grimalkin, te rog! M-a întrerupt Thorne.

Am încuviinţat şi Thorne s-a ridicat în picioare, şi-a compus o expresie foarte serioasă şi a strigat cuvintele rostite de mine acum mulţi ani:

„— Sunt clici, Kernolde! Numele meu e Grimalkin şi sunt moartea pentru tine!”, a strigat ea, cât o ţineau plămânii. „Vin după *tine,* Kernolde! Vin după fine! Şi nimic, viu sau mort, nu mă poate opri!”

S-a aşezat la loc şi-am râs amândouă o vreme.

— Chiar vorbeai serios? S-a interesat Thorne. Chiar credeai în cuvintele tale?

— Într-o anumită măsură, credeam. Nu era numai fanfaronadă, cu toate că şi asta avea rolul ei, deloc de neglijat. Comportamentul meu era produsul multor meditaţii şi calcule. Ştiam că strigătele mele le vor atrage pe vrăjitoarele moarte, dar asta era ceea ce doream. Aşa aş fi aflat unde erau. Totdeauna e important să descoperi locul primejdiei pe care o înfrunţi.

Cele mai multe dintre vrăjitoarele moarte sunt lente în mişcări şi ştiam că puteam să le întrec. De cele puternice trebuia să mă feresc. Una dintre ele se numea Gertrude Fioroasa, din cauza înfăţişării ei intimidante şi respingătoare; era foarte rapidă şi puternică pentru o vrăjitoare moartă de mai bine de o sută de ani. Bântuia mult dincolo de râpă, la vânătoare de sânge. Dar în noaptea aceea aştepta în râpă, fiindcă era cea mai apropiată complice a lui Kernolde, bine răsplătită cu sânge după fiecare izbândă.

Am aşteptat cam un sfert de oră, suficient cât să-i dau răgaz chiar şi celei mai încete dintre vrăjitoare ca să ajungă la mine. O adulmecasem deja pe Gertrude, bătrâna. Stătea aproape de marginea râpei de ceva vreme, dar preferase să nu se aventureze în spaţiu deschis; se ascunsese printre copaci, astfel încât suratele ei să mă ameninţe cele dintâi. Auzeam foşnetul frunzelor şi, din când în când, câte un vreasc trosnind, pe măsură ce-şi târşâiau picioarele spre mine. Se mişcau cu încetineală, dar nu trebuie să subestimezi niciodată o vrăjitoare moartă. Au puteri mari şi de îndată ce s-au prins de carnea ta, nu le mai poţi dezlipi cu prea mare uşurinţă. Foarte curând, ajung să-ţi soarbă sângele, până când devii prea slăbită ca să te mai poţi lupta. Unele se ascund printre frunzele moarte şi noroi, gata să se întindă după tine şi să te apuce de glezne în timp ce goneşti pe lângă ele.

M-am repezit printre copaci. O simţisem deja pe Kernolde; era exact acolo unde bănuisem, aşteptând printre crengile celui mai bătrân stejar din râpă. Ăla era copacul ei: cel în care-şi aduna magia; sălaşul puterilor ei.

Îmi plăcea să-i spun povestea lui Thorne şi, astfel, să retrăiesc lupta în urma căreia devenisem vrăjitoare asasină. Câştigasem multe bătălii de-atunci, dar acea primă izbândă

îmi adusese cea mai mare bucurie, pentru că de-acolo începuse cu adevărat viaţa lui Grimalkin.

— O mână s-a întins spre mine din frunze. Fără să-mi încetinesc alergarea, am scos un pumnal din teaca de pe coapsa stângă şi am ţintuit-o pe vrăjitoarea moartă de rădăcina groasă şi cioturoasă a unui copac. Şi iată un sfat bun pentru tine, Thorne: niciodată să nu ţintuieşti o vrăjitoare trecându-i cuţitul prin palmă: ea poate să se smulgă, eliberându-se pur şi simplu. Totdeauna să-ţi înfigi pumnalul în încheietură, nu în palmă. Aşa am făcut şi eu.

Altă vrăjitoare s-a furişat spre mine din dreapta, cu chipul hidos luminat de o rază de lună. Râuleţe de salivă i se scurgeau pe bărbie, picurând pe rochia zdrenţuită, plină de pete întunecate. Boscorodea tot felul de blesteme către mine, arzând de nerăbdare să-mi ia sângele. În schimb, s-a ales cu pumnalul pe care l-am cules din teaca de pe umărul drept şi l-am azvârlit spre ea. Vârful i s-a înfipt în gât, aruncând-o îndărăt. Mi-am continuat fuga cu şi mai mare iuţeală.

De patru ori, armele mele au străpuns carnea moartă. De acum, lăsasem celelalte vrăjitoare în urmă; atât pe cele prea încete, cât şi pe cele pe care le mutilasem. Kernolde şi bătrâna cea puternică mă aşteptau, însă, undeva înainte. În ziua aceea, adusesem cu mine opt teci, fiecare adăpostind câte un pumnal. Doar două dintre ele mai aveau arme.

Am sărit peste o groapă ascunsă, apoi, peste alta. Cu toate că fuseseră acoperite cu frunze şi noroi, eu ştiam că sunt acolo. În cele din urmă, Gertrude Fioroasa mi-a ieşit în cale. M-am oprit şi am aşteptat ca ea să atace. Las-o pe ea să facă primul pas! Părul ei încâlcit îi ajungea până la genunchi. Era, într-adevăr, fioroasă, îşi merita cu prisosinţă numele! Un vierme, zvârcolindu-se, i-a căzut din nara stângă. Tot felul de larve şi de gândaci îi mişunau prin slinoasa perdea care aproape că-i ascundea faţa, cu excepţia unui ochi răutăcios; doar el se mai vedea, plus un colţ negru şi lung, care se înălţa peste buza de sus, aproape până la nara stângă.

S-a repezit spre mine, răvăşind frunzele, cu mâinile întinse ca să-mi sfâşie faţa cu ghearele sau să mă strângă de gât. Era iute, pentru o vrăjitoare moartă; foarte iute.

Dar nu îndeajuns. Cu mâna stângă, am scos din teaca de la şold pumnalul cel mai mare. După cum ştii, el n-a fost făurit

pentru aruncat: seamănă mai degrabă cu o spadă scurtă, cu tăişul foarte ascuţit. Am făcut un salt în faţă, ca s-o întâmpin pe Gertrude Fioroasa, şi dintr-o singură lovitură i-am zburat capul de pe umeri.

S-a izbit de o rădăcină şi s-a rostogolit mai încolo. Eu am alergat mai departe, privind la răstimpuri peste umăr ca s-o văd cum scotoceşte printr-un morman de frunze putrezite, în care se oprise până la urmă.

— Gertrude mai e şi-acum în râpă? S-a interesat Thorne.

— Acum, e văzută mai rar, i-am răspuns. E pe ducă, mintea o lasă mai repede decât trupul. Nu mă îndoiesc că eu i-am grăbit declinul. Dar, să mă întorc la poveste… De îndată ce am terminat cu Gertrude, eram gata s-o înfrunt pe Kernolde. Mă aştepta după copacul ei; de crengile lui atârnau funii, pregătite să-mi lege şi să-mi spânzure trupul. Ea îşi freca spatele de scoarţa lui, încărcându-se cu forţă pentru luptă. Dar nu-mi era teamă: în ochii mei nu era cumplita vrăjitoare asasină temută de toţi, ci arăta mai degrabă ca o ursoaică bătrână care se scărpina de purici. Repezindu-mă cu toată viteza spre ea, am scos ultimul pumnal pentru aruncat şi l-am azvârlit spre gâtul ei. Arma s-a tot rotit, parcă la nesfârşit; aruncarea mea fusese rapidă şi precisă, dar ea a parat cu un zvâcnet dispreţuitor din încheietura mâinii. Fără să mă tem, mi-am iuţit şi mai mult paşii, pregătindu-mă să folosesc lama cea lungă. Dar deodată pământul s-a despicat sub picioarele mele, inima mi-a tresăltat, iar eu am căzut într-o groapă ascunsă.

Îmi aduc aminte ce şoc am avut atunci. Fusesem mult prea încrezătoare, dar în timp ce cădeam mi-am dat seama că-mi subestimasem adversara. Izbânda grabnică îmi fusese răpită; cu toate astea, eram încăpăţânată şi hotărâtă să rămân în viaţa şi să lupt mai departe.

Luna era sus pe cer şi în cădere am putut să văd ţepii ascuţiţi care aşteptau jos să-mi străpungă trupul. M-am răsucit disperată, încercând să-i evit, dar era cu neputinţă. Tot ce puteam să fac era să cad astfel încât să mă aleg cu cât mai puţine răni.

Cât mai puţine, am zis? Ţepele m-au rănit grav. Una mi-a străpuns coapsa, cicatricea o am şi-n ziua de azi. Am alunecat de-a lungul ei, până m-am izbit cu putere de fundul gropii. Tot

aerul mi-a ieşit din plămâni, iar lama cea lungă mi-a zburat din mână, departe, unde nu mai puteam s-o ajung. Am zăcut acolo, în chinuri cumplite, străduindu-mă să respir şi să nu mă las copleşită de teribila durere din picior. Ţepele erau ascuţite, subţiri, şi foarte lungi – peste doi metri – aşa că n-aveam cum să ridic piciorul, ca să-l eliberez. Mi-am blestemat nesăbuinţa. Mă crezusem în siguranţă, dar Kernolde mai săpase o groapă: chiar în noaptea de dinainte, cel mai probabil. Fără îndoială că aflase de vizitele mele prin râpă şi aşteptase până în ultimul moment ca să întindă capcana asta suplimentară.

O vrăjitoare asasină trebuie să se adapteze în permanenţă şi să înveţe din greşelile ei. Chiar şi în timp ce zăceam acolo, având în faţă moartea iminentă, îmi recunoşteam prostia. Fusesem prea încrezătoare. Mi-am jurat că, dacă scap cu viaţă, o să fiu mai prudentă.

Faţa ca o lună plină a lui Kernolde şi-a făcut apariţia deasupra mea, privind în jos, fără să rostească o vorbă. Eram rapidă şi excelam la mânuirea pumnalelor. Eram şi puternică, dar nu la fel de puternică pe cât era Kernolde. Nu degeaba i se spunea Kernolde Sugrumătoarea. Aşa cum ţi-am spus, de îndată ce ieşea biruitoare, Kernolde obişnuia să-şi spânzure victimele de degetele mari, după care le asfixia încet. Dar nu era cazul şi de data asta. Ea văzuse ce izbutisem deja şi nu voia să rişte. Eram sortită să mor acolo.

A început să coboare în groapă, pregătindu-se să mă strângă de gât cu mâinile ei puternice până când tot aerul şi viaţa aveau să-mi iasă din trup. Eu eram calmă şi pregătită să mor, dacă aşa trebuia să fie... numai că îmi trecuse ceva prin minte. Mai aveam o şansă, mică ce-i drept, de a scăpa cu viaţă.

Când Kernolde a ajuns pe fundul gropii şi a început să se îndrepte spre mine, şerpuind printre ţepe şi întinzându-şi mâinile mari şi musculoase, eu m-am pregătit să suport durerea: nu durerea pe care voia să mi-o provoace ea, ci pe cea aleasă de mine însămi. Mâinile şi braţele mele erau foarte puternice; la fel şi umerii. Ţepele erau subţiri, dar rezistente; flexibile, nu se frângeau cu uşurinţă. Dar trebuia să încerc. Apucând ţeapa care-mi străpunsese piciorul, am încercat s-o îndoi. Înainte şi-napoi, înainte şi-napoi, am îndoit şi-am sucit ţeapa, fiecare mişcare provocându-mi junghiuri de durere în

picior şi în sus, în tot corpul. Dar am strâns din dinţi şi am smucit ţeapa cu şi mai mare putere, până când, în sfârşit, a cedat şi s-a rupt.

Mi-am smuls repede piciorul din ciot şi am îngenuncheat în aşteptarea lui Kernolde, cu sângele curgând din belşug şi îmbibând pământul de pe fundul gropii ucigaşe. Ţinând ţeapa ca pe o suliţă, am îndreptat-o spre vrăjitoarea asasină. Înainte ca mâinile ei să-mi fi atins gâtul, i-aş fi străpuns inima.

Văzând că m-am eliberat şi că sunt pregătită să lupt mai departe, Kernolde s-a arătat uimită, dar şi-a revenit repede şi m-a atacat într-un mod neaşteptat. Luase o mare parte din puterea magică adunată în trunchiul copacului, aşa că s-a oprit şi s-a concentrat, azvârlind spre mine aşchii de Întuneric. A încercat mai întâi *Groaza* şi o spaimă cumplită a fost cât pe ce să pună stăpânire pe mine. Dinţii au început să-mi clănţănească, la fel ca ai morţilor la sabatul de Halloween. Magia ei era puternică, dar nu îndeajuns. Mi-am adunat forţele şi i-am respins vraja. Curând, efectele descântecului s-au risipit şi nu m-a deranjat mai mult decât vântul rece care sufla dinspre gheţurile arctice, atunci când ucisesem lupii şi le lăsasem trupurile să sângereze în zăpadă.

Pe urmă, s-a folosit de moartea neliniştită, azvârlind spre mine spiritele pe care le ţinea captive în Limb. Ele mi s-au agăţat de trup, lăsându-se cu putere pe braţul meu, încercând să-l tragă în jos. A trebuit să-mi adun toate puterile ca să ţin în continuare ţeapa îndreptată spre ea.

— Tu ai întemniţat vreodată spirite în Limb? M-a întrebat Thorne.

— Da, în trecut… dar acum, nu. De-asta nici nu te-am învăţat cum se face. Ca asasine, suntem mai presus de vrăjitoarele obişnuite. Folosim magia, e adevărat, dar cea mai mare putere a noastră stă în priceperea în luptă şi în forţa minţii. Asta din urmă m-a ajutat să alung spiritele lui Kernolde. Erau puternice, întărite cu magie neagră: cel mai mic aparţinea unei sugrumătoare care m-a prins de gât cu atâta putere, de parcă m-ar fi strâns Kernolde însăşi. Dar cel mai rău dintre ele era spiritul unui neom, fantoma unei odrasle a Diavolului cu o vrăjitoare. El mi-a întunecat privirea şi mi-a înfipt degetele lui lungi şi reci în urechi, de-am crezut c-o să-mi explodeze capul,

dar m-am luptat cu el şi am strigat, prin întuneric şi tăcere:

„— Sunt aici, Kernolde! Încă trebuie să ţii seama de mine! Eu sunt Grimalkin, blestemul tău!”

Privirea mi s-a limpezit, degetele neomului mi-au ieşit din urechi, cu un pocnet, iar sunetele au năvălit din nou. Mi se luase greutatea de pe braţ, aşa că m-am străduit să mă ridic în picioare, cu ţeapa în continuare îndreptată spre asasină. Atunci, Kernolde s-a năpustit spre mine: femeia aia ca o ursoaică mare şi urâtă, cu mâinile ei aducătoare de moarte. Dar eu nu dau greş: i-am înfipt suliţa drept în inimă, iar ea a căzut la picioarele mele, sângele ei îmbibând pământul şi amestecându-se cu al meu. Se sufoca, încercând să vorbească, aşa că m-am aplecat şi mi-am apropiat urechea de buzele ei.

„— Nu eşti decât o fată”, a croncănit ea. „Să fiu înfrântă de o fată, după atâta timp… Cum e cu putinţă?”

„— Timpul tău a trecut, iar al meu abia începe”, i-am zis. „Fata asta ţi-a luat viaţa, iar acum o să-ţi ia şi oasele.”

Am privit-o cum moare; pe urmă, după ce i-am tăiat degetele mari, care erau foarte puternice şi mi-au dăruit rezerve de magie luni la rând, i-am scos trupul din groapă, folosind chiar funiile ei. În cele din urmă, am spânzurat-o de picioare, astfel încât, în zori, păsările să-i ciugulească carnea până la os. După ce am terminat şi cu asta, am traversat râpa fără alte piedici, pentru că vrăjitoarele moarte păstrau distanţa. Gertrude Fioroasa era încă în patru labe, scotocind prin frunzele ude şi încercând să găsească propriul cap. Fără ochi, îi era greu, iar asta avea s-o ţină ocupată pentru multă vreme.

Când am ieşit dintre copaci, clanul mă aştepta, ca să-şi manifeste aprobarea. Am ridicat la vedere degetele mari ale lui Kernolde şi toate vrăjitoarele şi-au plecat capetele, în semn că au luat la cunoştinţă faptele mele; până şi Katrise, conducătoarea sabatului de treisprezece, mi-a arătat supunere. Iar când şi-au ridicat privirile, am văzut în ochii lor respect, dar şi frică.

Odată cu acea biruinţă, a început şi aventura mea, lupta împotriva vrăjmaşului, Diavolul. Voiam să-l nimicesc. Ţepele din groapă îmi dăduseră o idee. Dacă aş fi făcut o ţeapă ascuţită, dintr-un aliaj de argint, şi aş fi reuşit cumva să-l străpung cu ea?

— Asta a fost ceea ce i-ai făcut de fapt Diavolului, înainte să-i tai capul, nu? M-a întrebat Thorne.

Am încuviinţat.

— Da, fetiţo. Cu ajutorul lui Tom Ward şi a magistrului său, John Gregory, l-am străpuns pe Diavol cu suliţe din argint şi i-am bătut mâinile şi picioarele în piroane, ţintuindu-l de stâncă. Pe urmă, ucenicul Vraciului i-a retezat Diavolului capul de pe umeri, iar eu i l-am vârât în sacul din piele. Am umplut groapa cu pământ, după care am pecetluit-o cu o lespede mare din piatră, deasupra căreia am aşezat un bolovan. Atât timp cât capul nu-i este reunit cu trupul, Diavolul rămâne legat.

— Nu vor fi reunite niciodată, a promis Thorne. Chiar dac-ar fi ca una dintre noi să moară, cealaltă va continua să-i fie păzitoare. Iar într-o bună zi, Diavolul va fi nimicit pentru totdeauna!

Atunci, s-a auzit un geamăt din sac. Diavolul ascultase şi nu-i plăcuse deloc ceea ce auzise.

În tăcerea lungă care a urmat, aproape că puteam auzi gândurile lui Thorne. Până la urmă, le-a dat glas. Era o întrebare de tatonare.

— Le-ai luat vreodată vrăjmaşilor tăi degetele mari, cât timp erau încă în viaţă? M-a întrebat ea.

Neîndoios că mai simţea încă frica de a-i nu fi retezate degete mari, dar până să mă pot stăpâni, am scos un şuierat furios.

— Se spune că aşa trebuie să faci cu cei pe care-i urăşti cel mai mult, de-asta am întrebat, s-a grăbit să adauge Thorne.

— Vrăjmaşii mei trebuie să se teamă de mine, am răspuns. Cu foarfecă mea, eu tai carnea morţilor, a vrăjmaşilor clanului, pe care-i ucid în luptă. Pe urmă le retez degetele mari, pe care le port la gât, ca pe un avertisment adresat celorlalţi. Ce altceva aş putea să fac? Dacă n-aş fi necruţătoare şi sălbatică, n-aş putea supravieţui nici măcar o săptămână, la viaţa pe care o duc eu.

— *Dar celor vii?* Le-ai făcut vreodată aşa ceva celor vii? A insistat Thorne.

Dădea dovadă de îndrăzneală continuând să ceară un răspuns, când era clar că mă înfuriasem: era una dintre calităţile ei de căpătâi. Dar, în acelaşi timp, mai ieşea la iveală şi altă trăsătură: una negativă. Putea să fie şi nesăbuită.

Nu ştia când era momentul să renunţe.
— Nu vreau să vorbesc despre asta, i-am răspuns, liniştită. Şi am încheiat discuţia.

CAPITOLUL 19

RÂPA VRĂJITOARELOR

Am privit în Întuneric,
în cel mai adânc Întuneric dintre toate,
iar acum nu mă mai tem de nimic.

La o oră după lăsarea nopţii, ne-am apropiat de râpă, dar ne-am oprit sub coroana imensă a unui stejar singuratic, la o sută de metri de nişte copaci.
— Cheam-o, i-am zis în şoaptă.
Noaptea cu lună plină venise şi trecuse. Undeva, printre copacii aceia, Agnes Sowerbutts trebuia să se fi trezit la o nouă existenţă, cea de vrăjitoare moartă. Cu timpul, pe măsură ce trupul i se descompune, încetul cu încetul, o vrăjitoare devine uneori arţăgoasă şi schimbătoare, urându-i pe toţi cei care i-au fost prieteni şi la care a ţinut în timpul vieţii. Dar cele care ajungeau în râpă nu-şi schimbau imediat sentimentele de iubire, de ură sau de supunere. Până la un anumit punct, ea avea să fie încă Agnes, cea pe care o cunoscuserăm, şi ne bizuiam pe ea ca să putem intra în râpă fără probleme… Nădăjduiam, cel puţin, ca ea să ne pună la curent cu ce se întâmplă înăuntru.
Thorne a scos un strigăt prelung, de jale, oarecum apropiat de ţipătul unui caprimulg, dar care ascundea semnalul folosit de ea când se apropia de cocioaba lui Agnes. I-o prezentasem pe Thorne bătrânei vrăjitoare la scurt timp după ce începusem s-o pregătesc, iar Agnes o luase pe copilă sub aripa ei, învăţând-o secretul poţiunilor şi, uneori, când eu nu eram în Pendle, oferindu-i un acoperiş deasupra capului.
Am aşteptat în tăcere. Se auzeau foşnete slabe printre copacii din depărtare, dar nimic, nici viu, nici mort, nu se aventura să iasă la iveală. După vreo cinci minute, i-am cerut lui Thorne să mai încerce o dată. Din nou, am aşteptat, în timp ce vântul suspina printre crengile stejarului. Era o noapte udată de rafale de ploaie, iar în acel moment stihiile se

dezlănţuiau cu furie; un timp, tot ce-am putut auzi a fost răpăitul ploii pe pământ. Rafala de ploaie a trecut la fel de repede pe cât venise, iar luna a ieşit dintre nori, pentru scurt timp. Atunci am văzut o siluetă întunecată strecurându-se spre noi prin luminiş. Fără îndoială, era o vrăjitoare moartă. O puteam auzi cum adulmecă şi fornăie, aproape atingând iarba udă cu nasul. Purta o rochie ca o umbră lunecoasă. Abia când şi-a ridicat faţa în lumina lunii am recunoscut-o pe Agnes. Moartea o schimbase deja în rău.

S-a apropiat de noi şi a rămas la adăpostul crengilor, icnind şi şuierând, după care s-a aşezat jos, rezemându-şi spatele de trunchiul copacului. O vreme, nimeni n-a scos o vorbă; am ascultat cum apa picură de pe o frunză pe alta, în lunga şi înceata ei călătorie către pământ.

Am privit-o pe Agnes cu ochii mei ageri şi am văzut că nu arăta deloc bine. Unele vrăjitoare moarte sunt puternice, fiind capabile să alerge mile întregi şi să vâneze prăzi omeneşti; altele sunt slabe, dar ea era de-a dreptul neputincioasă, târându-se prin mâl şi frunze moarte, în căutarea unor vietăţi mărunte, ca şobolanii şi şoarecii. Dacă ăsta era de-acum traiul lui Agnes, îi plângeam de milă. Ea fusese dintotdeauna o femeie mândră; cu toate că, la prima vedere, cocioaba ei părea în neorânduială, sticlele şi borcanele erau aranjate într-o ordine perfectă pe rafturi, iar casa era imaculată: niciodată nu vedeai un singur fir de praf. Foarte puţine vrăjitoare se sinchiseau de curăţenie; Agnes fusese o excepţie. Îşi schimba hainele în fiecare zi, iar pantofii ei cu vârful ascuţit erau atât de lustruiţi, încât puteai să te vezi în ei ca într-o oglindă.

Thorne părea şocată; pentru câteva clipe şi-a acoperit faţa cu palmele. Şi eu eram necăjită văzând schimbarea prin care trecuse Agnes într-un timp atât de scurt. Rochia ei zdrenţuită era năclăită de noroi. Fără îndoială că se târâse prin mărăciniş în căutarea prăzii. Cât despre părul ei, odinioară curat şi strălucitor, acum era unsuros şi plin de larve albe, care se zvârcoleau. Faţa ei uscăţivă era mânjită de noroi şi sânge.

N-avea rost să încercăm să ne prefacem că lucrurile stăteau mai bine decât se înfăţişau. Agnes fusese întotdeauna cumsecade, dar sinceră, aşa că n-am menajat-o, chiar dacă era moartă.

— Mă îndurerează să te văd în starea asta, Agnes, i-am zis,

cu blândeţe. Putem să te ajutăm?

— N-am crezut niciodată c-o să ajung aşa, a răspuns, clătinând din cap, în timp ce larvele din păr îi cădeau în poală. Am fost puternică în viaţă şi am sperat c-o să fiu la fel şi în moarte. Dar mi-e sete! Mi-e tare sete şi niciodată nu găsesc destul sânge. Nu sunt suficient de puternică ca să vânez vietăţi mai mari sau oameni. Rozătoarele sunt tot ce-mi pot permite. Iepurii sunt prea iuţi.

— Dar celelalte moarte nu te ajută? Cele mai puternice nu le ajută pe cele mai slabe? A întrebat-o Thorne.

Agnes a scuturat din cap.

— O vrăjitoare moartă nu vânează decât pentru ea şi nu-i pasă nici cât negru sub unghie de altele.

— Atunci, măcar în noaptea asta, setea îţi va fi ostoită, i-am zis, întorcându-mă spre Thorne. Adu ceva mare pentru Agnes.

Cât ai clipi, fata şi dispăruse.

— Capul Diavolului e încă la mine, i-am zis lui Agnes. E şi în interesul tău să rămână despărţit de trup. Mă vei ajuta? Vrăjmaşii noştri se apropie şi suntem nevoite să căutăm adăpost în râpa asta. Avem nevoie de câteva dintre suratele noastre moarte, ca să lupte alături de noi.

— Altcineva face legea aici, mi-a răspuns Agnes, cu un glas răguşit. Eu sunt slabă, iar cuvântul meu n-are cine ştie ce greutate în locul ăsta întunecat.

— Vrăjitoarele din râpă sunt *pentru* sau *împotriva* Diavolului? Am întrebat-o.

— Lor nu le pasă de nimic, în afară de sânge. Dacă încă îşi mai folosesc mintea, atunci sângele e cel care le ocupă toate gândurile. Eu sper să nu ajung niciodată ca ele. Ţin foarte mult la amintirile despre viaţa mea şi vreau să le păstrez cât timp mi-o sta în putere. Dar nu trebuie să încercaţi să le atrageţi de partea voastră. Ele omoară orice vietate care pătrunde în râpă: inclusiv pe voi, dacă reuşesc să vă prindă.

— Câte sunt prin apropiere, dintre cele puternice? M-am interesat, atentă la foşnetele şi zgomotele care se auzeau dinspre râpă şi care-mi dădeau de ştire că şi alte vrăjitoare, dintre cele slabe, erau primprejur.

— Numai două. A treia a plecat acum două nopţi, dar se poate întoarce în orice clipă.

— Exact cum mi-am închipuit. Prin urmare, dacă izbutim să

ajungem în inima râpei înainte ca vrăjmaşii noştri să ajungă aici, moartele ne vor fi efectiv aliate, cu voie sau fără voie.

Mi-am ridicat privirea şi am văzut că Thorne traversa luminişul spre noi. În fiecare mână i se zvârcolea un iepure de câmp. Ajungând la noi, i-a întins unul lui Agnes. Vrăjitoarea moartă a înhăţat animalul înfricoşat, apoi şi-a înfipt imediat dinţii în gâtul lui şi a început să-i soarbă sângele. După câteva clipe, iepurele a încetat să se mai zbată: era deja golit de sânge. Apoi, Agnes a făcut acelaşi lucru şi cu al doilea.

— Eşti o fată bună, Thorne! A strigat ea, după ce a terminat. E cel mai dulce sânge pe care l-am băut de când am ajuns în râpa asta mizerabilă.

— Mi-ar fi plăcut să pot face mai multe pentru tine, i-a zis Thorne. Ai fost mereu bună cu mine, Agnes, şi mă doare să te văd aşa.

Deodată, am simţit o primejdie şi am adulmecat. Vrăjmaşii noştri erau foarte aproape.

— În zece minute sunt aici, i-am zis lui Thorne. E riscant, dar trebuie să ne căutăm adăpost în râpă acum, până nu e prea târziu.

M-am întors spre Agnes.

— Urmează-ne, cât poţi de repede.

Am condus-o pe Thorne până la marginea râpei.

— Mai există încă gropi şi capcane: cele meşterite de Kernolde, acum mulţi ani. Pe unele, o să le ocolesc. Peste altele o să sar. Trebuie să ne mişcăm repede, dar tu să te ţii cât mai aproape de mine.

Aşa că m-am repezit în râpă, urmând acelaşi drum ca atunci când mă luptasem cu Kernolde. De data asta, însă, nu s-a mai întins nicio mână moartă ca să mă apuce de glezne. Ultima oară, lansasem o provocare şi le atrăsesem pe vrăjitoare spre mine; de data asta, beneficiam de elementul surpriză, vrăjitoarele moarte fiind împrăştiate printre copaci. Doar cele două, mai puternice şi mai iuţi, ar mai fi putut să ne descopere. Şi aveam noroc, fiindcă a treia plecase deja din râpă, ca să vâneze. Era posibil să rătăcească la mai multe mile depărtare şi să petreacă mai multe nopţi în afara râpei, înainte de a se întoarce. Pe de altă parte, era posibil să reapară în orice moment.

Mai aveam încă limpede în minte locul fiecărei gropi şi foarte

curând săream peste cea dintâi. N-am întors nici măcar o dată capul, ca să văd dacă Thorne mai e teafără. Fata era la fel de sigură pe picioare ca şi mine, şi avea reflexele la fel de bune.

După puţin timp, am ţâşnit peste altă groapă, apoi peste încă una. La un moment dat m-am ferit spre stânga, ca să evit o groapă lungă şi îngustă, cu neputinţă de sărit: un trunchi de copac bloca trecerea în celălalt capăt al ei. Mi-am amintit de felul în care mă păcălise Kernolde, aproape învingându-mă: săpase o groapă nouă, de care eu nu ştiam, şi o umpluse cu ţepe ascuţite, care să mă străpungă. Un gând mi-a răsărit brusc în minte.

Dar dacă ea săpase mai multe gropi? Dacă mai erau şi altele, de care habar n-aveam?

M-am calmat, înaintând şi mai repede. Era posibil ca astfel de gropi să existe sau nu. Dar, atât timp cât mergeam pe acelaşi traseu ca ultima oară, sigur nu avea ce rău să ni se-ntâmple.

În scurt timp, mi-a apărut în faţa ochilor copacul lui Kernolde; era un stejar bătrân înăuntrul căruia ea îşi depozitase puterile magice. În ciuda trecerii timpului, câteva dintre funii încă atârnau de crengi. De ele îşi spânzurase ea odinioară vrăjmaşii înfrânţi.

I-am făcut un semn lui Thorne şi ne-am oprit. I-am arătat groapa, cu degetul arătător. Era încă parţial acoperită cu ferigi şi crengi, peste care numeroase anotimpuri aşternuseră un pat de frunze maronii în descompunere. Acest covor mărginea groapa aceea mare în care căzusem şi în care trebuia să mor trasă în ţeapă. I-am dat ocol şi apoi ne-am rezemat de trunchiul gros al copacului, aşa cum făcuse odinioară Kernolde. Mi se părea ciudat să mă întorc în locul ăsta, după atâţia ani. Viaţa mă făcuse să merg în cerc, readucându-mă în acelaşi loc, şi simţeam cumva că, foarte curând, se apropia un alt moment de răscruce.

Am auzit un foşnet în dreapta mea. Ceva se apropia. Fără îndoială, era una dintre vrăjitoarele moarte mai slabe: nu putea fi o primejdie reală. După câteva clipe, alte sunete, mai puternice: trosnetul vreascurilor frânte sub tălpi, paşii grei, încrezători, ai cuiva care nu se teme că şi-ar trăda prezenţa.

A apărut o vrăjitoare moartă. Era înaltă, dar chiar dac-aş fi cunoscut-o pe când trăia, tot o străină ar fi fost acum pentru mine. În locul ochiului drept se vedea o gaură neagră, goală,

iar carnea lipsea cu desăvârşire, dând la iveală craniul şi osul feţei. Cu toate astea, celălalt ochi mă privea cu ură. Şi mai era, de asemenea, ceva extrem de neobişnuit la vrăjitoarea asta moartă. Sub cingătoarea care-i ţinea fusta stropită de sânge, îşi îndesase un pumnal lung, cu mânerul curbat precum un corn de berbec, iar în mână strângea o suliţă lungă şi subţire.

Vrăjitoarele moarte nu obişnuiesc să se înarmeze aşa. Puterea lor extrem de mare, dinţii şi ghearele le sunt suficiente.

Dintr-odată, mi-am amintit de ea şi imediat totul a devenit limpede. Era Undrea, o predecesoare de-a mea, vrăjitoarea asasină care fusese înfrântă de Kernolde. O surată de clan ar fi trebuit să-mi fie aliată, dar privirea ostilă a ochiului ei spunea cu totul altceva. Era furibundă.

— Ai trecut un hotar! A şuierat ea. *Eu* sunt stăpână aici. Aici e locul morţilor, nu al viilor. Ai venit ca să mă provoci, Grimalkin?

— De ce i-ar provoca viii pe morţi? Am replicat. Vremea ta s-a dus. Kernolde te-a înfrânt, iar eu am înfrânt-o pe ea. Într-o zi, se va încheia şi vremea mea, iar eu îmi voi ocupa locul aici, alături de tine. Ar trebui să fim aliate. Un vrăjmaş primejdios se apropie.

— Kernolde s-a folosit de înşelăciune. Le-a atras pe vrăjitoarele moarte de partea ei. Dac-ar fi luptat cinstit, aş fi înfrânt-o, iar la vremea potrivită tu ai fi murit de mâna mea. Aşa că hai să facem o încercare. Să ne luptăm acum: numai noi două!

— Mai întâi, ajută-mă să-l înfrâng pe vrăjmaşul nostru comun, i-am propus eu. Ce zici?

— Cine e acest vrăjmaş?

— Sunt adepţii Diavolului. Vor să pună mâna pe ceea ce duc eu în sacul ăsta.

Am dezlegat baierele sacului, am scos la iveală capul Diavolului şi i l-am arătat vrăjitoarei moarte.

Ea s-a strâmbat într-un zâmbet grotesc, iar craniul ei dezgolit a sclipit în bătaia unei raze de lună.

— Nu-mi e câtuşi de puţin drag, a zis. Dar nici la tine nu ţin! Se spune că ai fi cea mai mare dintre asasinele clanului

Malkin. E o minciună!

Am pus la loc capul Diavolului şi tocmai mă pregăteam să leg strâns gura sacului, când în ochiul vrăjitoarei moarte a apărut un licăr de nebunie. În clipa următoare, Undrea s-a repezit la mine, cu suliţa îndreptată spre inima mea.

Am lăsat sacul să cadă şi m-am pregătit să mă apăr. Cele mai puternice dintre vrăjitoarele moarte sunt rapide şi extrem de puternice; mult mai puternice decât ar putea spera să devină vreodată cele vii. Ele pot să-ţi smulgă mădularele cu mâinile goale. Acum însă aveam de-a face cu ceva şi mai periculos: Undrea era o vrăjitoare asasină bine pregătită, cu o reputaţie înfricoşătoare. Nu avea să fie uşor de biruit.

Thorne a scos un pumnal şi s-a postat lângă mine, dar eu i-am făcut semn să se dea înapoi: mândria îmi cerea să mă ocup singură de vrăjitoarea asasină moartă. În ultima clipă, m-am răsucit, iar vârful suliţei a trecut la câţiva centimetri de mine. Ţineam pumnalul în mână, dar nu l-am folosit. Odinioară, îi tăiasem capul unei vrăjitoare moarte chiar în râpa asta. Ca s-o opresc pe Undrea, eram nevoită să procedez la fel; poate chiar s-o tai în bucăţi. Dar m-am hotărât să mai încerc o dată să discut cu ea. Încă speram că ne-ar fi putut deveni aliată.

— Ajută-mă să-i înfrâng pe vrăjmaşii noştri şi *pe urmă* ne vom lupta, i-am propus din nou.

— Ne luptăm acum! A ţipat ea. O să te omor, apoi o să-ţi scot inima, trimiţându-te direct în Întuneric! Şi-o să-ţi iau şi degetele mari. Vei fi dezonorată, iar numele tău va fi şters din istoria asasinelor Malkin. Nu vei mai fi *nimic*!

S-a repezit spre mine, cu suliţa ridicată. Era ca scoasă din minţi, fiindcă mustise de nemulţumire în toţi aceşti ani lungi petrecuţi printre moarte. Stăteam cu spatele la groapă şi ştiam exact ce am de făcut. Încă o dată, am evitat suliţa, dar de data asta am lovit-o cu pumnul în ceafă. A căzut în groapă fără să scoată măcar un ţipăt. Îndată însă ce a fost străpunsă de ţepele lui Kernolde, a început să se vaiete ca un duh al morţii.

— Eu auzisem că vrăjitoarele moarte nu simt durerea, a zis Thorne, apropiindu-se să privească groapa în care Undrea zăcea înfiptă în ţepele alea lungi şi subţiri.

Ţepuşele aveau doi metri înălţime şi erau extrem de ascuţite.

Patru dintre ele îi perforaseră trupul, iar ea alunecase de-a lungul lor, până pe fundul gropii. Una îi străpunsese umărul stâng, alta îi trecuse prin gât. O a treia îi găurise pieptul, iar a patra, abdomenul.

Am văzut şi ţeapa pe care o rupsesem eu însămi, ca să mă eliberez, şi mi-am amintit de propria durere.

— Ceea ce ai auzit nu e corect, i-am zis lui Thorne. Ea simte durerile, şi încă bine, cu toate că urlă mai mult de necaz că n-a reuşit să mă omoare. Ştie că a pierdut şi, ceea ce e şi mai rău, că am înfrânt-o cu foarte mare uşurinţă. Trupul poate că-i e încă puternic, dar mintea i-a putrezit şi s-a prăbuşit în demenţă. Am supraestimat-o: nu e decât o umbră a ce-a fost odinioară.

Aproape că mi-era milă de ea, deoarece căzuse jos de tot, de pe înălţimile pe care le urcase odinioară, ca asasină. Nu puteam decât să sper că nu voi ajunge niciodată într-un asemenea hal.

Acum, alte sunete se auzeau în scurtele intervale dintre ţipete: foşnete prin lăstăriş. Celelalte vrăjitoare moarte se apropiau de noi, atrase de urletele de suferinţă scoase de Undrea.

Deodată am auzit şi altceva. Eu şi Thorne am adulmecat în acelaşi timp, dar de data asta nu mai era vorba despre folosirea simţurilor noastre ascuţite de vrăjitoare, cum ar fi încercarea de a descoperi o primejdie sau de a cântări forţele unui vrăjmaş. Era un miros uşor de recunoscut, unul care l-ar umple de groază pe orice pădurar.

Simţeam miros de fum, de lemn arzând, şi dintr-odată mi-am dat seama ce făcuseră vrăjmaşii noştri.

— Au dat foc râpei! A strigat Thorne.

Mi-am săltat sacul pe umăr. Iar când am făcut asta, un vânt puternic s-a stârnit dinspre apus, urlând printre copaci. Vrăjmaşii provocaseră o vijelie şi un incendiu, folosindu-se de magia neagră, iar frunzişul umed nu părea să oprească prăpădul. Acum, flăcările aveau să se întindă în întreaga râpă, mistuind totul în calea lor.

Vrăjmaşii noştri nu trebuiau să se mai aventureze în râpă ca să ne găsească şi să se lupte cu toate vrăjitoarele moarte întâlnite în cale. Tot ce aveau de făcut era să ne aştepte în luminişul aflat în partea de est a râpei; să aştepte să fim

mânate într-acolo de furtuna de foc.

CAPITOLUL 20

GRIMALKIN NU PLÂNGE

Prevăd o moarte violentă,
dar pe mulţi dintre vrăjmaşi
îi voi lua cu mine!

Ce altceva mai puteam face, decât să fugim spre răsărit? În ciuda urletelor scoase de vânt, auzeam trosnetul lemnului cuprins de flăcări, în timp ce un fum negru se aduna deasupra, împiedicând lumina lunii să pătrundă.

— Mergem înaintea flăcărilor, şi apoi, la ieşirea din râpă, omorâm pe oricine ne-ar ieşi în cale, i-am zis lui Thorne.

Cuvintele erau uşor de rostit, dar să reuşeşti să mergi în faţa incendiului era un lucru nu tocmai uşor. În primul rând, din cauza fumului începuserăm să lăcrimăm, şi ne înecam în accese de tuse. În al doilea, focul înainta foarte repede, sărind dintr-un copac în altul, dintr-o creangă în alta, cu răgete şi trosnete; ameninţa să ne înghită dintr-o clipă într-alta, iar alergarea noastră uşoară s-a transformat curând într-o fugă nebună.

Împreună cu noi fugeau şi animalele: o pereche de iepuri de câmp şi zeci de şobolani chiţăind disperaţi, unii cu blana deja pârlită, alţii în flăcări. M-am gândit la biata Agnes. Dacă focul o prinsese din urmă, măcar agonia ei fusese scurtă, iar existenţa asta mizerabilă din râpă, ca vrăjitoare moartă fără prea multă putere, luase sfârşit. Ştiam însă că unele dintre locuitoarele râpei aveau să scape, îngropându-se cu ajutorul ghearelor lor ascuţite în lutul acoperit de frunze sau în pământul umed şi moale de dedesubt. Aveau mijloacele şi experienţa dobândită în anii îndelungaţi petrecuţi aici. Nu era un lucru la care puteam spera şi noi: nu aveam timp.

Copacii se răreau, dar nu reuşeam să vedem mai nimic din cauza fumului. Dintr-odată, am simţit că se apropie ceva din spate, aşa că m-am întors să înfrunt noua ameninţare. Era o vrăjitoare moartă: cealaltă vrăjitoare puternică alerga pe lângă noi, fără să ne ia în seamă, cu veşmintele şi părul în flăcări. Urla în timp ce fugea: flăcările o mistuiau, iar ea îşi

dădea seama că viaţa ei în râpă se apropia de sfârşit. Foarte curând, sufletul avea să i se prăbuşească în Întuneric.

Dar, m-am întrebat, *ce s-o fi ales de kretch?* Fără îndoială că ne aştepta undeva, în faţă. Cum am ieşit dintre copaci, din stânga ne-a şi atacat o vrăjitoare: de data asta, una vie, din avangarda vrăjmaşă. Thorne a spintecat-o fără şovăială şi am gonit şi mai iute din calea primejdiei.

Peste plânsetele vântului şi răgetele focului, am auzit zbieretul sinistru scos de *kretch,* undeva în spatele nostru. A început apoi să latre după sângele nostru, puternic şi ritmat, de parcă ne-ar fi luat urma o întreagă haită de câini-lup.

— *Eşti a mea!* Zbiera el din răsputeri, cu un glas care se auzea ca un tunet în noapte. *N-ai cum să-mi scapi! O să-ţi beau sângele şi-o să-ţi rup carnea în fâşii! O să-ţi înfulec inima şi-o să-ţi sorb măduva din oasele sfărâmate!*

Acum coteam către miazăzi; drumul nostru avea să ne scoată la răsărit de Codrul Corbilor. Gândul mi-a zburat spre lamia aflată încă în turn. Dacă ar fi avut timp să ia din nou forma ei înaripată, ar fi putut să ne vadă şi să zboare în ajutorul nostru. Dar era prea devreme pentru aşa ceva. Nu puteam spera la un ajutor din acea parte.

Deodată, fulgere de avertisment au pâlpâit iarăşi pe la colţurile ochilor mei. Oare mai aveam timp s-o duc pe Thorne într-un loc sigur? Însă mult prea curând slăbiciunea s-a abătut din nou asupra mea: aveam palpitaţii şi răsuflăm greu. Am început să încetinesc, iar Thorne şi-a întors privirea spre mine, îngrijorată. M-am oprit, cu mâinile în şolduri, conştientă de bătăile neregulate ale inimii şi de slăbiciunea picioarelor. Acum, tremuram din tot trupul.

— Nu! Nu! Nu acum! Am strigat, forţându-mi organismul să lupte în continuare, storcându-i ultimele rezerve de energie şi ultimele picături de voinţă.

Dar era în zadar. Am mai reuşit să fac câţiva paşi şovăitori, după care m-am oprit iar. Thorne s-a oprit şi ea şi a venit lângă mine.

— Fugi! I-am strigat. Eşti în stare să-i întreci; eu nu. Astea sunt efectele otrăvii.

Thorne a scuturat din cap.

— Fără tine nu mă duc!

Mi-am dat jos sacul de pe umăr şi i l-am întins.

— Asta-i tot ce contează. Ia-l şi fugi. Cu orice preţ, nu-l lăsa să cadă în mâinile lor.

— Nu pot să te las să mori.

— Ba poţi şi trebuie, am insistat, punându-i sacul în mâini. Acum, pleacă!

Mă resemnasem la gândul că aveam să mor acolo. Nu mai puteam face nimic. Eram istovită.

Thorne a săltat sacul pe umăr… dar era deja prea târziu.

S-a auzit un urlet foarte aproape, în spatele nostru, şi imediat l-am văzut pe *kretch* venind spre noi.

Bestia se schimbase de la ultima noastră confruntare. Era ceva diferit cu ochii ei. Se regeneraseră de când îi străpunseserăm, eu şi Thorne, cu pumnalele, dar nu mai erau la fel. Deasupra lor apăruse o creastă albă, osoasă.

Mai mult decât atât, fiara era încă şi mai mare. Labele din faţă păreau şi mai musculoase, iar ghearele, mai ascuţite şi mai lungi. În blana lui neagră erau acum mai multe pete cenuşii. Să fi îmbătrânit deja? Un *kretch* are, de obicei, o viaţă foarte scurtă. Tibb, ultimul *kretch* creat de clanul Malkin, trăise doar câteva luni.

Dintr-o mişcare, Thorne a scos un pumnal din teaca de pe umăr şi l-a azvârlit spre ochiul drept al bestiei. Aruncarea era bună, drept la ţintă. Dar, înainte ca pumnalul să-l atingă pe *kretch,* creasta osoasă s-a mişcat. S-a lăsat cu repeziciune peste ochi, acoperindu-i şi apărându-i, lama pumnalului fiind deviată.

Cu puterea moştenită de la demonul care-i fusese tată, bestia învăţase şi se perfecţionase în tot acest timp. Dacă-i atacai un punct slab, până la următoarea întâlnire, acesta nu mai exista. Protejaţi de pleoapele ca două platoşe, ochii lui nu mai erau ţinte uşoare pentru pumnalele noastre.

Am tras adânc aer în piept, străduindu-mă să-mi stăpânesc tremuratul trupului, şi am azvârlit un pumnal spre gâtul lui, ţintind imediat sub urechea stângă. Dar fiorosul *kretch* părea mai rapid ca oricând: a ridicat laba stângă şi a aruncat pumnalul într-o parte. Încă o dată, m-am clătinat pe picioare, am început să văd pete în faţa ochilor, iar fierea mi s-a revărsat pe gât. Abia apoi am văzut ce încerca să facă Thorne şi am strigat din răsputeri:

— Nu!

Dar fără rost. Ea era vitează, dar uneori şi nesăbuită, cea din urmă trăsătură fiind un defect periculos, care i-a şi adus pieirea. Era din nou fata de zece ani care se repezea spre urs, cu un pumnal în mâna stângă. Şi acum ţinea în mână chiar primul ei pumnal; cel pe care i-l dăruisem atunci când mâncaserăm amândouă carnea ursului lângă foc.

Era mai iute şi mult mai înverşunată decât fetiţa care înjunghiase ursul în laba din spate. Cu toate astea, şi creatura din faţa ei era mai puternică şi mai periculoasă decât orice urs care a umblat vreodată pe pământul ăsta. Iar eu n-am mai fost în stare să repet aruncarea cu care doborâsem atunci animalul, înainte ca acesta s-o omoare. Eram în genunchi, lumea se învârtea în jurul meu, iar mintea mi se cufunda în întuneric.

Ultimul lucru pe care l-am văzut au fost fălcile larg căscate ale bestiei care muşca sălbatic din umărul stâng al lui Thorne. Fata a ripostat, scoţând cu mâna dreaptă un alt pumnal din teacă, înfigându-i în repetate rânduri în grumazul şi în capul fiarei.

După care n-am mai ştiut nimic.

Cât timp am zăcut, habar n-am, dar presupun că nu mai mult de o oră. Mă ridic încet în genunchi şi imediat mi se face rău. Vomit, o dată, şi încă o dată, până când din gură nu-mi mai iese decât fiere.

Nu se mai vede nici urmă de *kretch.* Ce s-o fi întâmplat? De ce nu m-o fi omorât, cât timp eram întinsă pe jos, neputincioasă? Mă ridic, ameţită, şi încep să mă uit după urme. Nu văd nimic care să trădeze prezenţa vreunei vrăjitoare: doar un cerc noroios, acolo unde s-au luptat *kretch* şi Thorne, după care urmele fiarei o iau către miazănoapte.

O fi luat-o şi pe Thorne între fălcile lui…?

O iau după urme. Încă nu sunt sigură pe picioare, dar forţele îmi revin treptat, iar respiraţia se apropie de un ritm normal. Merg pe urmele lăsate de *kretch,* până la marginea Râpei Vrăjitoarelor. Copacii ard încă, dar efectele magiei au dispărut, iar vântul şi-a schimbat direcţia. E evident acum că jumătate din Râpa Vrăjitoarelor va rămâne neatinsă de foc. Doar că e tăiată în două de o centură lată şi înnegrită de copaci

carbonizaţi.
Deodată, văd ceva pe pământ, aproape de un ciot în flăcări. E un trup omenesc.
Să fie al vrăjitoarei moarte care a fugit din râpă? Mă îndrept spre el, încetinind tot mai mult cu fiecare pas. De fapt, nu vreau să ajung la cadavru, pentru că, în adâncul sufletului, ştiu deja al cui e. Pământul a fost frământat, până când s-a prefăcut în noroi. Multe vrăjitoare au fost strânse acolo.
După câteva clipe, cele mai negre temeri ale mele se adeveresc.
E trupul lui Thorne.
Nu poate exista îndoială. Nu mai există loc pentru speranţă.
Zace pe spate, moartă de-a binelea. Are ochii deschişi, privind fix, cu o expresie de groază şi de durere întipărită pe faţă. Iarba e udă de sângele ei. Mâinile i-au fost mutilate. I-au luat degetele mari, i le-au tăiat cât încă era vie.
Îngenunchez lângă ea şi plâng.
Grimalkin nu plânge.
Numai că eu plâng acum.
Timpul trece. Nu mai ştiu nici eu cât.
Mă las pe vine lângă un foc, frigând o bucată de carne pe o ţepuşă. O răsucesc încetişor, ca să se pătrundă bine. Apoi, o frâng în două cu degetele şi încep s-o mănânc, încet.
Există două modalităţi prin care te poţi asigura că o vrăjitoare nu se mai întoarce din morţi. Prima este să-i arzi trupul; cea de-a doua, să-i mănânci inima.
Aşa că m-am asigurat de două ori că dorinţele lui Thorne vor fi duse la îndeplinire. I-am ars deja trupul. Acum, îi mănânc inima. Şi încă plâng.
Când termin, încep să vorbesc cu voce tare, iar vorbele-mi sunt purtate de vânt, care le încolăceşte în jurul copacilor din toate cele patru zări.
— Ai fost vitează în viaţă; vitează fii şi în moarte. Nu lua în seamă chicotelile vrăjitoarelor nesăbuite. Degetele tale mari nu contează câtuşi de puţin. Ele ţi le-au luat, dar nu ţi-au putut răpi curajul; n-au putut tăgădui ce ai fost cu adevărat. Pentru că, dac-ai fi trăit, ai fi fost cea mai mare vrăjitoare asasină a clanului Malkin. Mi-ai fi luat locul, mi-ai fi întrecut faptele; ai fi băgat groaza în vrăjmaşi.
Dacă reputaţia e cea care te preocupă, atunci nu-ţi face griji.

Cine crezi că o să spună: *Noi i-am luat oasele?* Nu va mai rămâne nimeni care să se poată lăuda cu asta, pentru că nu va mai fi nimeni în viaţă. Le voi ucide pe toate. Până la una.

Aşa că, Odihneşte-te în pace, Thorne, pentru că, tot ce-am spus, voi înfăptui.

Totul va fi săvârşit.

Eu sunt Grimalkin.

CAPITOLUL 21

SINGURUL MEU ALIAT

Sunt vânător, dar sunt şi fierar,
pricepută în arta făuririi armelor.
Aş putea să făuresc una special pentru tine;
Oţelul care sigur îţi va lua viaţa.

În zori, am analizat situaţia şi mi-am lăsat deoparte durerea şi furia. Trebuia să fiu rece şi raţională. Trebuia să gândesc şi să plănuiesc.

De ce nu fusesem omorâtă de *kretch*? *Poate că Thorne s-a luptat atât de aprig, în timp ce era ucisă, şi l-a vătămat atât de rău pe kretch, încât fiara n-a mai putut să se ocupe de amândouă?* Aşa mi-am zis în sinea mea, deşi ştiam că nu e adevărat. Eu rămăsesem fără simţire. Putea s-o omoare pe ea, apoi să mă dea gata şi pe mine, după bunul lui plac.

Nu: răspunsul era limpede. Mai importantă decât moartea mea era recuperarea sacului în care pusesem capul Diavolului. Acesta era principalul său obiectiv. Bestia fusese creată să mă omoare, dar numai ca mijloc pentru atingerea unui ţel: reintrarea în posesia capului şi învierea Diavolului. Thorne cărase sacul pe umăr. De îndată ce-o prinsese între fălci, fiara obţinuse şi sacul.

Aşadar, bestia dusese capul Diavolului celor care-l creaseră. Aceştia îi tăiaseră repede lui Thorne degetele mari şi o lăsaseră să moară. Acum, probabil că se îndreptau spre coastă. Se grăbeau să se întoarcă în Irlanda, ca să-i reunească Diavolului capul şi trupul.

Ce puteam să fac? Trebuia să-i urmăresc. Trebuia să încerc să-i opresc. Dar, cum stăteam acolo, în lumina cenuşie şi rece a dimineţii, renunţând la mânie, mi-am dat seama că nu prea

aveam sorţi de izbândă. Îmi consumasem puterile magice, rezervele mele se duseseră. Refacerea lor nu avea să fie uşoară. Starea mea de sănătate era precară. Puteam să sufăr oricând un nou acces de slăbiciune. Şi eram singură. Singură împotriva celor mulţi.

Aveam nevoie de ajutor, dar la cine mai puteam să apelez? Răspunsul mi-a venit imediat în minte, Alice Deane.

Era singurul aliat care-mi rămăsese şi pe care mă mai puteam bizui. În ultima vreme, toţi cei care încercaseră să mă ajute muriseră. Le căutasem pe Agnes şi pe Thorne, şi ca rezultat, amândouă îşi găsiseră sfârşitul. Atât de mulţi muriseră, inclusiv Wynde, lamia, şi cavalerul pe care-l folosisem în slujba cauzei mele. Mai puteam să fac asta, punând-o şi pe Alice în primejdie? Aveam oare dreptul Să-i cer altei prietene să-şi rişte viaţa?

Grimalkin n-ar trebui să-şi pună astfel de întrebări. A gândi aşa e un semn de slăbiciune. Eu trebuie să acţionez, nu să mă gândesc prea mult la consecinţe.

Dar nu voi căuta ajutorul lui Thomas Ward, şi nici pe al lui John Gregory. Ucenicul este prea preţios ca să-l expun unor asemenea riscuri. El ar putea fi mijlocul prin care s-ar ajunge, în sfârşit, la nimicirea Diavolului. Nu, nu pot să-i pun în pericol viaţa. De îndată ce voi recupera capul şi-l voi ucide pe *kretch,* îl voi însoţi pe Tom Ward până la Turnul Malkin. Cât mai curând, cu atât mai bine.

Cât despre Vraci, el e trecut de floarea vârstei şi oricum are mult prea multe scrupule. N-ar putea să înghită ceea ce ar trebui să fac. Aşa că o voi ruga, simplu, pe Alice. Două vrăjitoare laolaltă: aşa ar fi cel mai bine. Poate c-o să fie dispusă să-mi împrumute din puterea ei.

Am scos oglinda din teacă şi m-am pregătit să iau legătura cu Alice. De trei ori am încercat, dar n-am reuşit să ajung la ea. Până şi o vrajă atât de măruntă era mai presus de puterile mele. Eram secătuită şi trebuia să mă refac.

Eram nevoită să mă duc la ea. Trebuia să mă îndrept spre Chipenden, unde Vraciul începuse să-şi reclădească locuinţa.

Am mers pe urmele vrăjmaşilor mei, trecând pe la miazănoapte de Pendle şi Îndreptându-mă spre Valea Ribble. De acolo, urmele continuau spre apus, dar nu treceau vadul: o

ţineau la miazăzi de râu. Asta însemna că nu se îndreptau spre Sunderland Point. Aveau să meargă spre Liverpool şi să pună stăpânire acolo pe o barcă.

Mergând cât puteam de repede, am părăsit, cu inima îndoită, urmele vrăjmaşilor, şi am traversat râul Ribble, Îndreptându-mă spre nord-vest. Trebuia să trec întâi prin Chipenden. Asta însemna să pierd, poate, chiar o jumătate de zi, dar tot mai puteam să le prind din urmă pe vrăjitoare, înainte de a călători pe apă.

Am evitat satul propriu-zis şi am început să urc cărarea ce ducea spre hotarele proprietăţii Vraciului. Altădată, n-aş fi riscat să pătrund în grădină. Însă Alice îmi spusese că duhul care o păzise plecase între timp, fiindcă pactul lui cu John Gregory încetase odată ce clădirea arsese şi acoperişul se prăbuşise.

Chiar şi-aşa, am pătruns printre copacii grădinii de la apus încet şi cu precauţie. În depărtare, puteam să văd casa Vraciului. Pe măsură ce m-am apropiat, am mai văzut capre de tăiat lemne, scânduri uriaşe şi alte materiale pentru construcţie. Undeva, nevăzut, cineva tăia lemne cu fierăstrăul. Acoperişul fusese deja înlocuit, şi o spirală subţire de fum se înălţa dintr-un horn. Şi, deodată, am auzit murmur îndepărtat de voci: voci pe care le recunoşteam.

Cu toate că puterile magice mi se duseseră, unele deprinderi vrăjitoreşti sunt înnăscute: în mod special, cea a adulmecatului. Erau Alice şi Tom Ward, ucenicul. Vraciul nu era cu ei. Fără îndoială că-şi încălzea oasele bătrâne lângă foc.

Aşa că m-am furişat mai aproape şi m-am ghemuit lângă trunchiul gros al unui copac.

— Pur şi simplu, nu-i drept, Tom, am auzit-o pe Alice spunând. Nimic nu s-a schimbat. Orice-aş face, Moş Gregory n-o să aibă niciodată încredere în mine. De ce nu pot să merg cu tine? Mai încearcă o dată să vorbeşti cu el.

— O să fac tot posibilul, i-a răspuns Tom, dar ştii cât poate fi de încăpăţânat. Vrea să pornească mâine la prima oră, dar probabil că nu vom lipsi decât două, trei zile, Alice. O să te simţi în largul tău aici.

— Probabil că oricum aş duce-o mai bine rămânând aici, a ripostat Alice. Iar voi doi mai bine mergeţi să scotociţi prin cărţile alea vechi şi mucegăite. Du-te înapoi în casă, Tom. Eu o

să mă plimb şi o să mă mai gândesc. După asta, o să mă simt mai bine, zău aşa.

— Nu te supăra, Alice. Nu sunt eu de vină, şi tu ştii asta.

Dar Alice n-a mai stat să-l asculte şi a pornit agale în direcţia mea, iar după câteva clipe, Tom s-a dus spre casă. În timp ce se apropia, Alice a întors capul spre mine. A fost un şoc să-i văd părul albit: urmarea faptului că fusese prinsă, dusă pe Tărâmul Întunericului şi torturată de Diavol şi de slujitorii lui. A zâmbit, după care a mers mai departe, părăsind grădina şi traversând câmpul spre potecă. Adulmecase şi înţelesese toată situaţia: ştia că nu voiam să fiu văzută de Tom.

Am urmat-o în jos pe potecă, de unde s-a abătut sub umbra unor copaci, aşteptându-mă acolo. Înainte de plecarea din Irlanda, luase legătura cu mine, ca să-mi povestească prin ce trecuse cât timp fusese dusă în întuneric. Nu mă puteam obişnui cu vederea părului ei alb.

A făcut ochii mari când m-a văzut apropiindu-mă.

— Unde e capul Diavolului? M-a luat ea la rost.

— A ajuns pe mâinile vrăjmaşilor noştri, Alice. L-au capturat ieri, iar acum se duc cu el spre coastă… către Liverpool, cred eu. Am nevoie de ajutorul tău!

Alice a părut înfricoşată… şi pe bună dreptate. Dacă adepţii Diavolului izbuteau să readucă laolaltă capul şi trupul, Diavolul avea să poată umbla din nou pe suprafaţa Pământului. Tom şi Alice nu mai aveau urciorul cu sânge, ca mijloc de apărare. Şi primul lucru pe care l-ar fi făcut Diavolul ar fi fost să-i înşface pe amândoi şi să-i târască după el în Întuneric, unde să-i supună la chinuri veşnice.

— Ce fel de ajutor? Ce pot eu să fac?

— Puterile mele magice s-au dus, Alice, le-am consumat de tot.

— Magia nu-i totul, a replicat Alice. Tu eşti Grimalkin. Poţi să-ţi foloseşti pumnalele. Îi vânezi pe toţi, unu' câte unu'. Ce s-a întâmplat cu tine? Nu te-am auzit niciodată vorbind aşa. Eu ce-ar trebui să fac?

— Pumnalele mele nu sunt de-ajuns. Vrăjmaşii sunt prea mulţi. Am nevoie de puteri magice, ca să le contracarez pe-ale lor, să mă fac invizibilă şi să păstrez elementul surpriză. Pe urmă, mai e şi un *kretch*… a fost creat special ca să mă

omoare şi să ia înapoi capul. E o forţă formidabilă. Deja a omorât-o pe una dintre vrăjitoarele lamia care păzea Turnul Malkin. Are ghearele îmbibate cu o otravă mortală. M-a rănit grav, Alice; acum, sunt măcinată de accese de slăbiciune.

— Mătuşa mea, Agnes Sowerbutts, ar putea să te ajute. Unii n-ar fi de acord, dar eu aş zice că-i cea mai bună tămăduitoare din Pendle.

— A încercat, Alice. M-a adus înapoi din pragul morţii, dar am suferit vătămări permanente. Nici n-ai putea să-ţi imaginezi cât de grave sunt lucrurile. Agnes a murit. Ei au ucis-o. Au omorât-o şi pe Thorne şi i-au luat degetele mari cât era încă în viaţă şi…

Aş fi vrut să-i spun mai multe, despre cât de vitează fusese Thorne, cum mă salvase după ce fusesem otrăvită, dar m-am văzut nevoită să tac, sugrumată de emoţie.

Şi, în timp ce Alice începea să înţeleagă importanţa celor spuse de mine, am văzut cum făcea ochii mari, de groază.

— Aşadar, am nevoie de puterile tale magice, Alice. Tu ai din belşug. Nu trebuie decât să-mi transferi o parte.

— Nu! A strigat ea, strângându-şi pumnii pe lângă corp. Nu fac una ca asta. Adună-ţi singură puterile magice la loc… poţi s-o faci.

Ceea ce voia să spună era că ar fi trebuit să omor, să iau degetele mari ale victimelor şi să desfăşor ritualurile de cuviinţă. Da, se putea şi aşa, dar n-aveam timp.

— În cel mult o zi, vrăjmaşii o să plece deja pe mare spre Irlanda, cu capul Diavolului cu tot. Pur şi simplu, n-am timp să-mi refac puterile magice, folosindu-mă de metodele normale. Dă-mi o parte din puterile *tale,* Alice. Şi tămăduieşte-mă. Tu ai mai multă putere decât ţi-ar trebui. Poţi să faci asta pentru mine.

Alice era un soi cu totul special de vrăjitoare: un tip rar întâlnit. Cu toate că nu practica ritualurile magiei sângelui, a oaselor sau a familiarilor, avea putere în ea. O formidabilă putere înnăscută, care făcea parte din fiinţa ei.

— Nu pot să mă ating de ea… şi tu ştii asta! A ripostat Alice. Foloseşte-te de Întuneric şi vei ajunge să fii parte a Întunericului. Iar eu nu vreau asta, nu?

— Dar ai mai folosit-o şi altădată, am acuzat-o eu.

— Ai dreptate. Am făcut asta în Irlanda, ca să-l salvez pe

Tom, aşa că nu mai pot risca iarăşi acum.

— Dar trebuie să rişti. Altminteri, Diavolul o să vină după tine… şi cât de curând! Cât o să mai treacă până când o să sape şi-o să-l scoată din groapă, unindu-i iar capul cu trupul? Chiar şi punând la socoteală drumul pe mare şi drumul prin Irlanda până în Kerry, tot ar putea să vină după tine în mai puţin de o săptămână. Şi, de asemenea, după Tom! Doar atât timp mai ai la dispoziţie, dacă nu vrei să mă ajuţi acum.

Alice a tăcut timp îndelungat; iar când a vorbit, vocea i s-a auzit ca o şoaptă.

— Foarte bine, atunci. Vin cu tine. Îi urmărim şi vedem ce şi cum, dar nu-ţi promit nimic. Stai aci: io mă duc să-i zic lu' Tom.

— Nu, asta ar fi o greşeală. Doar nu vrem să-l atragem şi pe el în primejdie; şi nici pe magistrul ăla al lui. În plus, ei o să plece mâine. V-am auzit discutând în grădină. Vor lipsi câteva zile, dar totul o să se termine înainte să se-ntoarcă.

— Se duc spre răsărit, la graniţa Comitatului, mi-a răspuns Alice. Moş Gregory a auzit c-ar fi acolo o colecţie de cărţi despre Întuneric. El speră să pună mâna pe câteva, ca să-şi refacă biblioteca. Ai dreptate. Mai bine nu-i amestecăm pe Tom şi pe Moş Gregory în asta.

Aşa că, fără alte vorbe, am pornit amândouă către apus. În câteva ore, deja reuşeam să dăm de urma vrăjmaşilor şi ne îndreptam către coastă.

CAPITOLUL 22

O VRĂJITOARE MALEFICĂ

Alice Deane poate să devină
cea mai puternică vrăjitoare
din câte-au trăit vreodată.

Ne-am urmărit vrăjmaşii cu prudenţă, reducând treptat distanţa faţă de ei; când şi-au ridicat tabăra pentru noapte, eram cu doar două mile în urma lor.

Ne-am instalat într-un crâng şi am privit cum focurile lor de tabără scot scântei însufleţite ca nişte licurici. Eram aproape şi deja în primejdie. Puteam să-i adulmecăm, dar şi lor le stătea în puteri acelaşi lucru. Era foarte posibil ca o parte dintre ei să

fie trimişi ca să ne omoare.
— Alice, trebuie să-ţi foloseşti acum ceva din puterile tale magice, ca să ne ascunzi. Oricât m-am străduit să mă ascund de *kretch,* el tot m-a găsit, aşa că vraja trebuie să fie cât poţi tu de puternică!
Alice a încuviinţat, după care s-a rezemat cu spatele de trunchiul unui copac, a închis ochii şi a început să bombăne ca pentru ea. Luna răsărise, împrăştiind umbre pestriţe pe pământ. La lumina ei, am studiat faţa lui Alice. Chiar şi fără să-i pun la socoteală părul alb, tot arăta îmbătrânită. Avea o maturitate care-i contrazicea vârsta. Văzuse prea multe.
Când a deschis ochii, am rămas şocată. Erau tot tineri şi frumoşi, dar mă simţeam de parcă m-ar fi privit prin ei o fiinţă străveche, puternică; cineva nu tocmai uman, care sălăşluia pe Pământ încă de la începuturile timpului. Senzaţia n-a durat decât o secundă şi a dispărut când ea a început să zâmbească, dar chiar şi-aşa m-am cutremurat.
— S-a făcut, m-a anunţat ea. Acum, nu mai pot să ne găsească.
— Trebuie să încerci să mă vindeci, i-am zis. Fă-o chiar acum. Apoi dă-mi ceva din puterile tale magice.
Zâmbetul i-a dispărut de pe faţă.
— Nu-s prea sigură că pot să fac asta, mi-a răspuns.
Să-mi dea ceva din puterile ei magice, se putea.
Vrăjitoarele din Pendle făceau asta câteodată… chiar dacă în silă; erau precum cămătarii, aşteptând să le fie restituite întreit mai târziu. Dar era foarte posibil ca Alice să nu mă poată vindeca. Agnes nu izbutise, iar tămăduirile fuseseră specialitatea ei. Uneori, puterea pură nu e de ajuns. Dar, după cum avea să se dovedească, Alice nu se îndoia, în realitate, de puterile ei; ea se temea de consecinţe.
— Asta chiar ţine de magia neagră şi ar putea să mă coste foarte scump, mi-a zis, cutremurându-se la rândul ei. Aş putea să ajung până la urmă o vrăjitoare malefică în toată puterea cuvântului. De-asta nu are încredere în mine Moş Gregory. Mereu a fost de părere că aici o s-ajung, până la urmă.
Am ridicat din umeri.
— Să fii o vrăjitoare malefică nu e chiar atât de rău, Alice. Asta sunt şi eu. N-o să fii mai rea decât mine. N-ai cum să lupţi împotriva propriei firi. Poate că pentru asta ai fost născută.

— Dar sunt şi vrăjitoare mai rele decât tine, Grimalkin. Tu ai un cod al onoarei. Nu omori ca să te distrezi, ci-i ucizi pe cei care merită această soartă. Îţi place să vânezi vrăjmaşi puternici, capabili de o luptă pe cinste, dar nu-i calci în picioare pe cei slabi. Alte vrăjitoare asta fac, cele care-şi caută gloria în putere şi în asuprirea altora. Eu nu vreau să ajung ca ele. Mi-e teamă că, folosindu-mă de puterea care mi-a fost dată, exact aşa o să ajung, în cele din urmă. Cel mai bine e să nu uit cine sunt: fiica Diavolului!

— Tu vei fi totdeauna ce ţi-a fost sortit să fii, Alice. La fel ca şi Tom Ward, ai o cale de urmat şi trebuie să faci paşii care se cer, altminteri vei fi totdeauna mai prejos de ce-ai putea să fii. Şi-acum, tămăduieşte-mă şi dă-mi ceva din puterile tale. Te rog, fă asta; altminteri, Diavolul va umbla din nou pe Pământ. Va veni după tine, şi apoi după Tom.

Alice s-a cutremurat din nou, dar pe urmă a făcut un semn de încuviinţare.

— N-am de ales, aşa-i? Îngenunchează, cu faţa spre miazănoapte, mi-a poruncit, şi-o să fac ce pot.

M-am supus, lăsându-mă în genunchi şi întorcându-mă cu faţa spre miazănoapte: direcţia cea mai favorabilă, atât pentru tămăduire, cât şi pentru transferul puterilor.

Alice şi-a pus mâinile pe fruntea mea.

— Mai întâi, o să-ncerc să te tămăduiesc, mi-a zis, cu o voce ca o şoaptă.

Nu ştiu ce mă aşteptam să se-ntâmple. La o tămăduitoare ca Agnes Sowerbutts, folosirea ierburilor de leac şi a extractelor din plante era la fel de importantă ca şi cuvintele şi ritualul. Ştiam că şi Alice foloseşte astfel de leacuri şi că le poartă după ea într-o punguţă din piele, însă acum nu folosea decât mâinile, pe care le lipise de fruntea mea. Nici măcar nu intona vreun descântec.

— E chiar foarte greu, mi-a zis, după o vreme. Otrava a pătruns foarte adânc. S-a infiltrat în fiecare părticică din corpul tău. În unele locuri, vătămările sunt uşoare; în altele, grave. O să fiu nevoită să folosesc mai multă magie, dar mi-e frică să nu te rănesc. Există riscul să te omor, m-a prevenit ea.

— Nu-ţi face griji, i-am răspuns. Prefer să mor, decât să ajung mai jos ca înainte.

— Alegerea e a ta. Dar dacă mori, cine mai recuperează

capul Diavolului?

— Eu oricum nu pot să-l recuperez, în starea de-acum, aşa că, în definitiv, care-ar fi deosebirea? Am replicat. Dac-o fi să mor, te duci şi-l iei pe Thomas Ward.

Lucraţi împreună. Numai voi doi aveţi o şansă împotriva vrăjmaşilor noştri.

Am simţit o uşoară vibraţie în degetele lui Alice, după care mi-a apăsat capul cu degetele, iar lumea a început să se învârtească în jurul meu. Respiraţia mi s-a accelerat, la fel bătăile inimii. Am început să tremur toată. Eram asaltată de dureri ascuţite în stomac şi în piept, ca şi cum o fiinţă invizibilă mi-ar fi înfipt un ac în carne, iar şi iar.

Foarte repede, procesul a ajuns într-un punct critic. Inima mea pulsa acum atât de repede, încât bătăile parcă se contopeau, într-o vibraţie continuă. Mă simţeam de parcă îmi dădeam duhul, dar deodată un val de căldură s-a revărsat din buricele degetelor lui Alice, iar eu m-am prăbuşit cu faţa în jos, pierzându-mi pe moment cunoştinţa.

M-am pomenit din nou în genunchi şi am deschis ochii.

— Cum te simţi? M-a întrebat Alice.

— Slăbită, i-am răspuns, dându-mi seama că inima îmi bătea acum iarăşi într-un ritm regulat. Ai izbutit?

— Da, îs sigură de asta, mi-a răspuns Alice, cu un zâmbet plin de mândrie. Până şi ultimele urme de otravă s-au dus acum.

Ceea ce făcuse ea era mai mult decât impresionant: era uluitor. Acolo unde Agnes, cu toată priceperea şi ştiinţa ei, nu izbutise să găsească un leac, reuşise Alice. Era încă foarte tânără, doar o fată, dar promitea să fie formidabilă când avea să devină femeie şi vrăjitoare cu drepturi depline. Ce aliat mai bun mi-aş fi putut dori alături?

— Îţi mulţumesc pentru asta, Alice. Acum, împrumută-mi puterile magice de care am nevoie… puterea de a recupera capul Diavolului şi de a-i da gata pe vrăjmaşii noştri.

Încă o dată, Alice a pus mâinile pe capul meu. Pentru o clipă, a şovăit. Am săgetat-o cu o privire mânioasă. Apoi, trăgând scurt şi precipitat aer în piept, a început să intoneze descântecul de transfer: după câteva secunde, am simţit furnicături, începând de la cap, coborând spre gât, spre inimă şi de acolo spre extremităţi. Îmi dăruia ceva din puterile ei magice; de fapt, foarte mult. Ele treceau direct în trupul meu.

Nu mai trebuie să le extrag din salbă; le aveam la îndemână oricând aş fi dorit. Procesul a continuat aşa mult timp. Şi m-am simţit bine.

Plină de speranţă. În sfârşit, credeam că pot izbândi.

* * *

Odată cu prima geană de lumină, am pornit din nou după vrăjmaşii noştri; era clar acum că nu se îndreptau spre Liverpool. Drumul lor ducea direct către apus. Se îndreptau spre mare, multe mile la miazănoapte de acel oraş.

— Nu vor să atragă atenţia asupra lor, este? A comentat Alice. Atât de multe vrăjitoare şi un *kretch*... cel mai bine e să stea departe de ochii lumii. Liverpool îi port mare şi se face mult negoţ pe-acolo. Au şi o miliţie, zău aşa, care apără interesele tuturor neguţătorilor bogaţi. Soldăţoii ăia n-ar fi prea încântaţi dacă o ceată de vrăjitoare s-ar plimba prin oraş. Aşa că-şi cată ceva mai liniştit. Unu' dintre satele de la miazănoapte, s-ar putea. Şi de-acolo să trimită v'o două vrăjitoare până-n Liverpool, unde să terorizeze un căpitan ş-un echipaj.

— Dar dacă le-ar trimite pe-alea două vrăjitoare direct până-n Irlanda, cu capul? În cazul ăsta, nu le-ar mai trebui decât o bărcuţă pentru pescuit, am zis.

— Tu le-ai urmări? M-a întrebat Alice.

— Da, dac-aş fi nevoită, i-am răspuns. Dar să sperăm că n-o să ajungem la aşa ceva.

S-a dovedit până la urmă că ne-am înşelat amândouă. Acum ne deplasam pe un şes acoperit cu muşchi şi, cu toată vraja de învăluire a lui Alice, puteam fi văzute, aşa că a trebuit să rămânem în urmă cu aproximativ o milă.

Dar, deodată, în depărtare, am văzut corabia aşteptând la ţărm. Era mare, cu trei catarge, iar pânzele fuseseră deja desfăşurate. Avea să vină refluxul şi era gata de plecare. Vrăjmaşii noştri pregătiseră totul dinainte. Tocmiseră o corabie şi sigur le trimiseseră vorbă, prin mijlocirea oglinzilor, altor vrăjitoare care aşteptau deja la bord.

Am început să alergăm, dar când am ajuns la ţărm, l-am văzut pe *kretch,* împreună cu alte două vrăjitoare, la ceva distanţă, pe nisip, privind în urma corăbiei... care deja începuse să se îndepărteze, cu vântul umflându-i pânzele. Majoritatea vrăjmaşilor noştri se aflau la bord, şi la ei se afla şi

capul Diavolului. Ajunseserăm prea târziu.

— Trebuie să-i urmăresc. Trebuie să facem şi noi rost de o barcă, am zis, arătând spre un sat din depărtare. Uite, acolo e Formby… poate găsim nişte pescari.

Alice a clătinat din cap.

— E o corabie mare, aia, cu o grămadă de pânze. O s-ajungă în Irlanda înaintea unei bărci de pescari. S-au pregătit bine, zău aşa. Diligenţe cu schimburi de cai iuţi îs gata să-i ducă spre sud-vest. S-o termina totu’ cu mult înainte s-ajungi tu în Kenmare.

Am revăzut, cu ochii minţii, satul Kenmare: cercul de pietre verticale, iar în centrul lui, uriaşul bolovan şi pământul ascunzând lespedea sub care era pironit, cu suliţe din argint, trupul Diavolului. Îi şi vedeam pe vrăjmaşii mei săpând, eliberându-l şi apoi reunind capul cu trupul. Vedeam furia de pe chipul de bestie al monstrului şi setea lui de răzbunare. Îi purtasem copilul în pântec, aşa că nu putea să vină după mine, decât dacă-i permiteam. Dar Alice şi Tom aveau să fie primele victime, şi odată cu moartea lui Tom, ultima mea şansă de a-l nimici pe Diavol pentru totdeauna avea să se risipească. Până la urmă, aveam să mor şi eu, dar nici măcar o vrăjitoare moartă nu poate rămâne în râpă pe veci. Inevitabil, aş fi ajuns în Întuneric, unde m-ar fi aşteptat Diavolul; timpul nu însemna nimic, pentru un nemuritor.

— Trebuie să-ţi foloseşti puterile magice, Alice. Nu-i putem lăsa să ne scape; aşa, totul s-ar sfârşi, pentru noi toţi… pentru tine, pentru mine, pentru Tom şi pentru John Gregory. Chiar nu poţi să faci nimic?

— Ar fi o cale, dar o să mă coste iarăşi! A răspuns Alice, cu o voce plină de amărăciune. Dar mai am de ales, acum? Totu-i împotriva mea. Ca şi cum ar fi fost sortit dinainte să se-ntâmple. N-am de ales, decât să merg ’nainte cu asta!

Şi-a ridicat braţele spre cer, după care a început să intoneze. La început, nu era decât o melodie îngânată ca pentru sine, dar când a început să se învârtească, vocea i-a devenit din ce în ce mai puternică.

Până acum, suflase un vânt dinspre sud-est, umflând pânzele corăbiei, însă deodată s-a oprit. Am şi văzut cum pânzele s-au dezumflat.

Asta încerca Alice Deane să facă? Îşi folosea puterile magice

ca să oprească vântul şi să împiedice corabia să ajungă în Irlanda? Dacă da, cât timp spera ea să-i ţină pe loc?

— Ce vrei să faci, Alice? Am întrebat-o, gândindu-mă că trebuia să existe o cale mai bună de a ne ocupa de vrăjmaşii noştri.

Numai că Alice nu mi-a răspuns; părea absorbită, adâncită într-o transă magică, adunându-şi puterile.

Nu trebuia să-mi mai bat capul, deoarece, în doar câteva secunde, totul s-a schimbat dramatic. Vântul s-a înteţit din nou, dar de data asta din cu totul altă direcţie: dinspre apus, dinspre larg, suflându-ne drept în faţă. Înălţa nori de nisip pe plajă şi-mi trimitea stropi în ochi, făcându-mă să-mi acopăr faţa cu palmele şi să privesc printre degete.

Le-am văzut pe vrăjitoare şi pe *kretch* întorcându-se şi lăsându-se jos pe nisip, cu spatele spre valuri; erau mult mai aproape de mare, iar stropii de apă sărată probabil că-i ardeau. Apa sărată e mortală pentru vrăjitoare, iar cele de la bordul corabiei cred că-şi puseseră glugi şi mănuşi protectoare – poate şi măşti tricotate, pentru faţă – şi se făcuseră ghem, în cală. Cu toate eforturile disperate ale echipajului, corabia se răsucea în apă. Mai repede, tot mai repede se învârtea, iar valurile înspumate o împingea înapoi spre ţărm.

Alice continua să declame şi să se învârtească, iar vocea aproape că i se pierdea printre ţipetele ascuţite ale vântului. Nori negri veneau în goană dinspre mare, iar vijelia împingea neobosită corabia. Echipajul nu mai avea cum s-o întoarcă. Foarte curând, avea să eşueze la mal.

Dar pentru vrăjitoare răul abia acum începea.

Un fulger a spintecat cerul în două spre apus, şi în mai puţin de o secundă s-a auzit şi huruitul profund al tunetului, ca mârâitul unei uriaşe fiare răzbunătoare. Al doilea fulger a apărut în acelaşi timp cu bubuitul tunetului. Al treilea a aprins tot cerul şi a lovit catargul central al corăbiei, care a luat foc imediat. Dintr-odată, toată velatura a fost în flăcări şi, în câteva secunde, focul a cuprins şi pânzele celorlalte două catarge. Puteam să auzim ţipetele şi strigătele celor de la bord, purtate spre noi de vânt.

Ce urma să se-ntâmple? Corabia avea să eşueze mai întâi sau să ardă? Orice-ar fi fost, nu era deloc bine pentru vrăjitoare. Ori ardeau, ori aveau să fie scufundate în apă

sărată.

Apoi am văzut siluetele care coborau, pe scara din frânghie, în cele două mici bărci legate de pupa corabiei. O vrăjitoare a ţipat strident în timp ce cădea în valuri. Zbătându-se disperată, s-a dus la fund în câteva clipe. Altele, însă, au reuşit să se caţere în bărci. Era posibil ca unele dintre ele să scape cu viaţă.

Am aruncat o privire spre Alice şi i-am văzut expresia de triumf de pe chip. Se bucura de spectacol; îşi savura puterea. Şi de ce n-ar fi făcut-o? Era o formidabilă demonstraţie de magie. Chiar şi după săptămâni întregi de pregătiri, întregul sabat al clanului Malkin ar fi avut mari dificultăţi în a egala această reprezentaţie: puteri magice în stare pură.

Acum era cel mai bun moment pentru atac. Trebuia să-i tai pe toţi, dacă ajungeau pe plajă... şi pe *kretch,* dacă-mi ieşea în cale. Dar dintr-odată Alice s-a prăbuşit la pământ. Am alergat degrabă într-acolo şi am îngenuncheat lângă ea.

Pentru o clipă am crezut că spiritul i-a fugit din trup. E posibil ca o vrăjitoare să se suprasolicite, folosind mult prea multă putere. Dar, cu toate că Alice abia mai respira, fiind istovită până în pragul morţii, se agăţa cumva de viaţă. Am lăsat să-mi scape un suspin de uşurare.

Pericolul imediat trecuse. Deocamdată, vrăjmaşii noştri nu mai aveau cum să se îndepărteze. Aşa că am luat-o de jos pe Alice, am aruncat-o pe umăr şi m-am retras de pe ţărm.

Am căutat refugiu într-o casă ţărănească părăsită. Nu mai avea decât trei pereţi, dar tot oferea un adăpost împotriva vântului îngheţat dinspre apus. Acoperişul, în schimb, nu ne apăra deloc de ploaie: tot ce mai rămăsese din el erau grinzile din lemn, ca o cutie toracică deasupra căreia o lună gheboasă clipea printre peticele de nori care se deplasau rapid.

Dacă vrăjmaşii noştri mai aveau încă asupra lor capul Diavolului, urma să-l iau mai târziu de la ei. Poate că se scufundase pe fundul mării. Măcar aşa ar fi fost cu neputinţă de recuperat. Dar fără îndoială că, în timp, vrăjitoarele aveau să găsească pe cineva care să se scufunde şi să-l aducă la suprafaţă în locul lor. Deocamdată, însă, primejdia imediată trecuse. Puteam să mă ocup în voie de vrăjmaşi, ucigându-l unul câte unul. Am simţit cum mă străbate un fior de plăcere. Aşteptam de multă vreme clipa asta şi aveam de gând să mă

bucur de răzbunarea mea.

Mă hotărâsem să o îngrijesc pe Alice şi să mă duc mai târziu în căutarea lor, după ce se întuneca. Am văzut-o că deschide ochii şi se uită spre mine, încercând să se ridice în capul oaselor. Efortul a fost, totuşi, prea mare pentru ea, aşa că i-am pus o mână pe umăr, ca s-o liniştesc. A închis ochii.

— Dormi, i-am poruncit, cu blândeţe. Eşti istovită.

S-a împotrivit, încercând zadarnic să deschidă din nou ochii; după câteva clipe, însă, s-a cufundat într-un somn adânc. E drept că folosirea atâtor puteri magice o epuizase, dar la fel de adevărat era şi că-i dădusem ceva, ca să mă asigur că va dormi până-n zori, măcar. Folosisem o infuzie din două ierburi de leac. Ea sorbise doar de trei ori, atât, dar fusese suficient.

I-am privit părul şi am zâmbit. Era mai închis la rădăcini. Curând, avea să crească la fel de negru cum fusese înainte. Dar mintea ei avea să se însănătoşească, oare, la fel de repede? Mă îndoiam de asta. Puţini avuseseră de suferit cât Alice, din cauza Diavolului.

Supravieţuitorii naufragiului se strânseseră într-o pădure, la vreo trei mile, la sud. Ajunsesem destul de aproape de tabăra lor fără să fiu descoperită şi adulmecam. Eram într-un ultim tur de recunoaştere, folosindu-mă de data asta de o magie puternică, menită să mă ascundă. M-am apropiat. Erau, în total, treizeci, numai că, spre încântarea mea, am constatat că opt dintre vrăjitoare sufereau din cauza contactului cu apa sărată, două fiind atât de grav afectate, încât sigur aveau să moară. Am adulmecat în repetate rânduri, ca să aflu cât mai multe cu putinţă despre starea lor. Era minunat ce descopeream: domina tristeţea şi disperarea. Cele mai multe erau evident îngrozite; în definitiv, îşi dezamăgiseră suveranul, pe Diavol, şi se temeau de mânia lui.

Folosindu-şi puterile magice, descoperiseră deja prin ce mijloace le fusese distrusă corabia şi se temeau de Alice şi de puterea exercitată de ea. Dar se temeau şi de mine, în acelaşi timp.

Numai magul şi fiorosul *kretch* îşi păstraseră încrederea în capacitatea lor de a mă înfrânge. Însă cel mai important lucru dintre toate era faptul că aflasem unde era capul Diavolului. Magul, Bowker, era cel care-l căra cu el. Asta era prioritatea mea.

O adormisem pe Alice, deoarece voiam s-o protejez; dac-ar fi venit cu mine, exista pericolul de a fi rănită. Dar, în acelaşi timp, voiam să fiu eu cea care abătea furia răzbunării împotriva vrăjmaşilor mei. În plus, prefer să lucrez singură.

CAPITOLUL 23

O, DOMNULE LUP!

Îmi eşti vrăjmaş? Eşti puternic, ai iuţeala, agilitatea
şi pregătirea unui războinic?
Prea puţin contează pentru mine. Fugi îndată!
Du-te cât poţi de repede în pădure!
Îţi dau un avans de câteva momente… şi de o oră, dacă vrei.
Dar niciodată nu vei fi îndeajuns de iute.
Nu va trece mult până te voi prinde şi te voi ucide.

Înainte de a o lăsa în urmă pe Alice, m-am gândit din nou la sărmana Thorne şi am simţit cum mi se pune un nod în gât de mâhnire. Dar am alungat senzaţia asta amintindu-mi de momentele fericite petrecute împreună şi de felul în care-şi sporise forţa şi îndemânarea, devenind mai mult decât sperasem pentru ea. În cele din urmă, înainte de a lăsa deoparte amintirile despre Thorne, în minte mi-a revenit o întrebare pe care ea mi-o pusese la un moment dat.

Ai luat vreodată degetele mari ale vrăjmaşilor tăi, cât încă erau în viaţă?

Refuzasem să-i dau un răspuns. Dacă o făcusem sau nu era treaba mea, şi nu-i privea pe alţii. Dar mi-ar prinde bine ca vrăjmaşii să ştie că aş fi făcut-o. De-aia şi cioplesc semnul foarfecii pe scoarţa copacilor, ca să-i pun pe fugă.

Acum, sunt pregătită: pregătită să ucid; pregătită să-i ucid pe toţi. Am devenit mama morţii. Ea aleargă la picioarele mele, agăţându-se de fusta mea, lăsând urme umede de sânge roşiatic pe iarba verde. O auzi cum râde? Ascult-o, printre cârâielile ciorilor care se vor ospăta din carnea victimelor mele.

Mă opresc la marginea pădurii. Pentru că am fost tămăduită şi am primit puteri de la Alice, sunt în plină forţă; poate, mai puternică decât am fost vreodată. Sunt atât de bine învăluită de mantia invizibilă, încât vrăjmaşii n-au nici cea mai mică

idee că mă aflu lângă ei. Perspectiva luptei mă însufleţeşte şi sunt mai mult decât dornică să mă bat şi să omor. Ei se aşteaptă la un atac, dar nu cunosc momentul în care voi lovi, şi nici din ce direcţie. Păstrez elementul surpriză.

Pumnalele mele sunt pregătite în tecile lor; la fel şi foarfecă. De îndată ce-mi voi fi ucis vrăjmaşii, le voi lua degetele mari. Astfel, îmi voi spori şi mai mult rezervele de magie. Trebuie să recuperez capul Diavolului şi să-l pun la adăpost de cei care-l râvnesc. Aşa că am nevoie de toată puterea magică posibilă. De asemenea, trebuie să-i înapoiez lui Alice tot ce mi-a dat. Neîndoios că într-o zi îi va fi de trebuinţă.

Pornesc la atac. Sunt iute, atât de iute. Niciodată n-am fost mai iute de-atât.

Una dintre vrăjmaşe se repede la mine din stânga. Îmi scot pumnalul şi-l azvârl, totul dintr-o singură mişcare. O nimeresc în gât, iar ea cade, greoaie: prima vrăjmaşă care moare.

Unde-l găsesc pe *kretch*?

Adulmec şi îndată aflu că e departe, mai jos, spre stânga. Sunt foarte multe vrăjmaşe între noi. Nu contează. O să le omor pe ele mai întâi. Lama mea cea lungă e acum în mâna mea stângă. Spintec şi omor o vrăjitoare care se repede drept spre mine. Dar între timp m-au adulmecat toate. Se reunesc, anticipându-mi mişcările.

Aşa că încetinesc, schimbând uşor direcţia, ca să le atrag după mine.

În cele din urmă, mă opresc într-un mic luminiş, unde le aştept. Ele mă împresoară şi strâng degrabă cercul, apropiindu-se printre copaci. Sunt nerăbdătoare să ajungă la mine. Strâns, tot mai strâns devine cercul şi le aud picioarele tropăind pe pământ, din ce în ce mai tare. În câteva secunde, primele dintre ele vor năvăli de la adăpostul copacilor, în luminişul rotund în care le aştept.

Sunt pregătită.

Acesta e terenul meu de vânătoare.

Şi departe, dincolo de cercul pumnalelor, sunt încă aşteptată de *kretch.* Magul îl însoţeşte.

O, *domnule Lup! În scurt timp, îţi va veni rândul!*

Cele mai curajoase dintre vrăjitoare se avântă spre mine. Ele mor primele. Mă învârtesc şi tai, mă rotesc şi spintec, mă răsucesc şi străpung, până când aerul se umple de ţipetele,

blestemele şi urletele vrăjmaşelor mele; până când iarba devine lucioasă de sângele lor.

Altele se înghesuie din urmă: Lisa Dugdale, Jenny Croston şi Maggie Lunt. Ele sunt cele trei vrăjitoare din Pendle care-şi legaseră cuţitele în vârful unor prăjini lungi. Caută să mă străpungă şi să mă înjunghie de la distanţă… mai puţin riscant pentru ele. Sunt cele care au ciopârţit-o şi au ucis-o pe Wynde, vrăjitoarea lamia, în timp ce zăcea, neputincioasă, cu o aripă frântă, prinsă între fălci de *kretch;* ele sunt laşele care au încercat să-i străpungă armura cavalerului, când era doborât, la cheremul lor. Aşa că îmi place ideea de a le plăti în acelaşi fel.

Prin urmare, pe ele le schilodesc, în loc să le omor de-a dreptul. Se îndepărtează, şontâcăind, sperând să ajungă la adăpost. Le voi hăitui după ce termin cu restul. Va fi o adevărată plăcere.

Vrăjmaşele mele bat în retragere şi încep să fugă. Acum, o să mă ocup doar de *kretch* şi de mag. Bowker face un pas înainte, cu sacul din piele pe umăr, şi-şi îndreaptă micul craniu de rozător spre capul meu. Intonează un descântec şi imediat ceva nevăzut, dar ucigător, năvăleşte spre mine; aud un ţiuit în urechi.

Mă clatin, cât pe ce să cad, şi dintr-odată mă simt foarte slăbită şi fără apărare. Bowker râde şi vine spre mine, cu arma îndreptată spre capul meu şi cu un pumnal pregătit în cealaltă mână.

— Eu am fost cel care i-a luat oasele fetei, Grimalkin! Şi acum o să le iau şi pe-ale tale! Strigă el.

E la vreo zece paşi de mine; mă concentrez, extrăgând puterile magice dăruite de Alice. Au mai multă forţă decât arma folosită de el împotriva mea; mai multă decât orice ar avea el la dispoziţie. Îmi arăt ameninţător dinţii, scot un pumnal din teacă şi-l azvârl spre el. I se împlântă în picior şi-l obligă să cadă într-un genunchi. Citindu-şi moartea în ochii mei, se întoarce şi fuge, şontâcăind în direcţia copacilor şi lăsând în iarbă o dâră de sânge. Capul Diavolului e încă la el, dar nu poate să ajungă departe. Foarte curând, va fi al meu.

— Domnule Lup! Strig atunci. Acum ţi-a venit rândul! Sunt aici! Eu sunt Grimalkin! Acum o să ne luptăm până la moarte!

Îl văd pe *kretch* repezindu-se spre mine, cu labele din faţă

întinse, nerăbdător să-mi sfârtece carnea de pe oase. Se ridică pe labele dinapoi, dominându-mă de la înălţime, şi-şi repede ghearele spre mine.

Mă răsucesc şi mă învârtesc, ferindu-mă de vârfurile lor otrăvitoare, iar mânerul armei mele îl izbeşte cu putere în gură, prefăcând-o într-o masă însângerată de carne. Asta-mi aminteşte de ce i-am făcut Diavolului şi mă face să zâmbesc.

O, *domnule Lup! Dar ce dinţi mari ai avut!*

Râd, în timp ce el scutură din cap, iar dinţii sfărâmaţi îi cad din gură. Unii dintre ei sunt roşii de sânge şi-l văd că turbează de furie când mă retrag; acum, mârâie, învârtindu-se ca un câine înnebunit să-şi prindă coada care fuge mereu de el. Dar e încet, mult prea încet în mişcări, pe când eu sunt flexibilă şi sprintenă. Dansăm împreună: dansul morţii pe care mi l-a făgăduit.

O, *domnule Lup! Ce ochi mari ai avut!*

Cuvintele mele sunt adevărate, fiindcă pumnalele pe care le-am aruncat i-au scos ochii, împungând mai iute decât *ai* clipi, sub pavezele osoase. Acum, bietul *kretch* e orb din nou. Dar de data asta n-o să mai aibă ocazia de a se reface. De data asta, numai moartea îl aşteaptă.

Străpung şi spintec, cuprinsă parcă de frenezie. Numai că fiecare lovitură e măsurată, fiecare tăietură în carnea lui e calculată şi precisă… până când e îndeajuns de slăbit, iar pământul s-a îmbibat de sângele lui.

O, *domnule Lup! Ce inimă mare ai avut!*

Acum, ţin în mâini inima scoasă din *kretch.* Ea bate în continuare, dar foarte curând nu se mai mişcă şi începe să se răcească. O tai în bucăţele minuscule şi împrăştii fâşiile însângerate pe pământ. În cele din urmă, îi dezmembrez trupul şi-l risipesc în toate cele patru vânturi.

Ciorile vor avea parte de un ospăţ pe cinste. În schimb, păstrez degetele lui mari. Mai târziu, se vor alătura celorlalte în salba pe care o port la gât.

CAPITOLUL 24

VÂNĂTOAREA

Arma mea preferată e lama cea lungă.
Pe ea o folosesc în lupta de aproape.

Crezi că poţi să mă înfrângi?
Deja ţi-e îngropată în inimă!

Hainul *kretch* e mort, iar acum îmi ţin făgăduiala.

Cele care au ucis-o pe Thorne trebuie să moară, la rândul lor, cu toatele.

Aşa că încep vânătoarea. Îi frâng spinarea Lisei Dugdale.

O spânzur de degetele de la picioare într-un stejar; O golesc de sânge;

Îi iau oasele.

O atrag pe Jenny Croston într-un lac cu apa adâncă şi rece.

O ţin sub apă, în timp ce ea se zbate din toate mădularele;

O golesc de sânge; îi iau oasele.

Maggie Lunt imploră, ca o fetiţă înfricoşată.

O omor repede; cuţitul meu îi despică inima;

O golesc de sânge; îi iau oasele.

În cele din urmă, îl prind şi-l ucid pe Bowker, magul; îi iau oasele; îl golesc de sânge.

Astfel, Thorne e răzbunată.

Pentru că, de-acum, cine a mai rămas, ca să spună: „Noi i-am luat oasele”?

Nimeni, pentru că toţi sunt morţi.

Iar eu le-am luat oasele.

Eu sunt Grimalkin.

CAPITOLUL 25

O PRIVEȘTE DEPLORABILĂ

Îţi simt ameninţarea!
Cam cât eşti de puternic?
Meriţi să-mi irosesc timpul cu tine?
Oare să te caut în oglinda mea?

Stau turceşte, adăpostită de o tufă de măceş, şi scot capul Diavolului din sac. Îl aşez pe iarbă, în faţa mea. Într-adevăr, e o privelişte deplorabilă, aşa că zâmbesc. Nici măcar n-au încercat să-i descoasă pleoapa ochiului rămas; în schimb, i-au scos mărul verde şi ţepii de trandafir din gură. Capul se vaietă, arătându-şi cioturile galbene ale dinţilor.

— Am învins din nou! Strig. În ciuda tuturor eforturilor făcute de adepţii tăi, eşti încă în puterea mea. L-am ucis şi pe *kretch,* şi i-am omorât pe toţi slujitorii tăi!

Diavolul nu-mi răspunde. Nici măcar când îi împung cu un băţ pleoapa cusută, nu tresare. Capul e rece, nemişcat şi tăcut, ca şi cum stăpânul lui l-ar fi părăsit şi s-ar fi întors în Întuneric. Dar asta nu se poate, din moment ce el e captiv înăuntrul lui.

Nu-mi răspunde pentru că, deocamdată, e înfrânt. Eu am izbândit, adepţii lui au fost ucişi, iar el nu poate îndura să se confrunte cu învingătorul. L-am rănit rău de tot şi mă simt profund satisfăcută.

Acum nu mai am la îndemână un măr şi nici ţepi de trandafir, aşa că în locul lor folosesc un ghem de urzici şi de crengi de măceş, pe care le înfig vârtos în gura lui. Apoi, cu un zâmbet triumfător, azvârl capul înapoi în sac.

Această bătălie împotriva slujitorilor Diavolului s-a încheiat cu succes. Ce contează acum e ca Tom Ward să se ducă în Turnul Malkin şi să cerceteze ceea ce i-a lăsat mama lui moştenire. Eu îi voi oferi tot ajutorul de care va avea nevoie, pentru a descoperi mijloacele prin care vom putea, în sfârşit, să-l nimicim pe Diavol!

Dar cu cât ne vom apropia mai mult de atingerea acestui ţel, cu atât mai mare va fi primejdia. Fără îndoială că va apărea cât de curând o nouă provocare.

O vrăjitoare nu poate să-şi prezică moartea, dar poate face asta pentru altă surată. De curând, am întrezărit o altă ameninţare la adresa lui Alice. Oglinda s-a întunecat, ceea ce mă face să sper încă. Cu toate astea, sunt foarte îngrijorată. Noi patru: eu, Thomas Ward, John Gregory şi Alice Deane, suntem legaţi unii de alţii în această aventură.

Mă tem că nu toţi vom reuşi să scăpăm cu viaţă.